

Ж Е Н С К И Т А Й Н И

**БАРБАРА
УУД**

ПРОКЪЛНАТА ЛЮБОВ

ТОМ 1

**АРАБСКИ
НОЩИ**

БАРБАРА УУД
ПРОКЪЛНАТА ЛЮБОВ
ТОМ 1: АРАБСКИ НОЩИ

Превод: Младен Пенев

chitanka.info

Зад златните решетки на харема се разиграва драмата на една от най-богатите египетски фамилии: деца се изтръгват от майчините объятия, невръстни момичета се омъжват насила, влюбени се разделят завинаги, кипят забранени страсти и пороци. Жестокият ислямски обичай да се обрязват жените осакатява и телата, и душите им. Но един ден младите захвърлят фереджетата, за да потърсят любовта и свободата отвъд високите зидове на господарския дом. Те имат един-единствен шанс да намерят истинското щастие и да се спасят от проклятието, тегнещо над тях от рождението им. Къде е той?

ПРОЛОГ

Жасмина изведнъж каза на шофьора на таксито:

— Може ли да минем през Райската улица?

— Да, мис — отвърна арабинът и я погледна с любопитство.

Жасмина се учуди сама на себе си. Докато идваше със самолета от Лос Анжелис, както и по целия път от международното летище на Кайро дотук, тя се заричаше, че кракът ѝ няма да стъпи на Райската улица. Смяташе да отиде право в хотел „Хилтън“, да разбере защо я повикаха така спешно в Египет, да уреди деловите въпроси и после да хване първия самолет за Калифорния.

— Много красива улица, мис, много красива — каза той и натисна клаксона, за да си пробие път сред несекващия поток от коли в центъра на стария град. Жасмина прочете по лицето му, че умира от любопитство. Туристите рядко посещаваха Райската улица. Тя се огледа в малката кола, украсена с пъстри хартиени цветя, видя под задното стъкло Корана и уплашено впи пръсти в сините си джинси. Неизменно ходеше в джинси, носеше ги дори в детската клиника и по време на визитации.

Когато таксито прекоси Площада на свободата, тя се загледа в пъстрата тълпа на минувачите. Сред младите мъже в старомодни найлонови ризи рядко се мяркаха младежи в джинси. Имаше и модерно облечени жени, и мъже в дълги роби, наречени галабии; nerядко се виждаха и млади момичета в грозни рокли до петите и фереджета — „ислямската униформа“ на новия фундаментализъм.

Жасмина се опита да разпознае сред тълпата онова момиченце, което бе някога — със светла кожа и руси коси, подскачащо заедно с веселите си приятелки, безгрижно, без да знае какво бурно бъдеще го чака. Дали ако го видеше сега, щеше да спре таксито и да каже: „Ела с мен. Нека идем далеч, далеч оттук, за да не се сблъскаш никога с опасностите и изпитанията, които те дебнат.“

Таксито неочаквано зави и излезе на една улица, която ѝ бе тъй позната и близка на сърцето, че за миг затаи дъх.

Шофьорът бавно караше покрай дървета и зидове, които отдавна бе забравила. Стори й се, че едва вчера е напуснала Египет. Страхът й нарасна.

Можеше, разбира се, просто да изхвърли писмото, което пристигна преди няколко дни в Лос Анжелис с лаконичното съобщение:

„Доктор Жасмина Ван Кърк, моля елате незабавно в Кайро, спешно е. Трябва да обсъдим един наследствен въпрос.“

Подписано бе от техния адвокат в Кайро.

— Трябва да отидеш — каза най-добрата й приятелка, Рейчъл. — Никога няма да преодолееш тежката травма от миналото си, докато не изчистиш проблемите със семейството си.

Жасмина се обади на адвоката, за да научи подробности.

— Съжалявам, доктор Ван Кърк — каза той, — но случаят е доста заплетен. Трябва да го решите на място.

— Спрете тук, моля — каза тя на шофьора и таксито застана под няколко памукови дървета, които надничаха иззад внушителен каменен зид. По-навътре се издигаше импозантна триетажна постройка, боядисана в розово, с железни орнаменти на балконите и дървени капаци на прозорците. Докато я гледаше, Жасмина изведнъж се развълнува. „Тук съм се родила — помисли си тя. — И тук бях прогонена от семейството, отлъчена и обявена за мъртва...“

Прозорците можеха всеки момент да се отворят и от там да надникнат любими, близки лица — или лица на хора, които мразеше, от които се страхуваше — лицата на няколко поколения от рода Рашид — една влиятелна аристократична фамилия. Богати хора, приближени на крале и паши, красиви и богопомазани; но под блясъка си криеха толкова мръсни тайни — безчестия, предателства и убийства.

— Господине — каза Жасмина, като се извърна рязко, за да се отърси от спомените за баща си и за ужасния ден на раздялата им, — откарайте ме в Хилтън, моля.

На регистрацията в хотела я посрещнаха със сърдечното „Добре дошли в Кайро“. Запита дали има някакво съобщение за нея, но

черноокият мъж ѝ каза:

— Съжалявам, доктор Кърк, няма нищо.

Съобщила бе на адвокатата кога пристига в Кайро и го бе помолила да ѝ запази стая. Очакваше, че той ще я посрещне на летището, а като не го видя там, реши, че сигурно ще го заvari в хотела. Пиколото я изпрати до стаята. Беше с изглед към Нил, както тя бе поискала. Даде му бакшиш и по усмивката му разбра, че е била прекалено щедра.

Жасмина посегна към телефона, за да се обади в Лос Анжелис и да ги успокои, че е пристигнала благополучно. Но щом ръката ѝ докосна апарата, на вратата се почука.

Когато отвори, тя отстъпи стресната назад.

На прага стоеше възрастна жена, облечена като поклонничка до Мека — с дълга бяла дреха, с бяла кърпа на главата, покриваща долната половина от лицето ѝ. Когато Жасмина се вгледа в черните пронизателни очи, сърцето ѝ се сви. Амира!

Спомни си кога за последен път видя тази жена и отново изпита гняв и болка.

Амира каза на арабски:

— Аллах да ти прати покой и милост.

— И на теб — отвърна тя. — Моля, заповядай. Как разбра, че съм тук?

— Аз те повиках в Кайро.

— Как ме откри?

— Писах на Исаак Мизрахи в Калифорния и той ми даде адреса ти — каза жената с леко треперещ глас. — Добре изглеждаш. Значи вече си лекарка? Хубава професия. Много отговорна — тя отвори обятия. — Няма ли да ме прегърнеш?

Но Жасмина се страхуваше да го стори. Като видя бездънните, пламтящи черни очи, тя се отдръпна. Амира имаше резки черти като бедуините и държеше острата си брадичка гордо вирната като кралица — това бе характерно за всички жени от рода Рашид, включително и за Жасмина, защото тя бе Рашид по баща и тази жена ѝ беше баба.

— Защо си дошла?

— Защото не ми остава още дълго да живея. И защото само ти, Жасмина, можеш да освободиш рода ни от проклятието, което тегне над него.

От двайсет и шест години лекарката живееше със съзнанието, че е причинила огромно нещастие на семейството си.

— Защо тъкмо аз? Вие ми отнехте щастиято, любовта, семейството — всичко. Защо да ти помогна сега? И защо тъкмо аз? Бабо, не мога да забравя какво направихте тогава...

— Дъще! Мислиш ли, че знаеш всичко? Знаеш ли защо баща ти постъпи така? Знаеше ли цялата история на нашето семейство? Даже нямаш представа за тайните на рода ни. Знаеш ли кое определи твоята съдба? Сега е моментът да научиш всичко — Амира извади от кожената чанта красиво резбовано ковчеже с инкрустирана слонова кост.

— Не искам да слушам твоите тайни — прошепна Жасмина, защото разбра, че Амира смяташе да я върне назад в миналото.

— Не само ще ги чуеш, но и ще ми довериш твоите — каза баба й. — Да, защото и ти си имаш тайни — тя пое дълбоко въздух и започна: — Първата тайна, Жасмина, е свързана с нещо, което се случи една година преди ти да се родиш. Втората световна война тъкмо бе свършила и светът ликуваше, че е настъпил мир. Всичко започна в една бурна лятна нощ, изпълнена с надежди и обещания. В тази нощ нашето семейство потъна още по-надълбоко в бездната...

ПЪРВА ЧАСТ
1945

ПЪРВА ГЛАВА

Малкото момиченце погледна към яркия звезден небосклон и усети как нежно го прегръщат. Но внезапно бе обкръжено от оглушителна шумотевица и вопли. В следващия миг от мрака изникнаха черните силуети на воините. Те яздеха огромни коне и носеха черни, развяващи се плащове. Жени и деца побягнаха да се скрият от мечовете, които проблясваха на светлината на лагерните огньове и към студените, безчувствени звезди екнаха ужасени викове. Момичето се вкопчи в жената. Приклегнаха зад един голям сандък. „Мълчи, принцесо — прошепна тя, — те не бива да ни чуят.“ После някой изведнъж изтръгна детето от закрилническите женски ръце. То нададе писък...

Амира се събуди. В стаята бе тъмно, но сребристите лъчи на пролетната луна падаха като мантия върху леглото ѝ. „Сънищата пак ме спохождат“ — помисли си тя. Не знаеше дали онова, което ѝ се присънваше, не бе отзвук от истинските ѝ преживелици като дете. Но щом започнаха да ѝ се явяват тези сънища, целият ѝ ден помръкваше и Амира трябваше отново и отново да преживява своето минало — ако това наистина бяха спомени. Сякаш живееше два живота. В единия тя бе малко момиченце, безпомощно пред похитителите, а в другия — зрялата жена, която се опитваше да внесе ред и смисъл в един сложен, трудно предвидим свят.

Амира се обърна. Старата прислужница, която тя бе заварила в дома на Рашид още при пристигането си, пристъпи в стаята.

— Почна ли се? — запита Амира. Снаха ѝ трябваше всеки момент да роди.

— Да, господарке.

Тя забрави и сънищата, и мислите си и забързано тръгна по дългия коридор към стълбището. Скъпите килими поглъщаха стъпките ѝ. Образът ѝ се отразяваше в кристалните вази и позлатените свещници.

До стълбите бе застанало едно момченце, което уплашено попита:

— Леля умира ли? — в този миг силен повей на вятъра заглуши виковете на родилката.

— Фатия е в божиите ръце — отвърна меко Амира и се заслуша в поличбата на вятъра. Той духаше от пустинята и изпълваше къщата със загадъчни звуци, докато бушуваше из широките булеварди и тесните улички на Кайро и обсипваше господарския дом на Райската улица с фина пясъчна пелена.

— Ама какво ѝ е на леля? — запита я внукът. — Да не е болна?

Тригодишният малчуган бе доста уплашен, защото леля Зузу му бе разказала, че вятърът довявал от пустинята душите на хората, умрели в нея, които никога нямало да отидат в рая. Омар се страхуваше, че тази вечер вятърът е дошъл да отнесе леля Фатия в царството на мъртвите.

— Тя ще си има дете. А сега си иди в стаята и легни да спиш, момчето ми.

Амира с облекчение установи, че снаха ѝ бе обкръжена от всичките жени в къщата. Тя успокояваха изтощената Фатия, бършеха потта от челото ѝ, даваха ѝ да пийне вода, вдъхваха ѝ кураж след особено силните контракции и се молеха. Елегантните жени бяха повдигнали копринените си воали и ухаеха на скъпи парфюми.

Рашидови бяха богата, уважавана фамилия. Сега в дома живееха двадесет и три женски създания на възраст от един месец до осемдесет и шест годишната Зузу. Всички бяха роднини — сестри, дъщери и внучки на първата жена на Али Рашид. Към тях принадлежаха и вдовиците на починалите му синове и племенници. Според ислямския обичай при жените можеха да стоят само момчетата, ненавършили още десет години. След тази възраст те напускаха харема и се преместваха в мъжката част на къщата. В момента там живееха седем мъже. Двадесет и осем годишният доктор Ибрахим Рашид, синът на Амира, бе глава на семейството. А Амира, навършила вече четиридесет и две години, властваше в женската част на дома, в бившия харем. Али Рашид бе още на почит — в стаята висеше голям негов портрет: едър набит мъж, седнал на богато резбован стол, наподобяващ истински трон. Приживе никой не бе и помислял да оспорва огромната му власт.

Амира огледа внимателно заобления корем под сатенения чаршаф. Фатия разтвори устни в безмълвен вик. Тя се опитваше да не крещи, защото жена, която вика при раждане, позори своя род.

Свекървата дръпна чаршафа и изумена видя, че плодът се бе извъртял и не се намираше в нормалното положение, а лежеше напреки. За да прикрие тревогата си, тя заговори успокоително на Фатия и повика с ръка Дория, разведената ѝ заварена дъщеря, която кадеше тамян, за да прогони от леглото на родилката джинове, демони и други зли духове. Тихичко я помоли да повика съседката им, Мириам Мизрахи. Тя бе най-близката ѝ приятелка и само с нейна помощ щяха да върнат колкото може по-скоро плода в нормалното му положение. Фатия щеше скоро да роди, а ако детето заседнеше в родовия канал, и двамата бяха загубени.

Нефиса почти не забелязваше драмата, разиграваща се в голямото легло с балдахина. Гърбът и раменете я боляха, защото от доста време стоеше изправена до прозореца и не откъсваше поглед от уличната лампа пред дома. Тя се взираше през един от множеството отвори на майсторски преплетената решетка, останала още от времето на харема.

„Днес сигурно няма да дойде!“ — помисли си разочаровано тя и придърпа копринения воал по-плътно до лицето си; другите жени не биваше да видят колко е разочарована, защото никоя от тях не знаеше тайната ѝ. Всичките щяха да се възмутят. Нефиса бе овдовяла наскоро и те очакваха да води примерен, добродетелен живот. Но как можеха да искат подобно нещо от нея — та тя едва бе навършила двайсет години. Мъжът ѝ бе плейбой и тя почти не го познаваше. Той прекарваше вечерите си из нощните клубове, а дните — по автомобилни състезания. Няколко седмици преди да се роди дъщеря им Тахия той бе катастрофирал със спортната си кола. Три години Нефиса живя с един непознат. И сега очакваха да жалее до края на дните си за този мъж?

Нито можеше, нито желаше да го стори.

Щом чу угрижения шепот на жените зад гърба си, тя се сепна и понечи да се отдръпне от прозореца. Но точно в този момент сянката на един мъж се доближи до пътната порта. Сърцето ѝ заби лудо. Той бе дошъл! Мъжът вдигна очи към триетажната къща и Нефиса едва се съдържа да не извика: „Тук съм! Тук, на този прозорец! Не си отивай! Постои! Може би няма да дойдеш вече...“

Внезапно той заслони очите си с длан и погледна към решетката, зад която стоеше тя. Жената придърпа фереджето, отвори малкото прозорче в решетката и зачака да ѝ даде знак, че я е забелязал.

Преди два месеца Нефиса стоеше до прозореца на спалнята си и гледаше със скупаещ поглед към улицата. Внезапно видя на тротоара един английски офицер. Той спря под уличната лампа, за да запали цигара и вдигна очи нагоре. Погледите им случайно се срещнаха и сърцето ѝ замря. Тя не смееше да си поеме дъх, само стискаше фереджето пред лицето си, така че той видя единствено очите ѝ. Мъжът стоеше като закован на мястото си и я гледаше като омагьосан.

От тогава почна да идва всеки обед около един часа и малко преди полунощ. Английският офицер заставаше под уличната лампа, поглеждаше нагоре към прозореца на Нефиса и щом я видеше, запалваше цигара. Гледаше я през дима, тя виждаше блестящите му сини очи, преизпълнени с копнеж — и той отминаваше.

Макар че вятърът брулеше безмилостно високия, строен мъж, той все пак успя да запали клечката кибрит и цигарата, засланияйки я с длан. Това беше знакът! Беше я видял! Търпението ѝ бе възнаградено — тя можа да зърне за миг лицето му, русата коса, бялата кожа — и Нефиса си помисли, че той е най-красивият мъж, който е виждала.

Ах, ако имаше само смелостта да дръпне фереджето. Ако можеше някак да се запознае с него. Но това бе невъзможно, недопустимо! Наистина, по закон жените вече не бяха длъжни да носят фередже на публични места, но Нефиса бе дъщеря на Амира и всички жени от рода Рашид пазеха честта си, покривайки се с черния воал. Нефиса имаше правото да излиза от къщи само на религиозните празници или когато отиваше да посети в двореца своята приятелка, принцеса Фейса.

Как би могла да се запознае с офицера, в който бе влюбена до уши?

Някой я дръпна за полата. Синът ѝ, Омар, искаше да му обърне внимание.

— Чакай малко — промърмори тя, за да се наслади докрай на сладостната възбуда, породена от офицера, но малкият енергично настоя да получи своето. Тя въздъхна и го взе в скута си. Той разкопча дрехата ѝ и доволно започна да суче.

Бурята виеше, месинговите лампи се полюшваха, а Зузу четеше тихичко Корана. Когато Амира ласкаво сложи длани върху тялото на Фатия и с кимване нареди на Мириам да стори същото, младата жена прошепна:

— Майко — трескавите ѝ очи блестяха като черни перли, — къде е Ибрахим? Къде е мъжът ми?

— Ибрахим е при краля и не може да си дойде у дома — двете жени успяха с леко натискане да наместят плода в правилното положение, но щом си дръпнаха ръцете, видяха как утробата бавно се размърда и детето се върна на старото си място.

Те за втори път го наместиха, но при следващата контракция той упорито застана напречно. Амира разбра какво трябва да направи.

— Пригответи хашиш — каза тя на Дория.

Мириам сложи ръка върху пламтящото чело на Фатия и промърмори една молитва. Мириам се казваше по мъж Мизрахи, което на арабски означава „египтянин“. Родът Мизрахи живееше от поколения насам в Кайро, но Мириам се молеше на иврит, защото бе еврейка. Когато нацистите стигнаха почти до Александрия, християни и мюсюлмани скриха евреите в домовете си. Мириам и мъжа ѝ приютиха няколко еврейския семейства в големия дом до къщата на Рашидови.

Скоро острият мирис на напълнената с хашиш лула изпълни стаята. Амира произнесе един цитат от Корана, изми си ръцете и ги подсуши с чиста кърпа. Разчиташе на онова, което бе научила от свекърва си, защото майката на Али Рашид бе знахарка. Много младоженки в Египет залияваха в новия си дом, защото обикновено общуваха само със свекърва си и почти не виждаха своя съпруг. Нерядко ги третираха по-скоро като слугини, отколкото като членове на семейството. Но Амира имаше късмет. Майката на Али Рашид знаеше всички тайни на медицината, които се предаваха от поколение на поколение. Старата жена отдавна бе умряла, но приживе с безкрайно търпение бе научила плашливата си тринайсетгодишна снаха на всички тайни на знахарското изкуство. И синът ѝ Али бе лекар. Амира и Ибрахим продължиха традицията, с която се славеше родът Рашид. Но Амира владееше и тайните изкуства на един друг харем, който познаваше единствено от сънищата си.

Фатия бавно всмука от лулата с хашиш, докато очите ѝ се изцъклиха. Амира сложи длан върху тялото ѝ, изтласка бебето надолу и се опита да го поеме с другата ръка. Проблемът бе, че мехурът отдавна се бе пукнал и водата бе изтекла. Матката здраво притискаше детето и можеше да го нарани.

Амира каза спокойно и категорично на Дория:

— Позвъни в двореца. Да кажат на Ибрахим веднага да си дойде вкъщи.

— Браво! — извика крал Фарук. Тъй като току-що бе спечелил, той увеличи залога седемнайсет пъти. Свитата му, заобиколила масата за рулетка, изпадна във възторг.

Двама мъже ръкопляскаха особено възторжено — Ибрахим Рашид и Хасан ал-Сабир, който стоеше до Ибрахим и стискаше с едната си ръка чаша шампанско, а с другата — задника на една предизвикателно красива руса францужойка. Докато говореше възбудено за следващата печалба на краля, той всъщност се бе съсредоточил изцяло върху дълбокото деколте на сексапилната вечерна рокля на блондинката.

— Рискувайте всичко, ваше величество! Тази вечер късметът е на ваша страна!

Хасан говореше изискано като роден англичанин, защото бе учил в Оксфорд. Там се запозна и с Ибрахим. Както повечето синове на аристократическите фамилии в Кайро те следваха в чужбина, за да се научат там между другото да се държат като истински английски джентълмени. И Хасан като Ибрахим имаше матова кожа, големи кафяви очи и къдрави черни коси. Двамата млади мъже бяха отпразнували наскоро двайсет и осмия си рожден ден. Бяха побратими, защото заедно бяха загубили невинността си при една лондонска проститутка.

Хасан бе богат плейбой, адвокат, който имаше само една цел — да се наслаждава на живота. Ибрахим бе още по-богат. Наследил бе от баща си огромни земи в делтата на Нил, а освен това имаше голям дял в производството на памук и в корабостроенето. И той си падаше по сладкия живот. Държеше всяко негово желание да се изпълнява начаса и естествено се отдаваше на всевъзможни удоволствия. Но сега, докато господата във фракове и дамите във вечерни рокли се удивляваха на поредната печалба на краля, Ибрахим не мислеше за удоволствия.

Дискретно погледна часовника си. Ставаше късно, искаше му се непременно да позвъни у дома и да попита как е жена му. Но Ибрахим не можеше да се отдели от масата за рулетка, за да се обади на жена си. Той принадлежеше към кралската свита и като личен лекар на Фарук трябваше да стои неотклонно до него.

Цялата вечер се наливаше с шампанско. Обикновено не пиеше толкова, но сега се опитваше да се успокои. Младата му жена можеше да роди още днес. Откакто се помнеше, Ибрахим не бе се чувствал толкова нервен.

Като придворен лекар Ибрахим познаваше краля по-добре от всеки друг. Дори по-добре от кралица Фарида. Според слуховете Фарук имаше много малък член и много голяма порнографска колекция. Ибрахим знаеше, че това е вярно само наполовина, но му бе известно също, че петдесет и две годишният Фарук бе още същинско дете. Кралят умираше за сладолед, смееше се на тъпи вицове и четеше жадно комиксите за чичо Скрудж, които редовно си изписваше от Америка. Страстно обичаше филмите на Катрин Хепбърн и рулетката, както и девствениците като седемнайсетгодишното момиче с млечнобялата кожа, на което тази вечер бе дал кралската си ръка.

Тълпата около рулетката растеше, защото всеки искаше да го огрее кралският блясък, а тази нощ той бе особено силен — Фарук имаше късмет. Около него се тълпяха египетски банкери, турски бизнесмени и европейски аристократи, избягали от Хитлер и му честитяха печалбата. След като бе отблъснат Ромел, градът бурно отпразнува капитулацията на германците. В шумните нощни клубове нямаше място за лоши чувства, дори и срещу англичаните.

Хасан се присмя на лошото настроение на приятеля си.

— Не забравяй, скъпи — каза той на Ибрахим, — че съпругите са за това: да поддържат къщата в ред, да раждат деца и да спят с теб, когато поискаш. Но е абсурдно да ги обичаш така, както се обичат другите жени.

Ибрахим се засмя. Подобно на повечето млади мъже Хасан водеше типичен египетски брак. Взел бе жената, избрана от родителите му. Тя бе кротка и покорна. Той нито я обичаше, нито я мразеше. Тя му народи деца и не роптаеше срещу нощните му похождения. Връзката на Ибрахим с Фатия бе съвсем друга. Той я обичаше толкова, колкото нито един египтянин, който държи на себе си, не би си признал пред другите. Погледна отново часовника си. Родилните болки сигурно бяха започнали и той искаше да е в този миг при жена си. Но го тревожеше и още една мисъл, която го караше да се срамува. Искеше да знае дали е изпълнил своя дълг пред баща си — да създаде син.

— Дължиш го на мен и на нашите предци — бе заявил Али Рашид малко преди да умре. — Ти си единствения ми оцелял син. Трябва да продължиш рода ни. Мъж, който няма синове, не е истински мъж. Ибрахим побутна Хасан и му прошепна:

— Хайде, измисли нещо, за да се измъкна оттук.

В този момент един келнер се приближи до Ибрахим и вежливо се поклони:

— Простете, доктор Рашид, но току-що ми предадоха от двореца това известие за вас — каза мъжът и му поднесе на златна табличка някаква бележка.

Ибрахим хвърли поглед на кратките редове, обади се на краля, който проявяваше голямо разбиране в такива случаи и бързо напусна клуба, като едва не си забрави палтото. Преметна нетърпеливо копrienения шал около врата си и когато седна зад кормилото на мерцедеса си, съжали, че е прекалил с шампанското.

Ибрахим влезе по алеята в дома на Рашидови, изключи мотора и впи поглед в триетажната постройка от деветнайсети век. Заслуша се учудено за момент и установи, че странният звук идеше от вътрешността на къщата. Той изгърча през градината, прекоси един дълъг коридор и запъхтян влезе в женската част на дома, където го посрещна протяжен жален вопъл.

Замръзна на вратата, вперил поглед в голямото легло с балдахина, на което бе провесена броеница от сини мъниста — да пази от уроки. Сестра му се хвърли с плач на гърдите и извика:

— Тя умря. Сестра ни умря!

Той внимателно се отскубна от Нефиса и бавно се приближи към леглото, където майка му седеше с новороденото в ръце. Тъмните ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Как стана? — попита той беззвучно и се ядоса, че главата му се мае.

— Аллах освободи жена ти от мъките — отвърна Амира и свали бялата пелена, за да му покаже личицето на бебето. — Но ти прати това хубаво дете. Ибрахиме, чедо...

— Кога стана? — запита той, неспособен да надмогне главоболието си.

— Преди малко — отвърна Амира. — Обадох се в двореца, но докато те намерят...

Той си наложи да погледне към леглото. Очите на младата му жена бяха затворени. Бледото ѝ лице с цвят на слонова кост изглеждаше тъй умиротворено, сякаш бе заспала. Сатененият чаршаф я покриваше чак до брадичката и прикриваше всички следи от битката на живот и смърт, която тя бе загубила. Ибрахим падна на колене и зарови лице в сатена. После тихо каза:

— Как ще го понеса, майко? Тя си отиде, а аз дори не усетих — по бузите му потекоха сълзи. — Трябваше да остана при нея. Може би щях да я спася.

— Това може само Аллах, слава на името му. Утеши се, сине, виж каква дъщеря имаш.

— Дъщеря ли? Значи Аллах ме е наказал двойно? Само след няколко минути Ибрахим вече летеше с мерцедеса си покрай Нил, после мина по моста и Кайро остана зад гърба му. Не виждаше безкрайните полета със захарна тръстика, не усещаше дори горещия вятър от пустинята, който набиваше пясък в колата, а само караше напред, погълнат изцяло от гняв и мъка.

Не знаеше колко време е хвърчал така, но изведнъж загуби контрол над управлението, колата се завъртя и хлътна в поле от захарна тръстика.

Той се измъкна с усилие от мерцедеса. Светът се завъртя. Ибрахим направи една-две крачки, без да забелязва нищо наоколо, изпъчи се и впери очи в небето. Разтърсван от ридания, той вдигна юмрук и с гръмък глас прокле Аллаха.

ВТОРА ГЛАВА

Тринайсетгодишната Сара наблюдаваше с любопитство как подготвят сестра ѝ за проверка на девствеността.

— Това е най-важният момент в живота на едно момиче — бе заявила майка ѝ.

Толкова беше важно, че вдигаха цял празник по този повод. Мъжете вече бяха се настанили на двора, пиеха кафе и се смееха, докато на шиша се въртеше тлъсто агне. Сара, майка ѝ и останалите жени бяха нагиздени в най-хубавите си дрехи; някои гости носеха даже обувки, а ръцете и нозете на сестра ѝ бяха къносани. Цялото село се беше насъбрало за това важно събитие. Дори уважаваният стар шейх Хамид бе дошъл и почел с присъствието си скромната кирпичена къща на Сариния баща. Във въздуха се носеше и веселие, и напрежение. Жените въведоха невестата Назира в спалнята, а мъжете останаха отвън.

Но когато положиха сестра ѝ на леглото, вдигнаха ѝ роклята и ѝ разтвориха бедрата, Сара изтръпна. Спомни си за онази нощ, в която сториха нещо подобно с нея. Тогава беше на шест години. Спеше на сламеника си в ъгъла, когато две от лелите ѝ изведнъж я разбудиха, вдигнаха робата ѝ до гърдите и я принудиха да разтвори крака, докато майка ѝ я държеше отзад. Преди да успее да гъкне, пред нея застана акушерката с ножче за бръснене в ръка. Ножчето се стрелна пред очите ѝ и Сара изпита остра болка, която я прониза от темето до краката. После пристегнаха бедрата ѝ и я оставиха на сламеника. Не биваше да помръдва, не можеше даже да се изпишка. Майка ѝ заяви, че това било нейното обрязване.

Когато Сара запита за какво служи обрязването, майка ѝ отговори:

— Това е ислямски обичай.

Сара видя как майка ѝ прегърна сестра ѝ откъм гърба и съвсем се обърка. Назира бе обрязана преди години. Освен това бе на тринайсет, а не на шест и току-що я бяха омъжили за един съселянин — Азиз ал Бакър. Какво смятаха да правят с нея жените?

За огромно учудване на Сара Азиз влезе в стаята. Той носеше нова бяла галабия. Другите мъже напиреха след него, смееха се, правеха неприлични знаци и викаха „бик“ или „пръч“.

Когато Азиз се намести между краката на невестата си, жените се обърнаха с гръб, за да не смуцават младоженците. Ала Сара не извърна поглед, защото за пръв път щеше да види как се отнема девствеността и умираше от любопитство.

Азиз коленичи между краката на Назира. Увил в бяла кърпа средния пръст на дясната си ръка, той го мушна няколко пъти в нея. Назира потръпна. Насъбралият се род и гостите не помръднаха. Като че ли цялото село бе затаило дъх, докато младият Азиз, вече изнервен, с избила на челото му пот, отново се опита да се справи със задачата си. Сара видя, че баща ѝ стои до вратата. Той бе сбърчил чело и тя си спомни какво бе станало на една сватба преди година в съседното село. По някаква причина младоженецът не успял да отнеме девствеността на невестата, та се наложило да извикат бабата. Тя направила на младата жена някаква тайна работа и само след няколко минути младоженецът излязъл тържествуващо, носейки окървавената кърпа в ръка.

Сара си помисли, че може и сестра ѝ да има нужда от бабата, но Азиз се опита още веднъж, натискайки безмилостно. Назира изкрепя силно, а младият мъж се дръпна от нея с окървавената кърпа в ръка. Всички нададоха ликуващи викове, а жените подхванаха едно пронизително пицене, изразяващо радост и веселие. Мъжете наобиколиха Азиз, потупвайки ги по гърба, като че ли бе герой. Жените поздравяваха Назира и ѝ оказваха такива почести, каквито Сара не бе виждала. Невестата се оказа девствена. Честта на рода бе спасена.

Сара едва си намери място сред блъскащите се, възбудени роднини. Запита се какво ли щеше да стане, ако Азиз не успееше да измъкне кръв от сестра ѝ. И тогава се сети за Абду.

Потърси го с поглед сред мъжете, които се сбираха в отделно помещение. Те седяха по турски на глинения под, подпъхнали краищата на своите галабии под себе си. Запалиха чибуците, взети назаем от шейх Хамид и запушиха хашиш. Сара знаеше, че това празненство всъщност не бе по кесията на баща ѝ, защото бедният селянин едва смогваше да изхранва семейството си. Но той беше горд

човек и искаше поне при сватбата на най-голямата си дъщеря да покаже щедрост и гостоприемство.

Жените се грижеха за ястията в двора и се радваха на рядката възможност да си отдъхнат в тези безгрижни часове от суровия си живот. За стариците бяха наслагали пейки — взети също назаем от шейха, докато останалите бяха насядали една до друга направо на земята в тесния вътрешен двор. Сара го беше премела старателно преди празненството, за да не би някой гост да се подхлъзне на кокошите курешки и козите барбунки. Хамсинът, горещият пустинен вятър, най-сетне бе поутихнал и на небето грееше топло пролетно слънце.

Какво ли ще бъде на нейната сватба, когато Абду коленичи над нея, увил пръста си в кърпичка? Повечето невести умираха от страх на сватбата, защото не знаеха на какъв човек ги дават. Обикновено ги чакаше горчив жребий. Те страдаха безмълвно, защото жена, която се оплаква от мъжа си, позори своя род. Но Сара знаеше, че няма да е нито напласена, нито нещастна на сватбата си, защото ще се омъжи за Абду. Тя стоеше до големия котел и разбъркваше боба, който вреше от часове. Добави счукан чесън и зехтин и реши, че наистина има голям късмет, защото още отсега е влюбена в мъжа, който ще я вземе. Нейният ненагледен Абду имаше заразяващ смях и щом се появеше някъде, разведряваше настроението на всички. Той съчиняваше стихове и винаги щом я погледнеше с големите си очи, зелени като Нил, ѝ сгриваше душата. Познаваха се още от малки, но Абду бе четири години по-голям от нея. Едва след последната жътва Сара започна да гледа на него с други очи, а и Абду взе да ѝ обръща внимание. Всички в селото бяха убедени, че Сара и Абду ще се оженят един ден — нали бяха и първи братовчеди.

Поднасяха още и още ястия — салата от леща, овче сирене върху питки и лозови сарми. Веселието и гълчавата растяха. Донесоха музикални инструменти и жените запяха. Сестрата на Юсуф скочи, праметна един шал около бедрата си и затанцува, а жените запляскаха с ръце в ритъм. Чуха се ръкопляскания, когато девойката изкусително заизвива ханша и гърдите си. Танцуващото момиче бе на едни години със Сара, не бе омъжено и следователно бе девствено. Но танцът му бе еротичен и възбуждащ, защото с него се отдаваше дължимото на чувствената, природна стихия на живота. Мъжете нямаха право да я

гледат. Жените танцуваха само пред жени. При такива празненства всички моми се изреждаха да играят пред майките на ергените, които можеха да изберат бъдещата си снаха, защото обикновено жените уреждаха браковете. Добрите танцьорки раждаха леко; хубавата мома щеше не само да радва мъжа си, ами и да му народи куп деца. Затова бъдещата невеста трябваше да покаже в танца колко е силна и издръжлива. Лошите танцьорки не ги биваше и за полската работа.

Сара гледаше танцьорките, докато въртеше шиша на огъня пред кирпичената стена. Тъй като чевермето се намираше до стената срещу къщната порта, тя можеше да наблюдава и мъжете, насядали вътре. Те разговаряха необикновено сериозно, докато пушеха наргилетата. Сара дочу, че се възмуцават от нещо. Шейх Хамид говореше за войната и за начина, по който богатшите в Кайро отпразнували мира. Но селякът е все на същия хал, гневеше се старият шейх, на него не му е до празник. После заговориха тихо за Мюсюлманско братство. В този таен съюз членуваха над един милион души. Те искаха да смъкнат от власт кастата на пашите, състояща се според шейха само от петстотин фамилии.

— Ние сме най-богатата страна в Близкия изток — заяви той. Думата му се чуваше, защото умееше да чете и пише и единствен в селото имаше радио. Затова и той носеше новините. — Но как е разпределено това богатство? — запита гневно старецът и измъкна от галабията си вестник, който показва на мъжете, насядали в кръг. Никой от тях не бе държал вестник в ръка и затова жестът доста ги впечатли. — Тук пише — каза шейхът, — че пашите са по-малко от половин процент от землесобствениците, а пък притежават една трета от земята!

Сара не обичаше шейх Хамид. Не само че бе твърде стар, ами бе и отблъскващ и нечист. Образованието си дължеше на шейхската си титла, но галабията му бе мръсна, дългата му бяла брада бе невчесана и омацана от кафето и тютюна. Животът му бе отвратителен. Четири пъти беше се женил и всеки път жените умираха. В селото се шушукаше, че буквално им вземал здравето. Сара не харесваше жадния поглед, който той впиваше в гърдите ѝ винаги, когато влезеше да пазарува в магазина му.

Сестра ѝ бе настанена на единствения стол на семейството. Изглеждаше отпусната и изтощена.

Сара даде знак на майка си, че агнето е опечено. Тя се дръпна настрана, за да могат лелите ѝ да снемат месото от шиша и да го прехвърлят на една голяма дъска, където щяха да го нарежат. Всички се радваха на крехкото печено — върховият момент от гощавката. Сара незабелязано се измъкна и изтърча в обора зад къщата. Надяваше се, че Абду я видя как се шмугва насам. Напоследък той работеше с баща си на полето, а тя бе непрекъснато заета с домакинството. Детството им бе свършило и вече не им позволяваха да играят заедно. Сара трябваше да стои при жените, а Абду — мри мъжете. Като деца бяха неразделни. Играеха си на брега или язدهа заедно магарето, като Сара се държеше здраво с малките си ръчички за Абду. Но щом започна да ѝ идва всеки месец, свободният живот свърши. Сара трябваше да надене дълга роба и да не позволява на никого да види нозете ѝ, дори и кокалчетата. Носеше непрекъснато забрадка. Трябваше да е кротка и покорна във всичко. След годините на свобода тези ограничения ѝ се струаха тежки, почти непоносими, особено когато се срещаша с Абду на празници като този, но не биваше да приказват един с друг, защото мъжете и жените стояха отделно.

Защо ли родителите се страхуват толкова за дъщерите си, запита се Сара. Защо майка ѝ не я изпускаше вече от очи и я караше да ѝ дава отчет за всяка минута? Защото не я пускаха вече сама при хлебаря и продавача на риба? Защо баща ѝ мятеше вечер толкова мрачни погледи, докато ядяха хляб и боб? Толкова сърдит изглеждаше, че понякога направо я хващаше страх. Защо да не поседи с Абду при канала и да си говори с него така, както някога?

Дали не беше свързано с тези странни, непознати преди чувства, които я обземаха напоследък? Понякога изпитваше ненаситен копнеж; ставаше неспокойна и бленуваше с отворени очи. Когато например переше бельото на канала или търкаше тенджерите, когато разстиляше на покрива тор за огнището, мислите ѝ изведнъж се отплесваха и тя си представяше Абду. Майка ѝ обикновено я нахокваше, но невинаги. Понякога само въздъхваше, поклащаше глава и тъжно се усмихваше на дъщеря си.

Слънцето бе залязло без Сара да забележи. Падна нощ и тя разбра, че Абду няма да дойде в обора. Той празнуваше с другите гости. Сара се изтегна разочарована на сламата, вслуша се в смеха на поразпусналите се гости и заспа.

Ибрахим едва привдигна клепащи. Развиделяваше се. Слънцето бе забулено като жена. Той не се помръдна, опитвайки се да си спомни къде е. Тялото го болеше и при всеки удар на сърцето остра болка пронизваше главата му. Езикът му бе подут, устата — пресъхнала. Надигна се, но му прилоша. Осъзна, че седи в колата си, излязла от пътя. Отвсякъде го заобикаляше висока зелена тръстика.

Какво се бе случило? Защо бе тук? И къде беше всъщност?

Полека-лека си спомни всичко: вестта, пристигнала в казиното... жена му, мъртва върху леглото... отчаяното препускане в нощта... колата, която занесе и...

Ибрахим простена и уплашено си помисли, че снощи прокълна Бога!

С усилие натисна вратата и една не се строполи върху влажната земя. След това сигурно отново е седнал зад волана и е заспал... Шампанското! Ох, беше прекалил с шампанското... Отново му прилоша. Умираще от жажда.

Опря се с ръка на колата и повърна. Жена му бе мъртва. Засрамен установи, че още е по фрак, праметнал копринения бял шал около шията си, сякаш бе излязъл да подиша чист въздух на терасата на казиното. Никога през живота си Ибрахим не се бе чувствал толкова зле. Той бе опозорил покойната си жена, опозорил бе майка си и баща си.

Слънчевите лъчи полека-лека разпръснаха утринната омара. Ибрахим сякаш почувства как над него се разтвори безкрайното синьо небе и усети погледа на баща си, впит в него. Строгийт Али Рашид го наблюдаваше с укор от небето. Ибрахим знаеше, че и баща му си пийваше понякога. Но Али никога не бе падал дотам, да повръща след това. Цял живот Ибрахим се бе старал да задоволи големите изисквания на баща си и да завоюва признанието му.

— Заминаваш да учиш в Англия — бе наредил бащата и Ибрахим отиде в Оксфорд. — Ти ще станеш лекар — заповяда бащата и синът му се подчини.

— Ще заемеш пост в свитата на краля — заяви Али, тогава министър на здравеопазването и синът му благодари за високата чест.

Накрая старецът нареди: — Ти трябва да продължиш древната традиция на нашия род и да ми направиш много внуци.

Но в този миг на падение всичките му усилия да угоди на баща си изглеждаха безсмислени.

Когато най-сетне се изправи и пое дълбоко въздух, главата му се избистри. Светкавично, като в откровение, откри истинската причина за своята мъка.

Аз се побърках не защото жена ми умря, а защото се провалих пред баща си!

Облегна се на колата и се опита да установи доколко дълбоко бяха затънали гумите в тинята. Ще може ли да изкара колата на пътя? Дали нямаше тук наблизо село с кладенец?

Изведнъж видя на няколко крачки от себе си крехка фигурка. Готов бе да се закълне, че само преди миг момичето го нямаше там. Малката бе боса, с кожа, тъмна почти като земята и носеше дълга мръсна роба. На главата си крепеше голяма пръстена делва. Изглеждаше така, сякаш току-що е била слепена от черната, влажна земя.

Ибрахим я загледа смаян. Видя, че е фелажка, селска мома. Едва ли бе на повече от дванайсет-тринайсет години. Оглеждаше го с широко отворени очи, в които се четеше по-скоро детинско любопитство, отколкото страх или предпазливост. Ибрахим погледна делвата.

— Господ да те благослови — рече той дрезгаво, с пресъхнали устни. — Ще ми дадеш ли глътка вода? Умирам от жажда.

За негова изненада момичето пристъпи напред, свали делвата и я наведе напред, докато водата потече от нея. Ибрахим веднага протегна ръце, за да улови прясната речна вода. Спомни си, че при редките си посещения из техните памукови плантации край Нил бе забелязал колко плашливи са селяните, работещи за него и как жените и момите побягваха още щом го зърнат.

Водата бе просто райска! Той пи от шепата си до насита, после поля главата и лицето си.

— Опитвал съм най-скъпите вина на света — каза той и прокара мокрите си пръсти по косите, — но тази вода е по-вкусна. Дете, ти ми спаси живота.

От смаяния ѝ вид разбра, че е казал тези думи на английски. Засмя се въпреки мъката си и отново заговори, сякаш не можеше да се спре.

— Роди ми се дъщеря. Затова баща ми ме има за неудачник. Той смята, че дъщерите са позор за истинския мъж. Не обръщаше никакво внимание на сестрите ми, просто не ги забелязваше. Особено суров беше с двете момичета, които му роди майка ми, Амира. Едната живее сега при мен. Овдовя млада, а има две малки деца. Не си спомням татко да я е прегръщал. Но според мен дъщерите са хубаво нещо... малки момиченца, които приличат на майките си... — гласът му изневери и той се закашля.

— Няма да ме разбереш, дори и да ти говоря на арабски — каза той на девойчето. — Животът ти е прост, бъдещето ти е ясно отсега — Ибрахим захлупи лицето си с ръце и се разрида. Момичето чакаше търпеливо. Делвата бе празна. То я стискаше в ръце и гледаше как сълзите се стичат по страните на непознатия мъж.

Когато най-сетне се посъвзе, Ибрахим се замисли за ситуацията, в която бе изпаднал. Може би щеше да успее с помощта на момичето да изтика колата на шосето. Той ѝ заговори на арабски и ѝ обясни, че като даде знак, тя трябва да бутне с всички сили предницата на колата.

Когато колата бе изтикана на пътя и бумтящият мотор сякаш го заподканя да си ходи у дома, Ибрахим се усмихна тъжно и рече:

— Господ да те възнагради за добротата ти. И аз ще ти дам нещо — той бръкна в джоба си, но установи, че няма никакви пари. Тогава я забеляза как гледа копрения му шал. Свали го и ѝ го подаде.

След като колата изчезна от ползрението ѝ Сара се обърна и затича към селото. Забрави, че делвата ѝ е празна, мислеше си само за скъпоценния дар, който стискаше в мургавите си ръце — платът бе чист, нежен и бял като гъши пух. Шалът бе толкова мек, той направо се плъзгаше като вода между пръстите ѝ. Трябваше непременно да намери Абду и да му разкаже за срещата с непознатия господин. Искаше да му покаже шала. Най-странното бе, че непознатият толкова приличаше на нейния Абду.

Щом стигна до мегдана, където селяните предлагаха стоката си за продан, тя чу зад гърба си смеха на момъка, бързо се извърна и му даде знак да я последва, преди да я видят другите. После изтича в обора зад къщи. Като го видя да влиза в двора, тя едва се сдържа да не

му се хвърли на врата. Но остана свенливо на мястото си и той също не посмя да я доближи. Сара предложи да отидат до реката, за да напълнят отново делвата и по пътя му разказа за срещата с непознатия и му показа безценния подарък.

Странно, Абду не прояви почти никакъв интерес към случката. Вълнуваха го съвсем други мисли, но не можеше да ги сподели със Сара, защото мислеше, че няма да го разбере. Откакто в селото им бе дошъл един мъж и им беше разказал за Мюсюлманското братство, Абду бе обзет от трескаво безпокойство. Заедно с приятелите си бе изслушал страстната реч на непознатия, който им обясни, че дошъл часът да възвърнат Египет към исляма и към праведния живот, тъй както Аллах повелявал в Корана.

Всички младежи бяха вдъхновени от думите му и в душите им лумна непознатата страст. От тогава започнаха да се събират всяка вечер и да говорят с възмущение за това, че до края на дните си ще трябва да се блъскат като добичета за богатите. Изведнъж в душите им порасна една мечта, една идея, която далеч надхвърляше границите на тяхното село и Абду осъзна, че е призван за нещо по-висше.

Но той не сподели със Сара тези си мисли. Само я изпрати до дома на родителите ѝ. Спря пред портата и ѝ заговори безмълвно, с поглед. Любовта, която изпитваше към момичето, го завладя и душата му се разкъса: трябваше ли да се ожени за нея или е по-достойно да последва призива на Мюсюлманското братство и да отдаде живота си за Аллах и Египет? Сара бе тъй прекрасна в този миг, огряна от слънцето, впила в него грейналите си очи. Тя имаше правилно овално лице, хубава заострена брадичка. Така му се искаше да я грабне в прегръдките си и да я целуне. Тя съзряваше бързо и под галабията вече се очертаваше закръгленият ѝ ханш.

Вместо да я прегърне, Абду само промърмори смутено:

— Аллах да те пази — и я остави сама под лъчите на палещото слънце.

Сара изтича вкъщи. Бързаше да разкаже на майка си какво се е случило и да ѝ покаже шала. Вече бе решила да ѝ го подари, защото тя в живота си не бе получавала такова хубаво нещо. Но после се сети, че може да я нахока, задето чак сега носи водата и набързо реши да излъже, че е гонила една избягала коза. За нейна изненада майка ѝ я посрещна светнала от радост.

— Имам да ти кажа нещо много хубаво — рече ѝ тя. — Слава на Аллаха! Ще те омъжим още този месец! И то за човек, по-горен и от мъжа на сестра ти, макар всички да разправят, че от години в селото не е имало по-знатен жених от Азиз!

Сара си пое дълбоко въздух и остави делвата на земята. Значи майка ѝ е говорила с родителите на Абду! Значи те са се съгласили да ги оженят!

— Шейх Хамид поиска ръката ти — каза майка ѝ. — Ти наистина си голяма късметлийка!

Сара изтърва копринения шал.

ТРЕТА ГЛАВА

Нефиса гледаше през прозореца. Нил блестеше и искреше под слънцето. Денят бе прекрасен и тя се радваше на живота, защото нямаше нищо по-прекрасно от това, да си влюбен!

Едва успяваше да прикрие радостната си възбуда. Когато предната нощ красивият офицер застана под уличната лампа и си запали цигара, поглеждайки към нея с високо вдигнати вежди, тя прочете в очите му един ням въпрос. Нефиса бе взела смело решение: днес щеше да стои незабулена на прозореца...

Погледна часовника си и видя, че трябва да побърза. Ден след ден той се появяваше точно в един на обед. А вече минаваше дванайсет и обедната молитва бе свършила. Нефиса седна пред тоалетната си масичка, обсипана със скъпи парфюми и козметика. Идеше ѝ да затанцува от радост. Най-сетне бе научила, разпитвайки предпазливо, че същата униформа като нейния обожател носеха английските лейтенанти. Значи той бе лейтенант Еди-кой си и войниците трябваше да се обръщат към него със „сър“.

Нефиса се конти и разкрасява цяла сутрин подобно на повечето жени от нейната класа, които посвещаваха дълги часове на разхубавяването си. Нефиса бе обезкосмила цялото си тяло — не само ръцете и краката. Избръснала бе даже веждите си и венериния си хълм. След дълго обмисляне избра най-подходящия парфюм и отдели цял час, за да гримира очите си, защото лейтенантът едва ли щеше да види нещо друго. После огледа безбройните си дрехи. Нефиса притежаваше цели гардероби, претъпкани с тоалети на най-прочутите европейски майстори на висшата мода.

Изведнъж чу зад гърба си проплакване и учестено дишане. До леглото ѝ се намираще люлката за близнаци, в която спяха току-що накърмените бебета. Шестмесечната Тахия спеше здраво и спокойно, ала Камелия се мяташе насън. Нефиса я взе на ръце и я залюля дано малката, дошла на бял свят с толкова мъки, отнели живота на майка ѝ, не страда от кошмари, помисли си тя. Горкото дете бе останало кажи-речи и без баща. Потънал в мъката си, Ибрахим почти не се задържеше

вкъщи. Казваше, че болката му все още била твърде голяма, за да вземе в ръце дъщеричката си. Не искаше даже да я види. Затова Нефиса и другите жени обградиха момиченцето с цялата любов и грижа, която бе нужна, за да израсте здраво и силно.

Когато бебето се поуспокои, Нефиса го остави в люлката.

Къде ли живее моят лейтенант, помисли си тя, като дръпна ципа и посегна да вземе черен тюлен воал. Къде ли отива ден след ден? И откъде ли иде? Как се казва, какво си мисли, когато застава под прозореца ми и вижда само очите, обградени от фереджето?

Нефиса чу как звънна камбанката на портата. Погледна любопитно от прозореца и видя Мириам Мизрахи, най-добрата приятелка на майка ѝ, да влиза в двора. Сети се, че по това време Амира събира гости на чай.

Тя бе въвела отдавна този всекидневен обичай. Така можеше да се среща с приятелки, защото преди години мъжът ѝ не ѝ позволяваше да напуска дома. През последните двайсет и девет години Амира не бе пристъпвала извън тежката желязна порта, ако изключим една лятна почивка в Александрия, където цялото семейство отиде с колата. Не бе минавала по нито една улица на Кайро.

На всекидневния чай тя канеше приятелки, но посрещаше и непознати. Жени, дочули, че Амира умее да лекува и има големи медицински познания, я търсеха за съвет не по-малко от всички лели, братовчедки и деца от рода на Рашидови. Мъже се допускаха само при някакъв изключителен повод.

Днес Нефиса не искаше да участва в срещата на чаша чай. Смяташе веднага щом се увери, че Амира е заета с гостите си, да се качи на покривната тераса и да чака там своя лейтенант.

— Какво те тревожи, Амира? — запита Мириам, докато гледаше как приятелката ѝ къса листчета розмарин и ги събира в кошничка.

Амира вдигна глава и свали фереджето си. Черната ѝ гъста коса заблестя на слънцето. Макар да береше подправки в градината си, тя бе облечена в скъпа копринена блуза и елегантна пола.

— Тревожа се за сина ми — рече тя и откъсна няколко цвята от един храст. — Откакто погребяхме жена му, съвсем се промени, държи се странно.

— Тъгува за жена си — отвърна Мириам. — Толкова беше млада и чаровна. Той си я обичаше. Само две седмици са минали от смъртта

й. Мисля, че просто му трябва време. Но виждам, че нещо друго те гложди.

— Права си, не мога да скрия нищо от теб — засмя се Амира. — Не мога да спя, защото ме мъчат едни объркани сънища. Виждам насън един млад мъж. Знам, че ми е приятел и ми припомня, че съм дала обет. Той е много нещастен и то по моя вина. Но като го попитам какво съм направила, той сякаш умира и аз се събуждам от ужас — тя замълча и после едва чуто добави — Мириам, сигурна съм, че някога съм била влюбена в него, но не мога да си спомня кой е...

Мириам я изглежда смаяно, после се засмя и я хвана под ръка. Те излязоха от градинката с билките и се отпавиха по застланата с каменни плочи алея към другата част на двора.

Когато Амира направи това признание пред приятелката си, сърцето й заби лудо. Да, тя наистина бе обичала мъжа, явил й се насън, само че това сякаш бе станало в друг живот. Тя бе много щастлива и копнееше по него. Дала му бе дума да се оженят. Но щом се събудеше, я обземаше непоносимо чувство за вина. Как можеше да мисли за любов след тъй скорошната смърт на снаха си! Трябваше да прогони тези тревожни сънища.

Ято гълъби изведнъж литна от покрива, сякаш някой ги бе подплашил. Те направиха един кръг над къщата и накацаха по смокиновите дървета. Амира вдигна глава и засенчи очите си от яркото слънце. На покрива имаше някой.

— Нефиса е — каза Мириам. — Защо ли се е качила горе?

Когато Амира вдигна рамене и отвърна „Не знам“, приятелката й се засмя.

— Да не би да я хванала същата магия като тебе.

Амира наведе смутено глава.

— Струва ми се, че напоследък Нефиса се държи като влюбено девойче. Ах, колко романтични сте вие, жените от рода Рашид! — тя въздъхна. — Ох, добре си спомням как обича човек на нейните години!

Не бе изключено дъщеря й да се е влюбила. Но в кого? Като вдовица Нефиса живееше напълно откъснато от света. С кого ли се е запознала? Къде ли би могла да срещне някой мъж? Може да е някой приятел на принцесата, сигурно са я запознали с него в двора. Тези мисли успокоиха Амира. Щом е човек от двора, значи е благородник и принадлежи към някой стар, уважаван род.

— Знаеш ли какво ще ти помогне да прогониш тези кошмари? Трябва да смениш климата. Необходимо е да напуснеш тази къща за известно време. Като се запознахме, двамата със Сюлейман бяхме още младоженци. Твоят Ибрахим бе на пет, а моят Исаак още не бе роден. Ти ме покани на чай и тогава се ужасих, като разбрах, че никога не излизаш от къщи. Е, тогава тук бе пълно с народ. Но Амира, оттогава минаха повече от двайсет години. Времената се промениха! Вече няма хареми. Сега жените си ходят най-спокойно из града. Слушай, ела това лято с мен и Сюлейман в Александрия. Морският въздух ще те освежи.

Амира бе ходила веднъж в Александрия. Една година Али Рашид реши да прекара лятото заедно с цялото си семейство във вилата им на Средиземно море. Пренасянето на домакинството от горещия Кайро до по-прохладното северно крайбрежие не беше лека работа. Подготовката продължи цели дни. Слугите опаковаха багажа в сандъци и ракли. При отпътуването от Райската улица жените насядаха в колите, плътно забулени във фереджетата и в същия вид изминаха няколко крачки до входа на вилата. Амира не хареса Александрия. От балкона на лятната им къща се виждаше пристанището с британските военни кораби и американските презокеански параходи. Тя бе убедена, че чужденците пренасят в Египет опасни, развращаващи нрави.

— Все някак ще се оправят тук без теб — продължи Мириам.

Амира се усмихна и благодари за поканата. Но по този вече въпрос никога не можеха да се разберат. Всяка година Мириам измисляше нови и нови доводи, за да накара приятелката си да се откаже от старомодния обичай и да излезе за малко от къщи. Как ли не я изкушаваше, но Амира си знаеше своето:

— Една жена напуска дома си два пъти в живота. Единият път излиза от бащината си къща, за да отиде при своя мъж. А втория път я изнасят в ковчег от дома на мъжа ѝ.

— Какви са тия приказки, какви са тия ковчези! — възмущаваше се Мириам. — Ти си още млада, Амира, а зад тези стени те чака един прекрасен свят. Ти вече не си пленница на мъжа си, ти си свободна жена.

Но Амира знаеше, че не Али Рашид я бе превърнал в пленница. Още си спомняше деня, в който той ѝ рече:

— Амира, времената се промениха, а аз държа на прогреса. Всички египтянки захвърлиха вече фереджетата и излизат от къщи, когато си поискат. Позволявам ти да ходиш в града, когато пожелаеш, а ако искаш, можеш и да не се забулваш. Но за по-сигурно държа винаги някой да те придружава.

Амира му благодари, но отказа да се еманципира. Али бе също толкова учуден тогава, колкото и Мириам.

Но Амира съзнаваше, че причината, поради която се страхуваше да излезе навън, се криеше някъде в детството ѝ, в дните, заличени от паметта ѝ. Върху живота ѝ бе легнала сянката на една тъмна тайна и докато не я разгадаеше, нямаше да се пребори с големия си, необясним страх.

— Първите гости вече пристигнаха — каза Мириам, когато камбанката на входната порта заби. Амира се сепна, защото в мисълта си отново бе поела към предишния си живот.

Като видя долу в градина, а майка си с Мириам Мизрахи, тя побърза да се дръпне. Не искаш да я забележат, защото знаеше, че в никакъв случай не биха одобрили поведението ѝ. Но Нефиса не изпускаше улицата от очи и се молеше той да дойде.

Денят бе толкова хубав! Сигурно ще излезе да се поразходи. Във въздуха ухаеше на цъфнали портокали и само чуруликането на птичките и шуртенето на водоскока нарушаваха обедната тишина. Нефиса, изгаряща от копнеж, си помисли, че легендата свързва името на улицата с плътските радости.

Разправяха, че преди векове една секта набожни араби се скитала из пустинята и минавала през градовете. Мъжете ходели чисто голи и жените навсякъде им се отдавали с готовност, защото се носел слух, че ако някоя спи с тях или бъде дори погалена от такъв мъж, ще се изцери от безплодие, а девиците ще си намерят силен съпруг. Според легендата в края на петнайсети век един от тези свети мъже спрял да си почине в палмова горичка край Кайро. Там за три дни оцастливил триста жени и после умрял. Очевидци разправяли, че хуриите на Аллаха, които Коранът обещава на всеки правоверен като небесна отплата, се спуснали от небето и на ръце отнесли светеца в рая. От този миг палмовата горичка минавала за място, където се явяват

райските деви. Когато четири века по-късно англичаните превърнали Египет в свой протекторат, той изградили господарския си квартал в така наречения Гардън сити, където се намирала и палмовата горичка. Тъй като не искали историята да потъне в забрава, те нарекли улицата Рай. Тук Али Рашид издигнал своята розова къща, обградена с прекрасна градина и заобиколена с висок зид, закрилящ неговите жени. През красивите арабески на харемските прозорци те можели да наблюдават незабелязани какво става на улицата.

Амира посрещаше гостенките си в павилиона — майсторско произведение от ковано желязо. Той приличаше на великолепна птича клетка от филигранни орнаменти, украсяващи решетката, над която се издигаше куполът, наподобяващ кубето на джамията Мохамед Али. Наскоро го бяха боядисали в бяло и сега блестеше примамливо на слънцето. Но павилионът имаше един съзнателно допуснат недостатък: орнаментите около входа бяха асиметрични. Мюсюлманските майстори много държаха на такива несъвършенства: те изразяваха уважението пред Всевишния, защото той единствен можеше да създаде нещо съвършено.

Гостенките на Амира започнаха да ѝ изказват съболезнования по повод смъртта на снаха ѝ. Но масата бе отрупана с лакомства и скоро разговорът потръгна, избухнаха смехове. Нерядко жените молеха Амира да им даде любовно биле. Други я питаха как да се пазят от зачеване или пък как да забременеят. Трети търсеха лек за мъжка импотентност. Предпочитаха да идват при нея, вместо при разни доктори. А и тя бе от род, водещ потеклото си пряко от пророка. Затова някои жени идеха просто, да ги благослови, тъй като вярваха и чудотворната сила на потомците на Мохамед.

Всъщност това, че има шейхско потекло, бе всичко, което Али ѝ каза в деня на сватбата им.

До Амира се приближи непознатата, добре облечена жена. Тя носеше европейска шапка с воалетка.

— Да е благословен денят ти — каза тя, — аз съм Сафия Раджиб.

— Господ да те закриля. Заповядай, седни — Амира поднесе на непознатата чаша чай и тя ѝ поблагодари. Поговориха за времето, за добрата портокалова реколта и Амира предложи на гостенката цигара. Трябваше да се спазват правилата на вежливостта. Ако една посетителка заговореше направо по интересувания я въпрос, щеше да

обиди домакинята. Още по-недопустимо би било Амира да запита за какво е дошла при нея.

— Простете ми — каза най-сетне Сафия Раджиб, видимо притеснена, — дойдох при вас, защото чух, че сте шейхиня, че притежавате специални познания и голяма мъдрост. Говори се също, че сте лечителка и церите всякакви болести.

Сафия Раджиб погледна смутено към останалите жени. Явно имаше големи грижи, но не бе готова да ги сподели в присъствието на толкова хора. Затова Амира се надигна и предложи:

— Да се поразходим из градината.

Нефиса се плъзна покрай зида, като крадешком поглеждаше към павилиона. Не искаше никой да я забележи. В зида имаше две порти. Едната, по-малката, бе отворена, а другата, двукрилата, бе за коли. Нефиса се забърза натам. Погледна през един процепа навън и дъхът ѝ секна. Той бе там!

Дошъл бе и сега гледаше нагоре към нейния прозорец. Сърцето на Нефиса се разтуптя като лудо. Сега бе моментът да му се обади, иначе скоро щеше да си тръгне.

Първо си мислеше да му хвърли бележка, в която да напише името си и да попита кой е той. Но имаше опасност той да не я види и да я намери някой случаен минавач или дори съсед. После реши да му хвърли от покривната тераса някоя лична вещ, шалче или ръкавица. Но и това ѝ се стори прекалено несигурно. Затова бе изтичала до долу и сега...

Чу гласа на майка си! Амира бе някъде наоколо и се приближаваше към нея. Нефиса побърза да се скрие зад един храст. Ами ако лейтенантът си отиде? Може да си помисли, че е загубила интерес към него. О, мамо, как можа да дойдеш точно сега? Иди си, мамо, иди си! Побързай!

Нефиса видя, че майка ѝ говори с някаква непозната. Явно не я бе забелязала.

Когато двете жени най-сетне минаха покрай нея и изчезнаха сред мандариновите дръвчета, Нефиса се прилепи отново към процепа в портата. Той бе още там!

Тя бързо откъсна един цвят от хибискус, хвърли го зад зида и затаи дъх.

Той не забеляза цветето.

По улицата премина военна кола и големите прашни гуми едва не премазаха цветето. Когато колата отмина, тя го видя как се завтече към платното и вдигна цветето. Погледна към зида, а после и към портата. Имаше тъмносини очи и руси мигли, на дясната му буза се появи трапчинка — стори ѝ се невероятно привлекателен. После стана нещо неочаквано. Вперил поглед в портата, той повдигна хибискуса до устните си и го целуна.

Нефиса имаше чувството, че ще припадне.

Да усети устните му, да я прегръщат ръцете му... О, нима съдбата им бе отредила само такава любов отдалеч? В този момент Нефиса почувствува, че им бе писано да се срещнат — но кога?

Тя си помисли с лека тревога: как ли ще реагира, като научи, че съм била омъжена и че имам две деца? Сигурно и англичаните не обичат да се женят за вдовици и разведени жени. Жените със сексуален опит минаваха за трудни съпруги, защото бяха познали любовта на друг мъж и можеха да правят сравнение. Нефиса не знаеше почти нищо за англичаните, макар че те владееха от близо сто години Египет. Дали държаха любимата им да е непременно девствена? Дали лейтенантът ѝ ще се отвърне от нея, ако научи истината!

Не, той не бе такъв човек! Те ще изживеят една истинска, голяма любов. И един ден непременно ще се срещнат на четири очи, Нефиса вече не се съмняваше в това.

— Никой не знае тайната ми — каза Сафия Раджиб, — сама нося бремето си — тя говореше за тревогата, довела я при Амира: четиринайсетгодишната ѝ дъщеря бе забременяла, макар и неомъжена. Сафия бе научила, че Амира Рашид знае тайни рецепти и начини да махне детето.

Амира си спомни изведнъж как се разхождаше като момиче из харема. Често виждаше как дават някаква напитка на жените, които в продължение на известно време повръщаха и често отмаляваха. Чу старите наложници да казват, че било специална мента, а после научи, че всъщност е средство за помятане.

— Сафия Раджиб — каза Амира и предложи на гостенката да седне на мраморната пейка под едно сенчесто маслиново дърво. —

Разбирам какво искате от мен. Не мислете, че не изпитвам огромно съчувствие към вас, но просто нямам право да го сторя.

Жената се разплака.

Амира спокойно я изчака да се посъвземе и запита:

— Ами баща ѝ, той знае ли вече?

— Ние с мъжа ми сме родом от село, от Горен Египет. Омъжихме се, когато аз бях на шестнайсет, а той — на седемнайсет. След година родих първото си дете. Навярно и до ден-днешен щяхме да си живеем там, ако мъжът ми не бе научил случайно, че във военното училище вземат и селянчета. Хвана се здраво да учи и ето че го приеха. Сега е вече капитан. Мъжът ми е много горд човек, Амира, за него честта стои над всичко — тя въздъхна. — Не, още нищо не знае за позора на дъщеря ни. Преди три месеца го пратиха в Судан. Седмица по-късно синът на съседа я изнасилва на път за училище.

Какви опасни времена настъпиха, помисли си Амира. Как може да пускат млади момичета да ходят сами по улиците? Знаеше, че се подготвя нов закон, според който момичетата не биваше да се омъжват, преди да навършат шестнайсет години. Амира не мислеше, че това е правилно. След като на момичето почне да му идва, майката може да го опази по един-единствен начин: като го предаде в ръцете на мъжа, който оттук нататък вече има грижата за това, тя да му е вярна и той да е баща на всичките ѝ деца. Но днес взеха да подражават на европейците и момите се женеха чак на осемнайсет, деветнайсет. Така оставаха шест-седем години, в които честта на рода бе изложена на риск.

Но Амира прогони тези си мисли и отвърна:

— Присъдата на обществото понякога е много сурова и майката е длъжна да смекчи удара, постигнал семейството — при тези думи тя се сети за прогонената си дъщеря, която тя не успя да защити. — Кога очаквате да се върне мъжът ви от Судан?

— Пратиха го за една година. Знаете ли, ние с него много се обичаме. Той се съветва с мен за много неща и ме слуша. Но сега съм сигурна, че ще убие дъщеря ни. Не можете ли да ми помогнете?

Амира се замисли.

— На колко години сте, госпожо Раджиб?

— На трийсет и една.

— Спахте ли с мъжа си, преди да замине?

— В нощта, преди да тръгне...

— Имате ли къде да изпратите дъщеря си? При някоя роднина да речем или близка?

— При сестра ми, в Асиут.

— Тогава ще ви кажа какво да направите. Пратете дъщеря си при нея. Кажете на съседите, че дъщеря ви е трябвало да се грижи за някоя болна роднина. После почнете да носите възглавница под роклята. И всеки месец да е по-голяма от предишния. Когато дъщеря ви роди, ще си я приберете при вас, ще махнете възглавницата и ще кажете на всички, че детето е ваше.

Сафия погледна Амира с широко отворени очи.

— Дали ще успея?

— С помощта на Аллаха — да — отвърна Амира.

Нефиса не се отби в павилиона. Искаше ѝ се да остане сама и да размисли за невероятното си преживяване. Като влезе в къщата, слугата ѝ съобщи, че доктор Рашид питал за нея. Нефиса знаеше какво иска брат ѝ. Откак Фатия умря, тя трябваше да му прислужва. Затова отиде в кухнята и сложи на една табла каничка с кафе и поднос със сладкиши.

Ибрахим седеше в салона, свалил сакото и обувките си. Имаше чувството, че е на сто години и е безжизнен като труп.

— Стига толкова! — възкликна Хасан ел-Сабир и се отпусна на мекия диван. Той изпружи нозете си и ги вдигна върху кръгла кожена възглавничка. — Не може да продължава така...

Очите на двамата мъже бяха подпухнали, лицата — небръснати... Откакто умря Фатия, те се опитваха да разпръснат мъката на Ибрахим с всякакви съмнителни удоволствия в двора на крал Фарук. Хасан се бе надявал, че ловът ще поразсея приятеля му, но депресията на Ибрахим само се задълбочи. Кралят предложи на гостите си най-новия филм на Катрин Хепбърн, после заразказва вицове и най-накрая устрои състезание по ядене на пъдпъдъци, което сам той спечели като погълна петдесет парчета. Така се забавляваха в луксозната кралска шатра до зори. Хасан бе домъкнал дори две блондинки без задръжки, за да върне Ибрахим към живота. Но нищо не помогна.

— Знаеш ли какво ти трябва сега? — каза Хасан, но изведнъж млъкна, защото в стаята влезе Нефиса с табла в ръце. Той я загледа как мълчаливо оставя чашите, каничката за кафе и подноса със сладките. Когато се наведе да сложи таблата на пода, той се втренчи с наслада в заобления ѝ задник.

Ибрахим не отговори на въпроса му. Чувстваше се напълно разбит, всички кости го боляха и бе нещастен — никога не бе изпадал в такова състояние. За Бога — помисли си той, докато сестра му палеше чибука — никога ли вече няма да се радвам на живота?

— Слушай, трябва да напуснем Кайро, за да се отдалечиш от всичко, което ти напомня за Фатия. Имаш нужда да смениш обстановката, приятелю! Трябва да помислиш малко за себе си. Разбра ли?

Като забеляза, че в очите на Ибрахим изведнъж припламна слаба надежда, Хасан добави:

— Ние сме като братя! Затова ще се погрижа да те измъкна оттук — да не гледаш все тия опротивели ти физиономии и да не слушаш глупавите им брътвежи, особено вечните оплаквания от англичаните. От политика ми дойде до гуша — каза той и опря длан до гърлото си.

Ибрахим пушеше чибука си и размишляваше над предложението на Хасан. Лицето на Нефиса преbledня при мисълта за едно пътуване с кораб, за чуждоземни ястия, европейска музика и нови познанства. Ибрахим реши, че приятелят му е прав. Трябваше да се погрижи за себе си, защото каква полза имаше родът от един мъж, изпаднал в депресия? Как би могъл да се грижи за неговото щастие, след като сам той не бе щастлив?

— За Бога — рече той, — мисля, че си прав — той махна на слугата и рече: — Махмуд, кажи на майка ми, че искам да поговоря с нея.

Амира много се учуди, като разбра, че синът ѝ е вкъщи. Потънала в мисли, тя се отправи към другата част на къщата. Когато видя, че слугите изнасят от дрешника на Ибрахим големи куфари и друг багаж, Амира тревожно си помисли: „Значи заминаваме за Александрия!“

Тя бе успяла да убеди Али Рашид, че е прекалено сложно и трудно да се местят всяко лято заедно с цялото домакинство в

Александрия, за да се спасят от жегите в Кайро. Дали Ибрахим не е решил друго? Може и да не послуша майка си...

Като видя сина си, тя се уплаши. През последните две седмици се бе променил до неузнаваемост, бе ужасно отслабнал, с хлътнали бузи. Реши да му направи за вечеря варени яйца и чорбаджийски кюфтета, каквито той много обичаше.

Той стана да я посрещне и като я поздрави, каза:

— Реших да замина за известно време.

— Да заминеш ли? Но къде? И защо?

— Не мога да остана повече в този дом, пълен със спомени за Фатия. Отивам на френската Ривиера. Хасан има приятели в Монако. Ще живеем при тях.

Амира имаше чувството, че ѝ забиват нож в сърцето. Хасан! Ибрахим дори не подозираше колко много ненавижда приятеля му. Искаше ѝ се да грабне в прегръдките си горещо обичания си син, да го притисне към себе си и да отнеме болката му. Щеше ѝ се да го уговори да остане, да не бяга от болката в сърцето си, защото така няма да се спаси, а само още повече ще се отчужди от себе си. Вместо това Амира запита:

— Колко време ще отсъстваш?

— Не знам. Трябва да се успокоя и да внеса отново ред в живота си. Имам чувството, че всичко е с главата надолу.

— Добре тогава. Иншаллах.

Тя го целуна по челото, за да му даде майчината си благословия.

Тринайсетгодишната Сара клекна до кравата, за да я издои. Опря се на едрото ѝ, топло тяло и долепи лице до грубата ѝ козина. За миг усети покой. Като по чудо забрави болките и синините. Баща ѝ я би. И то неведнъж. Но в този момент тя престана да мисли дори за мъката си и за ужасната женитба, която я чакаше.

Утре трябваше да се омъжи за шейх Хамид.

През двете седмици, изминали от сватбата на Назира, Сара се бе срещала само веднъж с Абду. Като му разказа, че се канят да я дадат на Хамид, той побесня и се развика: „Ние сме роднини. Трябва да се вземем, така си му е редът.“ — После се сети за една поговорка на

фелахите: „По-добре да отидеш в ада с някой роднина, отколкото в рай с чужд човек.“

Сара знаеше, че животът с Абду няма да е ад. Той би бил истински рай. Ще може най-сетне да се спаси от непрестанното тегло и безрадостния живот в бащиния си дом и да се премести при Абду. Тя ще стане добра жена на Абду. Но не можеше да понесе мисълта да прислужва по същия начин на шейх Хамид.

— Ще работиш в магазина му — каза майка ѝ с блеснал поглед. — Ще говориш с купувачите, ще прибираш парите и ще им връщаш рестото. Ще си на голямо уважение, Сара!

Ала девойката разбираше, че майка ѝ се опитва да изтъкне добрите страни на бъдещия ѝ живот. Знаеше, че тя също не обича шейха. Вярно, голяма чест бе да продаваш в магазина и Сара би го вършила с удоволствие. Но шейхът нямаше ни един слуга. Така че Сара не само ще обслужва от сутрин до вечер клиентите в дюкяна, докато мъжът ѝ играе табла в кафенето на Хаджи Фарид, ами ще трябва след това да върти и домакинството му, да чисти, пере и готви.

Знаеше защо баща ѝ бе дал съгласието си за тази женитба. Около сватбата на сестра ѝ той затъна до гуша в дългове. Сега родителите на Сара бяха вече сред най-бедните хора в селото. Нямаха пари да ѝ купят нова рокля за рождения ден на пророка.

Тя се протегна сънено и разтри премръзналите си пръсти. Полека-лека се развидели, но още бе много студено. Тя излезе от тесния обор и зарея поглед в зелените поля, забулени в утринна омара. Слънцето се надигаше над плоските покриви на кирпичените колиби и водата в канала блестеше така, сякаш сиянието ѝ идеше от дълбините. В селото се забелязваше оживление. Комините запушиха и се разнесе мирис на топъл хляб и варен боб. После моллата ги призова от минарето на джамията на молитва.

Но Сара търсеше с поглед Абду. Днес трябваше на всяка цена да го види. Къде ли може да е?

Тя видя някакъв човек до канала. Беше едър мъж с широки рамене. Около нозете му се стелеше рядка мъглица. Абду! Тя се завтече към него, но като видя, че е облякъл хубавата си галабия и стиска вързоп в ръка, сърцето ѝ се сви.

Той впи безмълвно в нея тъмнозелените си очи и след кратко мълчание каза:

— Напускам селото, Сара. Реших да вляза в Братството. След като не мога да имам теб, не желая да се женя. Ще посветя живота си на великата задача, да върна страната ни към Аллах и исляма. Омъжи се за шейх Хамид, Сара. Той е стар и скоро ще умре. Тогава ще наследиш магазина и радиото. Всички в селото ще те почитат и ще ти викат шейхкиня.

Брадичката ѝ се разтрепери.

— Закъде си тръгнал?

— За Кайро. Има там един човек, който ще ми помогне. Тръгвам пеш, защото нямам пари за път. Но си взех достатъчно храна — хляб, сирене, солена риба.

— Ще ти дам шала — каза тя, като едва преглъщаше сълзите си. Той щеше да вземе доста пари за него. Сара непрекъснато носеше подаръка на непознатия под роклята си. Криеше го от страх, че баща ѝ ще го продаде. — Продай го и вземи парите.

Но Абду каза:

— Задръж го, Сара. Сложи си го на сватбата.

Тя се разплака, а той я прегърна.

— Не ме напускай, Абду! Ще умра без теб...

Той се отдръпна от треперещото ѝ тяло и я погледна сериозно в очите.

— Не забравяй нашата любов, Сара, но бъди добра жена на шейха. Трябва да не посрамиш и двамата ни — после се обърна и пое на север.

Беше изминал само няколко крачки, когато Сара извика след него:

— Абду, душата ми идва с теб. Шейх Хамид ще получи само едно безжизнено тяло.

Той се обърна. Хукна към нея и Сара се отпусна в прегръдките му. Две блатни птици, които гнездяха в тръстиката, излетяха над главите им.

Абду сне забрадката на Сара, косите ѝ се разпиляха по раменете и двамата затаиха дъх. Той я притисна до гърдите си. Изведнъж усети такъв невероятен прилив на сили, че си помисли: досега съм живял само за да дочакам този миг. Тялото му бе създадено с една цел: да направи Сара щастлива. Устните му потърсиха нейните, той зарови пръсти в гъстите ѝ коси. Прилепи лице към шията ѝ и му се стори, че

се потапя в самия Египет — в плодородния Нил, в топлия хляб, в миришеците на мускус бикове и в нежното ухание на девствената Сара.

Те полегнаха на влажната земя. Избуялата зелена трева бе като меко ложе, а гъстото було на мъглата — като нежна завивка. Абду легна върху Сара, прегърна я гальовно, но страстно. После вдигна галабията ѝ и като видя стегнатите ѝ голи бедра, прошепна: „Сара, ти си моя жена!“

По залез-слънце Сара и майка ѝ се спуснаха до брега на Нил. Другите жени от селото също бяха надошли: да наляят вода, да изперат прането или да се окъпят. Те насапунисваха ръцете и краката си, смееха се и зорко се оглеждаха да не би някой мъж да се появи изневиделица. Децата играеха на брега на почетното разстояние от биволите, които също бяха нагазили във водата. Когато напълниха големите си делви с вода, жените ги вдигнаха на главите си и поеха към селото с тежкия си товар.

— Голям ден е утрешния, Ум Хюсеин! — подвикваха те на Сарината майка. Независимо че най-голямото ѝ дете беше момиче, всички се обръщаха към нея по името на първородния ѝ син. — Пак ще вдигаме сватба! Цяла седмица гладувахме, за да можем добре да си похапнем на нея!

Майка ѝ се засмя. Мъжът ѝ не трябваше да харчи пари поне за тази сватба. Шейх Хюсеин предложи да поеме всичките разноски. За тях това бе голяма чест и те можеха само да благодарят на Аллаха, защото след сватбата на Назира не им бе останал и пукнат пиастър.

Приятелките на Сара, и те едва подмамили се деvojчeтa, които с уплашено сърце се приближаваха към тайнственото женско битие, хихикаха и се червяха. Те си шушукаха и ѝ подхвърляха неприлични забележки: колко добре щяла да спи в първата брачна нощ.

— Шейх Хамид е ненаситен — каза момичето, което бе танцувало на сватбата на Назира. Всъщност то не разбираше за какво точно говори, само повтаряше онова, което бе подочула от жените. — Хубав живот те чака.

Жените се засмяха и взеха да си събират нещата, за да поемат към дома.

— Не бива никога да засищаш напълно глада на Хамид, Сара. Тогава ще идва всяка нощ при теб!

— Знам аз какво да правя, за да ме наглежда мъжът ми всяка вечер — каза гордо Ум Хаким. — По едно време почна да се прибира все след полунощ. Пръсках се от яд. И като го чуех да влиза, аз взех да питам: „Ти ли си, Ахмед?“

— И какво, това помогна ли? — попитаха другите.

— Ами да! Мъжът ми се казва Гамал!

Смеейки се пронизително, те поеха по пътя към селото. Децата търчаха след тях. Няколко старици подкараха биволите към колибите си. Когато залязващото слънце обагри реката първо в оранжево, а след това — в червено, Сара остана сама с майка си на брега. Най-сетне жената продума:

— Защо си се умълчала така, дъще? Какво те мъчи?

— Не искам да се омъжвам за шейх Хамид.

— Как можеш да говориш такива глупости. Момичетата не решават сами кого да вземат и кого — не. Аз видях за първи път баща ти в деня на сватбата ни. В началото умирах от страх пред него, но с времето свикнах. Ти поне познаваш шейха.

— Но аз не го обичам.

— Любов! Избий си тия глупости от главата, Сара! Някакъв зъл джин се е вселил в тебе! В женитбата е важно да си покорна и да го почиташ. Любовта е за поетите.

— Защо да не се омъжа за Абду?

— Защото е беден — голтак като нас. Шейх Хамид е най-богатият мъж в селото. Той ще ти купи обувки, Сара! Може да ти подари даже златна гривна! Не забравяй, че той плаща за сватбата. Щедър мъж е и ще се държи добре с теб, когато му станеш жена. Не забравяй, че трябва да мислиш преди всичко за семейството си!

Сара остави делвата на земята и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Ох, мамо! Стана нещо страшно...

Майка ѝ се вцепени. После също остави делвата си на земята и хвана Сара за раменете.

— Какви ги приказваш? Сара, какво си направила?

Но вече знаеше отговора. Беше се страхувала от тази беда от мига, когато на Сара ѝ бе дошло за първи път. Добре виждаше как двамата с Абду се гледат като телета. Нощем сън не я хващаше от

страх, че няма да успее да опази най-малката си дъщеря честна до сватбата. Ето че ужасният кошмар се бе превърнал в действителност.

— Абду ли беше? — попита спокойно тя. — Спала ли си с него? Обезчести ли те?

Сара кимна мълчаливо.

Майка ѝ притвори очи и промълви: „Такава е волята на Аллаха“. Тя изсуши сълзите на момичето и каза:

— Не можеш повече да останеш тук, чедо. Трябва да напуснеш селото. Баща ти и чичо ти ще те убият като научат какво си направила. Утре шейх Хамид няма да види кръв на кърпичката и всички ще научат, че си обезчестена. Спасявай си живота, Сара. Господ е милостив. Той ще те закриля.

Сара преглътна сълзите си и погледна майка си с големи, зачервени от плач очи. От тази жена бе научила всичко, под нейното крило бе израсла, а сега трябваше да я напусне завинаги.

— Изчакай тук, не се прибирай вкъщи. Като се навечеря баща ти, ще дойда. Имам една гривна и един пръстен, сватбен дар от баща ти. А леля Алия ми остави в наследство едно копринено фередже. Ще ти ги дам да ги продадеш, Сара. Ще ти донеса и храна. Никой не бива да те види. Не казвай на никого къде отиваш — тя въздъхна и след това добави много сериозно: — Чуй ме и запомни: никога, за нищо на света не се връщай в Ал Тафла.

Сара се обърна и впери поглед в бавните талази на реката. На няколко мили нагоре по реката имаше мост над Нил, а после трябваше да върви сам по големия път, водещ до Кайро. Абду бе поел по него. Тя щеше да го последва.

Нефиса слезе от колата и побърза да притисне още по-плътно фереджето към лицето си. После се смеси с другите минавачи, които напиреха да минат през Баб Зувела, една от старите порти на града. Тъй като бе увита цялата в голям черен шал, от който не се подаваха дори дланите ѝ, тя не биеше на очи сред фелахите, населяващи старата част на Кайро. Нефиса не се спря на пазара, където се предлагаше всичко: от зеленчуци до молитвени килимчета. Не погледна и към тъмните входове на къщите, където мъжете седяха в малките си

работилнички и упражняваха древните си занаяти. Нефиса се отправи към една обикновена порта. Почука, вратата се отвори и тя влезе.

Даде една банкнота на жена в дълга роба. Поведоха я по слабо осветен коридор с влажни стени. Силно миришеше на парфюми, пара, пот и хлор. Влезе в друга стая, където свали дрехите си и една жена ги взе. После ѝ подаде голяма, дебела хавлия и чифт налъми. Накрая Нефиса влезе в огромна зала с мраморни стълбове и стъклен таван, през който приглушената слънчева светлина струеше върху къпещите се жени, телячките и слугините, които подаваха на клиентките чаши със студен ментов чай и пресни плодове. В средата на залата шуртеше голям шадраван. В широкото му корито плуваха и стояха много жени. Те се смееха, говореха си, миеха си косите. Някои се бяха поприкрили с хавлии, други бяха чисто голи.

Но Нефиса бе тук по съвсем друга причина. Тя дойде тайно. Откакто хвърли цвета от хибискус зад зида, нейният офицер взе да идва само спорадично и по най-различно време. Случваше се да не се мерне един-два дни, а на третия изведнъж се появяваше. Една нощ, когато младата луна блестеше над покривите на Кайро, Нефиса погледна през прозореца и го видя да седи под уличната лампа. Помисли си, че както обикновено ще си тръгне, след като си запали цигарата, но той извърши нещо неочаквано. Държеше нещо в ръката си и я вдигна, за да ѝ го покаже. После се огледа и махна на едно просякинче, каза му нещо, посочи градинската порта, даде му онова, което стискаше, а явно и няколко монети, защото момичето му благодари. Лейтенантът погледна нагоре към Нефиса и посочи часовника си — трябваше да си тръгва. На сбогуване ѝ хвърли една въздушна целувка.

Нефиса изтърча долу в градината и отвори портата. Момичето стоеше пред нея с плик в ръка. Като го видя, Нефиса изтръпна. Бедняците рядко стъпваха в този богатшки квартал, а още по-рядко можеше да се срещне фелакка, още почти дете, а вече бременна. Нефиса взе плика, който девойчето ѝ подаде и каза: „Почакай!“ После изтича в кухнята, където готвачката подскочи стреснато, грабна парче хляб, студено агнешко месо, сирене и няколко ябълки и уви всичко в чиста кърпа. На излизане спря пред един долап и извади отвътре дебело вълнено одеяло. Даде всичко това заедно с няколко монети на слисаното момиче и приветливо му каза: „Аллах да те закриля.“ После

затвори вратата. Нефиса изгаряше от нетърпение да отвори плика, но искаше никой да не забележи. Затова прекоси градината и отиде в павилиона, който светеше на лунната светлина като сребърен кафез. Тя отвори плика и прочете една-единствена фраза:

„Кога можем да се видим?“

Нищо повече. Един бял лист хартия без име, без адрес. Естествено, той искаше да не ѝ създава неприятности, в случай че писмото попадне в чужди ръце. Но това единствено изречение я омая като дълго любовно писмо.

От този момент нататък Нефиса мислеше трескаво как да организира срещата с лейтенанта. Тя много рядко излизаше от дома, а когато отиваше на покупки или на кино, винаги я придружаваше някоя от многобройните ѝ лели и братовчедки.

Най-сетне я осени една идея. Чу как една от придворните дами на принцесата възхваляваше предимствата на обществените бани, където лекували главоболие и мигрена. От тогава Нефиса непрекъснато се оплакваше от главоболие. Първо поиска някакъв цяр от майка си, после разказа за банята, където много жени намирали облекчение. При първите посещения я съпровождаше една братовчедка, но скоро ѝ омръзна да ходи всеки ден на баня и Нефиса тръгна сама.

Прати на принцесата бележка:

„Мила Фейса, имам страшно главоболие и затова се лекувам в банята до портата Баб Зувела. Всеки ден ходя там след обедната молитва и оставам вътре около час. Надявам се, че и на теб ще ти хареса тук. Много бих се радвала на твоята компания.

Нефиса“

Адресира писмото до: „Нейно кралско височество принцеса Фейса“.

Без никой да я забележи тя връчи писмото на просякинчето, което редовно се навърташе край портата им, а Нефиса му даваше нещо за хапване. Тя му повтори няколко пъти да даде писмото на офицера, когато дойде пак и спре под уличната лампа. Но Нефиса не смееше дори да си представи какво би станало, ако той я последва и се опита да я заговори пред банята. В никакъв случай не биваше да ги виждат заедно. Знаеше, че по улиците винаги имаше достатъчно безделници, които само дебнеха какво вършат другите. Ако английски офицер заговори почтена мюсюлманка, няма да излезе жив от квартала. Всяка среща с него, колкото и добре да е подготвена, бе крайно опасна, но рискът придаваше само романтичен блясък на тяхната любовна история. Нефиса бе млада и безпаметно влюбена в лейтенанта.

Когато се освежи и ободри от масажите, благоуханните парни бани и балсамите, Нефиса се облече и излезе навън. С разтуптяно сърце огледа улицата. После отиде при колата си. Тя замръзна.

Лейтенантът бе там! Стоеше облегат на един джип, паркиран пред портата Баб Зувела.

Нефиса едва го позна, защото бе цивилен. Колената ѝ се огънаха, но тя не спря. Погледите им се срещнаха и Нефиса побърза да стигне до колата си. Влезе в купето и каза на шофьора да се поразходи пеш из стария град и да си купи тиквени семки. Той бе доста учуден, но Нефиса се молеше само разходката му да трае поне десет минути. Веднага след като той слезе и изчезна в тълпата лейтенантът се появи до колата. Застана до прозореца и погледна въпросително Нефиса. Тя се премести на другата седалка и той влезе вътре.

Докато животът около тях пулсираше, уличната гълчава ту утихваше за миг, ту отново гръмваше страшната какофония от човешки викове, рев на домашни животни, клаксони на коли, двамата бяха като затворени в микрокосмос, в един свят, чиито единствени обитатели бяха те. Нефиса го изпиваше с поглед, опитвайки се да запомни всяка чертичка. Ето, това бе нейният полуреален обожател под уличната лампа, който всяка нощ се явяваше в сънищата ѝ. Те се спогледаха, уханието на неговия одеколон се смеси с мириса на рози и теменужки, излъчван от нея. Тя откри тъмно петънце в сините му очи. Толкова много въпроси искаше да му зададе.

Най-сетне той каза с учудващо приятен глас:

— Не мога да повярвам, че съм тук, при теб. Винаги съм си мислел, че си просто плод на моята фантазия — той замълча. — За съжаление не знам арабски. Ти говориш ли английски?

— Да — отговори Нефиса.

Когато той посегна към фереджето ѝ, сърцето ѝ едва не се пръсна. Той се поколеба за миг, но тъй като тя не го спря, дръпна настрана воала и възкликна:

— Господи, колко си хубава!

Нефиса се почувства разголена, сякаш бе свалил всичките ѝ дрехи. Но не бе нито засрамена, нито смутена. Изгаряше я само неутолим копнеж. Искаше да му каже толкова неща, но с ужас чу, че заявява:

— Аз бях омъжена. Вдовица съм. Имам две деца — от вълнение не можа да добави нищо друго.

— Аз живея близо до вас — рече той, — само на две преки от дома ти, в британската резиденция. На служба съм в крепостта, но напоследък често ме пращаха по различни задачи и вече се опасявах, че съм ти омръзнал и че си ме забравила.

Нефиса загуби ума и дума, струваше ѝ се, че сънува, всичко бе толкова нереално. А после се чу да казва:

— А аз мислех, че завинаги си напуснал страната — учуди се, че разговаря така непринудено с него. — След тази ужасна история със студентите, които демонстрираха пред английските казарми, толкова души бяха убити и ранени. Страхувах се за теб и се молах.

— За съжаление положението няма да се оправи. Затова днес дойдох цивилен. Но трябваше да те видя, защото ми се налага да се върна за половин година в Англия — пращат ме в специална школа — когато тя потръпна ужасена, той побърза да я успокои:

— Обещавам ти, че ще се върна. Само за теб си мисля. И сега, когато си тъй близо до мен...

— Шофьорът скоро ще се върне.

— Не искам да ти създавам неприятности. Но докато се върна, може би ще успееш да уредиш някоя тайна среща... за да можем да си поговорим на спокойствие — побърза да добави той, — да прием заедно чай или кафе...

— Ще се опитам... — промърмори тя. — Принцеса Фейса ми е приятелка. Тя ще ни помогне.

— Мога ли да ти подаря нещо? От доста време съм в Кайро, но почти не познавам вашите обичаи. Не посмях да ти взема нещо толкова лично като бижу или парфюм например. Не исках да те обидя. Не, не искам да ме забравиш, докато съм в Лондон. Затова се надявам, че ще ти хареса. Беше на майка ми...

Той ѝ подаде носна кърпичка от фино ленено платно с дантели и синя бродерия. Беше още топла от стоенето в джоба.

— Трудно ми е — каза тихо той. — Толкова съм близо до теб и все пак... Не знам какво да ти кажа, какво е редно да направя. Ти стоиш винаги зад решетката и фереджето прикрива цялото ти лице. Искам да те докосна... Искам да те целуна...

— И аз — прошепна тя, — дано принцесата ни помогне. Може в това време да намеря място, където да се срещнем насаме. Като се върнеш, ще ти пратя вест... по просякинчето, което се навърта край портата ни.

Двамата впиха поглед един в друг. Той докосна страната ѝ и каза:

— До следващата ни среща, мила моя Нефиса.

После излезе от колата и се изгуби сред множеството. Едва тогава тя се сети, че не ѝ каза дори името си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мириам Мизрахи разказваше една история:

„Един ден Фарид отишъл със сина си на пазара да купи овца. Както всички знаят, цената на овцата зависи от това, колко ѝ е тлъста опашката. Затова Фарид опипал опашките на много овце, претеглял ги в ръката си и ги мачкал. Накрая синът му запитал: «Тате, защо правиш така?» Фарид отвърнал: «За да реша коя овца да купя.»

След няколко дена синът му изтичал да посрещне баща си, който се връщал от работа, и му извикал: «Тате! Шейх Гамал беше днес у нас. Мисля, че иска да купи мама!».

Засмяха се и гостенките, и музикантите, които свиреха зад параван, защото не биваше да стоят при жените.

Нямаше официален повод за това празненство. Всички гостенки на Амира — над шейсет на брой — бяха от висшето общество, което личеше по бижутата и по екстравагантните вечерни рокли на дамите. Поради внезапно нарасналото търсене на памук за Далечния изток, на пшеница и царевица за изгладнялата Европа, Египет преживяваше времена на разцвет. Гостенките на Амира, чиито мъже трупаха на световния пазар нечувани печалби, даваха израз на благосъстоянието си, обличайки се като кралици.

Амира също носеше диамантите и златните накити, които ѝ бе подарил Али. Много се радваше, че празникът се получи така добре, защото бе приготвила някои изненади. Тя преливаше от щастие, защото синът ѝ най-сетне се бе обадил. Той бе вече от седем месеца в чужбина и много рядко пращаше по някоя вест. Пристигаха само безсъдържателни картички и безинтересни писма. Тя всяка нощ молеше Аллаха да освободи сина ѝ от душевните мъки, за да се завърне отново у дома, в Египет, където му бе мястото. Не можеше да дочака деня на завръщането му, защото вече му бе намерила идеална невеста — едно осемнайсетгодишно момиче, също от рода Рашид. Тихо, кротко девойче, благовъзпитано и почтено. Поканила бе и майката, и дъщерята. Скоро Амира щеше да поднесе най-голямата изненада. Тук, в тази празнична обстановка, сред най-отбраното

общество и в кръга на семейството тя смяташе окончателно да реши въпроса. Предварителните разговори вече бяха приключили и сега смяташе да обяви годежа и да определят датата на сватбата, защото Ибрахим бе известил, че се връща тази вечер. Бъдещата невеста трябваше да го посрещне в бащиния му дом. Всички ще му честитят и ще се радват, че се е върнал жив и здрав. Нека синът ѝ усети колко е нужен на всички, как го уважават хората. Днес трябваше да започне нова страница от историята на Рашидовия род.

Една от жените изведнъж скочи, събу си обувките, застана в средата на салона и затанцува. Другите веднага взеха да ръкопляскат в ритъм с танца и да припяват. Бяха любовни песни, еротични и възбуждащи като цялата египетска музика. Те разказваха за страстни целувки и забранени ласки. Жените бяха пели тези песни още като невинни девойчета: в градините, на люлките, по време на игра, без да разбират смисъла на текста.

След няколко минути танцьорката седна на мястото си, но друга жена продължи. За всяка от тях танцът бе като изява на нейната личност и затова никога не одумваха танцьорките и не ги сравняваха една с друга. Те не се съревноваваха помежду си. Нито една не минаваше за по-добра или по-красива от останалите, независимо че не всички кършеха умело снагите си. Всяка жена бе окуражавана от останалите и ѝ ръкопляскаха накрая.

Когато Амира най-сетне излезе спонтанно в кръга и събу обувките си, наоколо се понесоха радостни възгласи. Тя носеше дълга пола и изискано пристегната копринена блуза, но работата не бе в облеклото. Тя бе просто царствена. С меки, плъзгави движения записва кръгове с ханша си и изви тяло в сладостни тръпки, без да помръдва от място. После затанцува все по-буйно и по-буйно, докато накрая жените наскачаха от възторг. Амира направи знак на Мириам да се присъедини към нея. Двете бяха свикнали да танцуват заедно още от времето, когато бяха млади невести. Затова стъпките и движенията им бяха в пълна хармония.

Мириам се почувства освободена от всички окови. Танцът свързваше душа и плът и я тласкаше към някаква еуфория, също както хашишът въздейства на мъжете. Наскоро бе навършила четиридесет и три години. Това стана само седмици след рождения ден на най-

големия ѝ син — голямата тайна на нейния живот, за която Сюлейман дори и не подозираше. Беше я споделила само с Амира.

Мириам се омъжи за пръв път на осемнайсет години. Но една епидемия отне и мъжа, и детето ѝ. Останала сама, потънала в дълбок траур, тя срещна привлекателния Сюлейман и се влюби в него. Той бе търговец на едро, внасяше стоки от чужбина, а фамилията Мизрахи бе сред най-старите и уважавани еврейски родове в Египет. Когато Сюлейман въведе невестата си в дома на Райската улица, той помоли Бог да ги дари с много деца.

Мина година, втора, трета, но Мириам все не забременяваше. Тръгна по лекари, но всички твърдяха, че няма причина за безплодието ѝ. И тогава тя разбра, че проблемът е в Сюлейман. Но да му каже такова нещо в лицето, означаваше да го смаже. Сподели грижата си със своята приятелка Амира, която я успокои с думите: „Господ ще ти покаже изход.“

И тогава на Мириам ѝ се яви сън, който ѝ подсказа изхода от проблема. Присъни ѝ се лицето на Муса, брата на Сюлейман и тя установи, че двамата си приличат като близнаци. Трябваша ѝ няколко седмици, докато събере кураж и отиде при него. Като я изслуша, той прояви невероятно разбиране. Беше напълно съгласен с нея: Сюлейман никога нямаше да се примири с мисълта, че е импотентен. И така двамата скроиха план.

Мириам посещаваше тайно Муса, докато зачена. Когато детето се роди, Сюлейман повярва, че е негов син. Две години по-късно тя отново отиде при Муса и дъщерите, които роди след това, приличаха поразително на Сюлейман. Така домът на Райската улица се напълни с пет деца и Сюлейман минаваше за щастлив, благословен от Бога баща. Когато Муса се премести да живее в Париж, Мириам каза на мъжа си, че лекарите са я посъветвали да не ражда вече деца. До този ден само Амира и Муса бяха посветени в тайната ѝ.

Амира рязко прекъсна танца си. Чула бе звънеца. Ръкоплясканията и подвикванията замряха. Музикантите зад паравана престанаха да свирят. Мъжки глас извика от коридора: „Я Аллах!“ Това бе традиционното предупреждение, с което се известяваше, че мъж приближава към женските стаи.

Когато чу гласа, Амира изтича до вратата и извика:
— Ибрахим?

И наистина, в следващия момент той се появи на вратата. Тя нададе радостен вик, разтвори обятия и го притисна към себе си. Съзри потекоха по лицето ѝ.

— Толкова ми липсваше, мамо! — прошепна той. — Не знаеш колко ми липсваше!

Лелите, братовчедките, всички жени от рода Рашид ги наобиколиха с грейнали лица, докато гостите разговаряха развълнувано помежду си. Доктор Рашид се бе завърнал у дома! Изглеждаше здрав и щастлив.

— Мамо — каза Ибрахим със светнали очи, — искам да ти представя...

Той се отдръпва настрана и сред внезапно настъпилата тишина в салона влезе млада жена. Тя бе висока и стройна, усмихваше се очарователно и носеше елегантен спортен костюм. Дамската си чанта бе преметнала през рамо. Най-оригинална беше широкополата ѝ шапка, дръзко изделие на европейската мода. Но повечето жени бяха втренчили поглед в падащите до раменете коси, подстригани като на паж. Жената беше платиненоруса като Джейн Харлоу!

— Ето, това е моето семейство — каза ѝ той на английски. А към Амира се обърна на арабски: — Мамо, това е Алис, моята жена.

Нищо не наруши мълчанието. Едва когато Алис протегна ръка и каза на английски: „Добър ден, мисис Рашид. Радвам се да се запозная с вас“ — наоколо се понесоха въздишки и тих шепот: „Англичанка! Довел си е англичанка!“

Амира се взря в протегнатата длан, после разтвори ръце и каза на английски:

— Добре дошла в моя дом, дъще моя. Слава на Аллаха, че в безкрайната си милост те изпрати при нас.

След като се прегърнаха Амира забеляза това, което всички други жени отдавна бяха констатирани: Алис бе бременна.

— Алис е на двайсет години, като теб — каза Ибрахим на сестра си, която в този момент влезе в салона. — Веднага си помислих, че ще станете добри приятелки.

Нефиса прегърна снаха си, възхити се от бялата ѝ кожа и от косите ѝ и си помисли за своя лейтенант. Поне имаше вече роднина-англичанка.

Амира пристъпи към сина си и каза:

— Щастлив ли си, сине?

И когато той ѝ отвърна: „Никога в живота си не съм бил пощастлив, мамо“, тя отправи наум благодарствена молитва към Аллаха.

— Защо не ни писа поне два реда, Ибрахим! — каза Нефиса. — Щяхме да подготвим стаите за жена ти...

Ибрахим гальовно прегърна жена си през кръста и каза:

— Алис ще живее при мен, в другата част на къщата.

Усмивката на Амира се стопи за момент, но после тя се овладя и каза:

— Естествено, естествено. Ела, дъще, искам да те запозная с гостите...

Родилните болки на Сара започнаха, докато гледаше един дресиран павиан в пижама, премятащ се на гърба на магаре. Смешният номер бе привлякъл множество хора пред входа на елегантния хотел „Континентал Савой“, където идваше понякога да проси пари от богатите туристи. Тя се смееше на маймуната, забравила напълно, че още не бе събрала необходимата гума за деня. Властната Наджиба пак ще я хока. Болката я прониза — остра, разкъсваща — и Сара замръзна.

Когато пронизващата болка се повтори и този път достигна чак до краката ѝ, Сара уплашена разбра, че детето е на път да се роди. Но то идваше прекалено рано!

— Кога го зачена? — запита Наджиба, като я прие сред другите просяци. Сара не знаеше какво да отговори, защото докато търсеше Абду, така и не усети колко дни и месеци бяха отлетели. Но си спомни, че когато се любеха, памуковите полета бяха покрити с жълтеникави цветове и тъкмо прибираха царевицата. Наджиба преброи месеците с мръсните си пръсти. Накрая каза:

— Ще се роди в края на февруари или в началото на март, като задуха пустинният вятър. Добре, можеш да останеш при нас. Сигурно си мислиш, че на бременните им дават повече милостиня. Ама не е така. Хората подозират, че е някакъв трик, че си пъхнала диня под роклята си. Но като тръгне едно младо момиче с бебе на ръце да проси, падат големи пари, особено както си изгладняла и измършавяла.

Сара не се сърдеше на Наджиба, че ѝ дава да яде толкова малко, за да изглежда полуумряла от глад. Поне си намери подслон, спеше на

един дюшек и беше сред приятели. Някои от просяците имаха далеч по-тежка съдба. Те бяха дошли напълно здрави при Наджиба и трябваше първо да ги „пооправят“, да ги осакатят, за да могат да получат по някоя пара. Жените бяха принудени да проституират. Наистина, този занаят не бе забранен, но бе позорен. След първите ужасни седмици в Кайро Сара бе започнала да се страхува, че ще умре на улицата от глад и хората безучастно ще я заобикалят. Така че закрилата, която ѝ предлагаше дори една такава студена и алчна жена като Наджиба, бе истинско спасение.

След третата контракция Сара се отдръпна от множеството и вдигна глава, за да види къде е слънцето. На село винаги бе толкова лесно да се определи кое време е, но тук, в града, където толкова високи сгради, куполи и минарета се издигаха в небето, тя дълго въртеше глава, докато види слънцето. То бе обагрило небето на запад в червено. Скоро щеше да мръкне. Сара вече бе напълно сигурна, че детето ѝ ще се роди в студената януарска нощ. Изведнъж изпита голяма радост. Най-сетне бе ударил часът! Сякаш цяла вечност бе чакала детето на Абду да се появи на бял свят. Сара сви бързо в една пресечка, за да не привлича хорското внимание, и се запъти към Нил. Улицата, на която живееше сега, се намираще всъщност точно в обратната посока, в старата част на Кайро, но тя трябваше първо да свърши нещо друго.

Сара не обичаше да си спомня за първите дни в този град. Тогава бе напълно уверена, че ще намери Абду. Но нямаше и представа, че градът е толкова голям и че е пълен с толкова хора, с толкова непознати, които не ѝ обръщаха никакво внимание или ядосани натискаха клаксона, за да им се махне от пътя. Портиерите я пъдеха от входовете, където се гушеше нощем. Уличните търговци я гонеха, защото я мислеха за крадла. После се появи един полицай и каза, че я арестува. Вместо това обаче я отведе в дома си, където я принуждаваше да се любят в продължение на три дни и три нощи, докато тя най-после успя да избяга. Най-сетне откри моста, под който живееха сакатите и просяците. Сара се бе опитала да проси от минувачите. Но една жена с татуировка на брадичката я нахока и я прогони. Жената каза, че тя просела на този мост, а ако Сара искала да проси, трябвало първо да се разбере с Наджиба.

Оттогава Сара просеше за Наджиба. Даваше ѝ половината от събраното през деня. Често не ѝ оставаха пари да си купи и един лук за вечеря. Сара не умееше да проси. Веднъж просящите едва не я прогониха. Но тогава една красива жена излезе от една голяма розова къща и ѝ подари вълнена завивка, даде ѝ много неща за ядене и дори пари. Наджиба остана доволна и каза, че като се роди бебето, ще ѝ дават повече милостиня. Позволиха на Сара да остане. Красивата жена редовно ѝ даваше по нещо. А една вечер видя за свое най-голямо учудване, че непознатият, който ѝ бе подарил копринения шал, влезе в същата тази къща. От този момент нататък Сара бе убедена, че Аллах я напътства и у нея отново се събуди надеждата да намери Абду.

А сега трябваше да спази древния обичай на фелахите. Като дойдеше часът да ражда, жената отиваше на брега на Нил и похапваше малко тиня, за да ѝ даде реката сили и здраве. Тя пазеше и нероденото дете от уроки. Болките ѝ се усилиха и контракциите съвсем зачестиха. Твърде късно разбра, че няма вече никакво време. Бебето си пробиваше път към белия свят.

Тя легна по гръб, вдигна очи към небето и се учуди, че вече е паднала нощта. Толкова звезди грееха над нея.

Погледна към светлините на отсрещния бряг, които блещукаха като златни. Стори ѝ се, че вижда сред тях жени в бели дрехи, приличащи на ангели и когато звездите над главата ѝ внезапно закръжиха и болките станаха непоносими, тя се втренчи в тези светлини и си помисли: сигурно така изглежда раят.

Това е раят, помисли си лейди Алис, когато излезе на терасата на клуб Каж д'Ор. Светлините на Кайро грееха пред нея, а звездите блещукаха и се отразяваха като проблясващи диаманти върху талазите на Нил — о, да, това бе истински рай! Толкова бе щастлива, че ѝ идеше да слезе долу и да затанцува край искрящата река. Новият ѝ живот надхвърляше и най-смелите мечти, и най-големите ѝ очаквания. Чувала бе, че Кайро бил един Париж край Нил, но тя дори не подозираше колко много напомняше всичко за Франция. Къщата, в която живееше, бе прекрасен дворец, разположен в дипломатическия квартал сред посолства и резиденции. Имаше чувството, че вечно ще живее в този екстаз, запленена от чара на града.

Лейди Алис си помисли с облекчение: „Колко е хубаво, че ужасната война най-сетне свърши“. Тя не бе изпитала на гърба си несгодите на военното време, защото живееше заедно с баща си, херцога на Пембъртън, в семейния замък в провинцията. Баща ѝ бе изразил готовността да подслони в него деца, останали без дом поради бомбардировките. Но слава Богу, не се стигна дотам. Алис не знаеше дали би успяла да се справи с толкова деца.

Тя не обичаше да си мисли за такива грозни и неприятни неща като войната и сираците. Не ѝ се щеше да вярва дори на слуховете, че англичаните ще напуснат Египет. И какво ще стане, ако наистина се стигне дотам? Нима англичаните не бяха превърнали Египет в приказно красива страна? Едно от първите неща, за които заговориха с Ибрахим, когато се запознаха миналата година в Монте Карло, бе общото им нежелание да се товарят с неприятни проблеми. Докато всички други се впускаха в разгорещени политически дискусии, той оставаше напълно безучастен.

Много неща обичаше у мъжа си. Той бе мил и щедър, имаше безукорни маниери, изобщо не бе честолюбив и не се самоизтъкваше като другите. Тя си мислеше, че е ужасно тежко да бъдеш придворен лекар на един крал. Но Ибрахим ѝ призна, че работата му е съвсем лека и не изисква кой знае какви професионални умения. Дори ѝ разказа, че е станал лекар само защото баща му бил министър на здравеопазването. Завършил успешно, макар и не блестящо следването си и след като изкарал криво-ляво практиката си, баща му го представил на крал Фарук, който веднага го харесал. Ибрахим често подчертаваше, че най-хубавото в поста му е почти пълната липса на задължения. Два пъти на ден мерел кръвното налягане на краля и от време навреме му предписвал нещо срещу стомашни болки. Ибрахим нямаше нито големи пристрастия, нито антипатии. Не застъпваше фанатични възгледи и нямаше амбицията да създаде нещо нечувано. За него бе важно, че може с гордост да заяви: „До този момент успявам да осигуря един приятен живот за себе си и за моето семейство“. Именно затова го обичаше Алис. Той умееше да се наслаждава на живота. Знаеше, че удоволствията и земните радости бяха просто необходими и важни. Смяташе, че е великолепен любовник, макар че нямаше основа за сравнение — той бе първият и единствен мъж в живота ѝ.

Алис съжаляваше, че майка ѝ не бе вече между живите. Лейди Франсиз положително би се зарадвала на екзотичния си зет, защото имаше особена слабост към всичко ориенталско. Но майка ѝ страдеше от някаква особена депресивност — „меланхолия“, бе написал доктор Ривърс като причина за смъртта в смъртния акт. Една сутрин лейди Франсиз бе пъхнала главата си във фурната на газовата печка. Както херцогът, така и децата — Алис и брат ѝ Едуард — не споменаха повече за това самоубийство.

Като чу залп от смях, идващ от клуба, Алис се обърна и погледна през стъклената врата. Фарук стоеше както обикновено до масата за рулетка. Свитата му ръкопляскаше и надаваше възторжени възклицания. Явно току-що беше спечелил. Алис харесваше египетския крал. В нейните очи той бе просто едно голямо момче, което разказваше разни весели истории и се смееше на всички вицове. Кралица Фарида, която досега не го бе дарила със син, не бе за завиждане. Носеха се слухове, че вероятно скоро ще я отпрати. Всеки египтянин имаше правото да постъпи така с жена си. Достатъчно бе да каже три пъти в присъствието на свидетели: „Аз се разделям с теб“ и разводът се смяташе за осъществен.

Алис скръсти ръце. Нямаше опасност Ибрахим да я изостави. Сигурна бе, че ще му роди син.

Въпреки всичко всеобщата мания по синовете ѝ се струваше прекалена. Естествено, всяка майка искаше да си има син. Баща ѝ, херцогът, също бил разочарован, като научил, че първото му дете е момиче. Но в Египет около тази тема се въртеше всичко. Алис установи дори, че в арабския език няма думата „деца“. Като попитаха един мъж колко деца има, той споменаваше само „авалад“, тоест синовете. Дъщерите не ги брояха. Злощастният мъж, който имаше само момичета, получаваше унизителното прозвище „abu банат“, баща на дъщери. Алис си спомни как интересът на Ибрахим към нея порасна значително, когато му разказа за роднините си, за баща си, брат си и чичовците и добави през смях, че една от отличителните черти на нейния род явно е способността да се зачеват главно синове. Тя, разбира се, знаеше, че Ибрахим не я обикна само заради това. Не би спал с нея, не би я взел за жена и не би я довел тук, при семейството си, само заради способността ѝ да му роди един или няколко сина. Ибрахим непрекъснато я уверяваше колко я обича. Той я обожаваше,

беше омаян от красотата ѝ и благославяше дори дървото, от което е била издялана люлката ѝ. Той милваше нозете ѝ и целуваше пръстите им.

Ех, защо баща ѝ не прояви никакво разбиране. Защо и тя не успя да му обясни, че Ибрахим наистина я обича и ще ѝ бъде добър съпруг. Ненавиждаше презрителното название „арабеск“ и би предпочела баща ѝ да не бе произнасял тази дума. Меденият месец в Англия приключи само след две седмици с истинска катастрофа. Баща ѝ отказа дори да се запознае с Ибрахим. Заплаши, че ще я лиши от наследство, ако се омъжи за него. Бащините заплахи не я сепнаха особено. Знаеше, че ще омекне, като се роди детето. Херцогът сигурно ще поиска да види първото си внуче!

Да, но татко ми липсва, помисли си тя. Понякога изпитваше носталгия. В първите дни, прекарани в дома на Рашидови, тя особено остро усети, че се е пренесла в съвсем друг свят. Смаяна бе още при първата закуска, на сутринта след пристигането им. Свикнала бе да закусва безмълвно заедно с баща си и брат си. А при Рашидови закуската бе доста шумна. Жените ядяха отделно, седнали на пода, като пълнеха чиниите си с какви ли не лакомства. Те разговаряха оживено и ядяха толкова много, сякаш утре ще се свърши светът. Обсъждаха всичко, като обръщаха особено внимание на подправките и нюансите във вкуса. Говореха и за различни видове олио и непрекъснато повтаряха „Опитай това, опитай онова!“ А Алис ужасно се изложи! За закуска имаше варен боб, яйца, топли питки, сирене, мариновани лимони и чушки. Когато Алис посегна да вземе нещо, Нефиса дискретно ѝ прошепна: „Ние ядем с дясната ръка“, а когато тя отвърна, че е левачка, зълва ѝ се усмихна състрадателно, но ѝ каза: „Голяма обида е за домакините да се храниш с лявата ръка, защото с нея ние...“ и тя прошепна в ухото ѝ нещо, от което Алис се изчерви дори сега, при спомена за тази случка.

Трябваше да се научи на толкова много неща, имаше толкова правила на етикецията, чието нарушаване бе недопустимо. Но Рашидови бяха сърдечни и търпеливи. Като че ли дори им доставяше удоволствие да я учат на това и онова. Те често се смееха и Алис установи, че жените непрекъснато разправяха разни весели истории. С Нефиса се сприятели бързо. Още на първия ден след пристигането ѝ тя я представи на принцеса Фейса и на придворните дами — всички те

бяха египтянки, но се обличаха и държаха напълно по европейски. Но тогава Алис преживя и първия шок. Когато се облякоха за излизане, Нефиса се уви от главата до петите в голяма черна кърпа „мелая“, така че накрая се виждаха само очите ѝ.

— Мама държи да ходим така! — обясни тя с усмивка на Алис. — Тя си мисли, че по улиците на Кайро ни дебнат само опасни грешници и дяволски съблазни. Мъжете ни причакват по ъглите и като видят жена, веднага я обезчестяват! Не се плаши, Алис — добави тя, като прочете ужаса в очите ѝ, — ти не си мюсюлманка и тези изисквания не важат за теб.

Но и Алис трябваше да се приспособява към местните нрави. Липсваше ѝ беконът на закуска. Нямаше вече котлети и шунка, защото ислямският закон забранява свинското месо и алкохола. Така че не поднасяха вино към обяда, нито бренди след вечеря. Роднините на Ибрахим говореха само на арабски, въпреки че бяха готови веднага да ѝ преведат казаното на английски. Но най-трудно приемаше това странно разделяне на мъжете от жените. Ибрахим имаше правото по всяко време да влиза, където поиска, но жените, дори собствената му майка, трябваше да помолят за разрешение, ако искаха да отидат в другата част на къщата. Когато Ибрахим се прибираше у дома, водейки на гости мъже, винаги викаше „Я Аллах!“ и жените веднага се изпокриваха, за да не ги видят.

Сложен бе и въпросът с религията. Амира най-любезно бе обяснила на Алис, че в Кайро има много християнски църкви и че тя може по всяко време да отиде, в която и да е от тях. Но Алис не бе възпитана в особена набожност — близките ѝ ходеха на църква само по специален повод.

Но въпреки всичко я приеха извънредно сърдечно и любвеобилно в семейството. Всички ѝ викаха сестро или братовчедке. Държаха се с нея така, сякаш открай време живее в дома на Рашидови. И всичко щеше да бъде наред, когато се роди детето...

Ибрахим излезе на терасата и извика:

— А, ето къде си била!

— Искях да поизляза на чист въздух — каза тя и си помисли: „Колко добре му стои фракът“! — Малко ми се замая главата от шампанското!

Той грижовно сложи наметката от скъпи кожи на раменете ѝ.

— Навън е студено, а аз трябва вече да се грижа за двама — беше й донесъл шоколадов бонбон с пълнеж и го пъкна между устните й, целуна я и сам отхапа късче от него.

Ибрахим я притисна до себе си.

— Щастлива ли си, любов моя?

— По-щастлива от всякога.

— Тъгуваш ли за дома?

— Не. Е, малко. Липсват ми близките.

— Съжалявам, че се скара с баща си и че той не можа да ме приеме като зет.

— Вината не е твоя. Не може цял живот да се подчинявам на неговата воля, само и само да стане както той иска.

— Знаеш ли, Алис, цял живот правех точно това. Непрекъснато се опитвах да изпълнявам желанията на баща ми и невинаги успях — той се поколеба и после добави. — Не съм си го признавал на никого досега, но истината е, че винаги се чувствах като неудачник.

— Ти не си неудачник, скъпи!

— Ако познаваше баща ми, мир на праха му, щеше да разбереш какво имам предвид. Той бе много известен, притежаваше огромна власт и още по-огромно влияние и бе невероятно богат. Аз израснах в сянката му и не си спомням веднъж да е казвал една добра дума за мене. Не беше лош човек, Алис, просто бе от друго поколение. По негово време се смяташе, че ако бащата прояви благосклонност към сина си, с това само ще му развали характера. Понякога имах чувството, че баща ми е очаквал направо да се родя зрял мъж. Аз нямах истинско детство, ако изключим онова, което майка ми осигури. А когато пораснах, той бе недоволен от всичко, което вършех. Това е една от причините, поради които... — той нежно прокара пръст по бузата й и каза с грейнал поглед — искам да имам син. Ако мога да даря баща си с внук, това ще е първото ми постижение, с което наистина мога да се гордея. Имам ли син, аз най-сетне ще спечеля любовта на баща си.

Алис нежно го целуна. Когато най-сетне леденият вятър ги накара да влязат вътре, те дори не забелязаха суматохата, настъпила на отсрещния бряг. Рибарите крещяха тревожно и се тълпяха, защото бяха намерили нещо във водата.

— Защо англичаните отнеха Палестина от арабите и я дадоха на евреите? — запита Фуад, разглезен младеж, който пушеше с наслада хашиш. — Арабите не са отнели тази земя от евреите, те са я отвоювали през четиринайсети век от италианци те. Бихте ли ми казали коя европейска страна би се отказала от територия, която владее от четиринайсети век насам? Тогава и индианците могат да си поискат Манхатън. Питам ви: ще позволят ли това американците?

Тримата приятели се намираха на яхтата на Хасан ал-Сабир, закотвена недалеч от Египетския музей. Разположили се бяха удобно на широки, меки дивани, облягаха се на копринени възглавници и пушеха всичките от един и същ чибук, като от време на време си вземаха грозде, маслини, сирене или хляб от един меден поднос. Четвъртият мъж от компанията бе на палубата.

— Мисля, че въпросът не е кой е бил първи на тази земя — отвърна отегчено Хасан, — но защо да си блъскаме главата над тези проблеми? Нас те не ни засягат.

Фуад обаче продължи:

— По време на войната ние не преследвахме евреите. За нас те са братя, защото всички произхождаме от пророка Авраам. От векове съжителстваме мирно с тях. Повярвайте ми, европейците не основаха Израел, за да има къде да отидат преследваните евреи; те искат чрез него да завладеят отново Близкия изток!

Хасан простена:

— За Бога, защо се занимавате с такива неща?

— Защото Египет е на първо място по смъртност в света — отвърна сухо Валид. — Половината деца умират, преди да са навършили пет години. Ние имаме повече слепи, отколкото, в която и да е друга страна. А какво предприемат срещу това британците, дето уж ни закрилят? За осемдесетте години, откакто владеят страната ни, не са направили водопровод в нито едно село, не строят училища и не се грижат за медицинското обслужване на бедните. Може и да не са се стремили съзнателно да тласнат националната ни култура към упадък, но и до ден-днешен проявяват престъпно равнодушие. Смятам, че това не е по-малко грешно!

Хасан стана и отиде при Ибрахим на палубата. Макар да имаше жилище в града, където живеела жена му, майка му, неомъжената му сестра и трите му деца, Хасан прекарваше повечето си време на яхтата.

Тук водеше приятели, тук съблазняваше последните си завоевания. Сега съжали, че не покани две проститутки вместо двамата си младши съдружници.

— Съжалявам, приятелю — каза той на Ибрахим и си запали една цигара „Дънхил“, — няма вече да ги каня тия. Не подозирах, че изповядват такива възгледи. Ужасно ми лаят по нервите с политическите си брътвежи. Ей, ама ти направо плуваш в доволство.

Ибрахим сияеше. Той се бе загледал в Гардън сити и току-що му бе хрумнала прекрасната мисъл, че Нил тече бавно като времето.

— Мислех си за Алис, Хасан — отвърна той блажено, — и се питах с какво ли успех да спечеля любовта ѝ.

По една случайност Хасан също бе помислил в този миг за жената на Ибрахим, която очакваше всеки ден да роди. Неведнъж си представяше какво ли ще бъде да спи с нея. Мечтаеше за белите ѝ ръце и бедра, за невероятните платиненоруси коси и си спомни, че ѝ бе хвърлил око в Монте Карло далеч преди Ибрахим да я забележи. Но кой знае защо приятелят му спечели сърцето ѝ. А в сексуалните си фантазии Хасан вече я виждаше как идва с него на яхтата и как той ѝ показва сбирката си от порнографски снимки и картички. Дали ще се шокира или ще ѝ хареса? А може би и двете? Хасан сдържаше страстите си само заради Ибрахим, защото искаше да бъде честен спрямо приятеля си, иначе отдавна би се опитал да преспи с лейди Алис.

В този момент на палубата излезе слугата на Хасан и каза:

— Доктор Рашид, търсиха ви по телефона. Жена ви вече ражда.

— Слава на Бога! — извика Ибрахим. — Синът ми се ражда! — и побърза да слезе на брега.

Нефиса бе близка приятелка на принцесата и често гостуваше в двореца. Тя последва един едър, мълчалив нубиец. Той бе облечен в бяла галабия, червена жилетка и ален тюрбан и бе един от безбройните слуги в двореца с двеста стаи, разположен в сърцето на Кайро. Единствената задача на прислугата бе да изпълнява всяко желание на принцесата и на нейния съпруг. Дворецът бе издигнат по османско време и представляваше екзотична смесица от елементи на персийската и мавританската архитектура. Той бе истински лабиринт

от коридори, стаи и градини. Докато Нефиса следваше мълчаливия нубиец, който я водеше по приказния мраморен сводест коридор към мястото на срещата, тя дочу тихите звуци на валс — явно принцесата имаше гости.

Най-сетне стигнаха в една част от двореца, която Нефиса почти не познаваше. Слугата дръпна една плюшена завеса и Нефиса се озова в голяма зала с прекрасен водоскок в средата. Знаеше, че това е старият харем, който вече не се използваше. Подът бе настлан с блестящ тъмносин мрамор, който създаваше представата за дълбока вода. Нефиса почти се побоя да стъпи върху него — струваше ѝ се, че вижда риби и гълбините. Покрай стените имаше дивани, тапицирани с кадифе и сатен. Безброй месингови лампи се спускаха на дълги вериги от високия таван. Всичките бяха запалени и хвърляха странни сенки върху мраморните стълбове и сводове. Една флорална мозайка привлече погледа ѝ към центъра на помещението. Високо, чак под самия покрив, се виеха балкони с решетки от ковано желязо, от които можеше да се вижда какво става в залата. Нефиса си представи как някога султанът е седял там и тайно е наблюдавал своите жени.

Тя заразглежда възхитено древните стенописи — изображения на голи жени, къпещи се в един извор. Някои дори бяха прегърнати в твърде еротични пози. Сред тях имаше и млади, и стари, жени от най-различни типове, но всички излъчваха някаква особена меланхолия, защото бяха пленнички на своята красота и седяха като птици в кафез, само защото един мъж можеше някога да поиска да се позабавлява с тях.

Нефиса отвърна поглед от опасно възбуждащите картини. С разтуптяно сърце си помисли колко отдавна очаква този миг. Как ли ще премине срещата насаме с нейния лейтенант? Тя заснова неспокойно из залата. Искаше ѝ се да дойде час по-скоро. В сънищата ѝ той бе нежен и чувствен любовник. Но от приятелките на принцесата бе чувала и съвсем други неща. Някои придворни дами често спяха с чужденци и твърдяха, че англичаните били студени като риби. Дали офицерът ѝ ще поиска да продължат любовната игра до зори? Може просто да влезе, да я грабне, да си направи удоволствието и после да изчезне завинаги.

Нефиса чу стъпки.

Плюшената завеса се разлюля като духната от вятъра и той се появи. Сне фуражката си. Светлината огря русите му коси.

Нефиса затаи дъх.

Той пристъпи към нея и огледа огромната зала. Лъснатите му ботуши отекваха по мрамора.

— Къде се намираме?

— В бившия харем. Построен е преди триста години...

Той се засмя:

— Същинска приказка, като от „Хиляда ноци“!

— Хиляда и една нощ — поправи го Нефиса. Още не можеше да повярва, че наистина е тук. Най-сетне бяха заедно и насаме. — Четните числа носят нещастие — добави тя и се учуди, че гласът не ѝ изневери и че изобщо може да разговаря така непринудено с него, — затова след хилядната история Шехерезада разказала още една.

Той я погледна.

— Господи, колко си хубава!

— Страхувах се, че няма да дойдеш.

Той пристъпи до нея, но не я докосна.

— Нищо не би могло да ме спре — заяви спокойно офицерът — готов бяха дори да дезертирам.

Нефиса забеляза как смутено върти фуражката в ръцете си и се трогна.

— Честно казано, вече не се надявах, че ще мога да те видя насаме — призна той.

— Защо?

— Толкова те... пазят... сякаш си една от тях — той посочи жените от стенописите, — една забулена жена, която живее зад решетки като пленница.

— Майка ми ме пази. Мисли си, че старите нрави били по-добри от новите.

— И какво ще стане, ако научи за нас?

— Изобщо не ми се мисли за това. Имах една сестра. Тя нещо съгреша. Не знам точно в какво. Тогава бях само на четиринайсет и не разбирах какво става. Чух само как ѝ викаше баща ми. После я прогони от дома — просто така, без да ѝ даде нищо. И ни забраниха да споменаваме името ѝ. До ден-днешен никой не обелва и дума за Фатима.

— Какво стана с нея?

— Нямам представа.

— Страх ли те е?

— Да.

— Не се бой — той протегна ръка и тя усети връхчетата на пръстите му като полъх на вятър.

— Утре заминавам — каза той, — частта ми я местят в Англия.

Нефиса познаваше само тъмните, предизвикателни очи на арабските мъже, които горяха от съзнателни или несъзнавани сладни обещания и от мъжка страст. Но англичанинът имаше чисти сини очи. Те бяха бистри като морето през лятото и изглеждаха толкова невинни и уязвими, че ѝ се сториха много по-възбуждащи.

— Значи разполагаме само с тази... прошепна тя, — само с този единствен час?

— Имаме цяла нощ пред нас. Трябва да се върна в казармата чак утре сутринта.

Тя отиде до прозореца и се загледа в меката черна нощ. В градината цъфтяха бели рози, славеят пееше своята песен.

— Знаеше ли приказката за славея и розата? — запита тя и усети, че няма сили да го погледне в очите. Той застана зад нея — толкова плътно, че усети дъха му във врата си.

— Разкажи ми я...

— Преди много, много години — започна тя и усети как желанието постепенно се разпалва в нея. Ако сега ме докосне — помисли Нефиса, — ще лумна в пламъци. — Преди много години всички рози били бели, защото никой не ги докосвал. Но една нощ славеят се влюбил в една роза. И когато ѝ запял песен, изпълнена с болка и копнеж, нещо трепнало в сърцето ѝ. Славеят се приближил плътно до нея и прошепнал: „Прекрасна розо, обичам те“ и розата леко поруменяла. Но той се доближил още повече и тогава тя отворила листенцата си и славеят ѝ отнел невинността. А тъй като по Божията воля розите трябва да са невинни, розата почервеняла от срам. Затова днес има розови и червени рози. И до ден-днешен листенцата на розата затрептяват, когато чуят славеева песен. Но тя не ги разтваря, защото Бог не желае да съчетава птица и цвете.

Той сложи длани на раменете ѝ и я накара да се обърне, за да я погледне в очите.

— А мъж и жена? Какво им е отредил Бог?

Взе лицето ѝ в шепи и долепи устни до нейните.

После се отдръпна, сне колана с револвера и Нефиса започна с разтреперани пръсти да разкопчава куртката му. С изненада установи, че не носи риза под нея. Бледата му кожа бе опъната върху мускулестите гърди и яките ръце. Тя прокара пръст по издутините и ямките на мускулите и по плоския му корем. Учуди се колко е корав — сякаш от мрамор. Мъжът ѝ също бе много млад, но имаше меко, почти женствено тяло.

После той измъкна блузата ѝ от колана на полата. Направи го бавно. Имаха много време.

Ибрахим тихо затвори вратата на спалнята зад себе си. Алис трябваше добре да си отспи след раждането. Отиде при майка си, която разглеждаше в големия салон звездните карти заедно с астроложката Квета. Тук спеше и новороденото, наблюдавано зорко от Амира. Ибрахим се наведе над детето, преливащ от любов и нежност. То изглеждаше като ангелче. Руси къдрици, по-фини от коприна, покриваха малката главица. Ще те нарека Жасмина, реши той, да, Жасмина.

С угризения на съвестта си помисли, че не бе посрещнал по същия начин първородната си дъщеричка, Камелия. Така го бе завладяла мъката по жена му, че не пожела дори да погледне детето. Дори сега, година по-късно, не я обичаше така, както малката Жасмина.

Но в миг радостта му се помрачи, защото си спомни за баща си.

Амира положи длан върху рамото на сина си и каза:

— Не бива да се отчайваш, Ибрахим. Следващото сигурно ще е момче.

— Дали, мамо? — той сведе глава, смазан от чувство за вина пред баща си.

— Никога не може да се каже със сигурност, сине. Само Бог в безкрайната си милост дарява хората със синове. Потърси утеха в неговото състрадание.

Думите ѝ само увеличиха тревогата му. Той вдигна ръце и после ги отпусна безсилно.

— Може би никога няма да имам син. Сам си докарах това нещастие на главата.

— Какво искаш да кажеш?

— В нощта, когато се роди Камелия и майка ѝ умря, аз обезумях от болка и не знаех какво правя. В мъката си проклетх Бога — нямаше сили да погледне майка си в очите. — Дали сега над мен не тегне проклятие? Никога ли няма да имам син?

— Ти си проклетел Бога? — запита Амира и си спомни какво ѝ се присъни в нощта, когато Ибрахим се завърна от Монте Карло: една тъмна, прашна спалня, пълна с джинове и демони. Дали това не е било предсказание за бъдещето? Нима родът Рашид щеше да прекъсне дотук?

Поиска веднага да провери това.

Амира каза нещо тихо на Квета. По указание на астроложката свари гъсто, подсладено кафе и го даде на Ибрахим да го изпие. После Квета обърна чашата върху чинийката и изчака утайката да изтече и да образува някаква шарка. Затвори очи и се взря в бъдещето на Ибрахим. Виждаше само момичета. В бъдеще Ибрахим щеше да има единствено дъщери.

Но тя видя в утайката още едно предсказание.

— Господарю! — каза тя със страхопочитание. Младият ѝ глас го изненада, той я смяташе за близо деветдесет годишна — В мъката си ти си проклетел Бога, но той е милостив и не наказва страдащите. Ала над този дом тегне проклятие, господарю. Не знам по каква причина.

Ибрахим преглътна на сухо. „Баща ми, помисли си той, баща ми ме е проклетел“.

— Какво означава това?

— Родът на Рашидови ще изчезне от земята.

— По моя вина? Сигурна ли си?

— Може да стане, а може и да не стане, господарю. Господ е милостив и ще ни покаже път, по който да върнем благословията му. Трябва да излезеш на улицата и да извършиш нещо, което ще бъде едновременно голяма жертва от твоя страна и израз на безкрайно милосърдие. Господ обича състрадателните, синко, и като види благодееянето ти, ще премахне проклятието, тегнещо над дома. Иди, иди и го направи още сега.

Ибрахим погледна въпросително майка си, която кимна мълчаливо и се завтече навън. Споменът за баща му, за мъжа, нарекъл сина си „жалко пале“, защото мислеше, че така ще закали характера му, го шибаше като камшик. С насълзени очи влезе в колата си. Не знаеше накъде да поеме и какво добро дело да извърши. Мислеше си само за малкото прекрасно ангелче, за спящата в люлката Жасмина. Искаше да обгради дъщеря си с любов, но бащиното презрение не му позволяваше. Той си помисли със съжаление за двете си дъщери и за всички други дъщери, които щеше да има, защото нито един син нямаше да носи фамилията Рашид. Така щеше да се сбъдне Божието проклятие и родът им щеше да изчезне от земята.

Изкара колата от къщи, натисна спирачката и опря чело на волана: *Какво да правя?*

Вдигна глава и се взря в малката фелуха с кърмаче на ръце. Често я виждаше да стои до портата. Тя го гледаше така, сякаш го познава. Никога не я бе заговарял, даже не я бе огледал както трябва, но сега, когато я видя огряна от лунната светлина, той изведнъж се сети за онази утрин преди година, когато се събуди сред захарната тръстика. Тази жена много приличаше на момичето с делвата. Дали тя му бе дала да пийне, когато умираше от жажда?

— Как се казваш?

Тя го погледна с широко отворени очи и плахо промълви:

— Сара, господине.

— Детето ти не изглежда добре.

— Не яде достатъчно, господине.

Ибрахим огледа момичето — само кожа и кости. И бебето беше недохранено. Обзе го странно вълнение и му се стори, че Божията десница го ръководи. Хрумна му едно решение, което бе идеално просто.

— Ако ми дадеш сина си — каза ѝ той приветливо, за да не избяга, — ще му спася живота. Той ще, отрасне богат и щастлив.

Сара го погледна смаяна и после си помисли за Абду. Имаше ли право да даде сина му на чужд човек? Но този мъж толкова приличаше на Абду... Какво да, прави? Сара не беше яла отдавна и затова не можеше да мисли ясно. Тя погледна към голямата къща, където цъфтяха портокалови дървета и от многобройните прозорци струеше златиста светлина. Помисли си за Наджиба, която всеки ден я караше

да обикаля и да проси с детето на ръце. После погледна към мъжа, който бе срещнала някога край тяхното село. В замайването си реши, че може да е свързан някак си с Абду.

— Да, господарю — каза тя плахо и му подаде детето.

Ибрахим слезе, отвори ѝ вратата на колата и тя се качи вътре. После двамата заминаха в неизвестна посока.

— Какво искаш? — попита Хасан, невярващ на ушите си.

— Искам да се оженя за това момиче — повтори Ибрахим, подмина приятеля си и се качи на яхтата. — Ти си адвокат. Направи един брачен договор. Ти ще представляваш семейството ѝ.

Хасан го последва и двамата влязоха в големия салон.

— Да не си си загубил ума? Какво означава това: Искам да се оженя за нея! Та ти си имаш Алис!

— Хасан, помисли малко! Аз искам не нея, а момчето. Тази вечер Алис роди момиче. Астроложката каза, че Бог иска от мен да извърша някое добро дело. Ще призная това момче за свой син.

Хасан млъкна и се замисли. Най-после разбра какво смята да направи Ибрахим и каза:

— И кой ще ти повярва, че момчето е твой син? Ибрахим, ти си полудял! Ти беше близо седем месеца в Монте Карло. Никой няма да повярва, че детето е твое.

— Жената твърди, че малкият е на три месеца. Значи го е заченала преди година. По това време бях още в Кайро. Ако заявя пред свидетели, че го признавам за свой син, всичко ще е напълно законно.

Хасан кимна разсеяно, защото се сети, че след час очаква гостенка на яхтата. Вдигна рамене, седна на бюрото и състави брачния договор. Извика камериера си за свидетел и каза на Ибрахим да се подпише отдолу. След това Хасан и Ибрахим си стиснаха ръцете. Тъй като законът изискваше четирима свидетели да присъстват на следващия акт, Хасан извика готвача и пазача. Присъстващите мълчаливо изслушаха как Ибрахим заяви тържествено.

— Заявявам, че това дете е мой син, моя плът и кръв. То ще носи името ми. Аз съм негов баща и той е мой син.

Хасан попълни набързо акта за раждане и свидетелите се подписаха, пазачът — с палец, защото не умееше да пише. След това

Ибрахим погледна Сара и повтори три пъти, както го изискваше законът:

— Разделям се с теб, разделям се с теб, разделям се с теб.

Той взе детето от ръцете ѝ и каза:

— Отсега нататък пред Бога и пред закона това дете е мой син.

Ти нямаш право нито да претендираш за него, нито да му кажеш коя си. Разбра ли ме?

Сара промълви „Да“ и падна в безсъзнание на пода.

Амира се втренчи в бебето в ръцете на Ибрахим и после го погледна недоверчиво:

— Твое ли е наистина?

— Да, той е мой син и аз го нарекох Захария.

— Но Ибрахим, ти не можеш да превърнеш чуждия син в твой! В Корана пише, че е забранено да се взема синът на друг мъж!

— Той е мой син. Аз се ожених за майка му и осинових детето. Разполагам с необходимите документи!

— Документи! — извика тя. — Ти нарушаваш Божия закон, като вземаш чуждо дете! Ибрахим, умолявам те, не прави това... — Амира бе обзета от паника. Ибрахим бе отнел детето от майка му!

— При цялото ми уважение към теб, мамо, държа да ти напомня, че Квета ми каза да изляза на улицата ѝ да извърша благодеяние. Точно това и направих. Спасих детето от мизерия и гладна смърт.

— Господ не се заблуждава, Ибрахим! Не можеш да го надхитриш! Не си го сторил от милосърдие, а от користни подбуди! Ти не искаш да бъдеш баща на дъщерите си, искаш да станеш баща на Захария. Но с това само ще навлечеш нови беди на дома ни. Моля те, сине, не прави това. Върни детето на майка му!

Той отвърна:

— Късно е вече. Той е мой син.

Като видя колко страх, объркване и безпомощност има в очите му, Амира каза:

— Тъй да бъде. Иншаллах, Нека бъде Божията поля. Но чуй, това трябва да си остане между нас, Ибрахим. Никой не бива да узнае откъде се е взело това дете. Не бива да казваш на никого, нито на приятели, нито на роднини. Двамата ще запазим тази тайна, за да

спасим честта на семейството — тя продължи с трептящ от вълнение глас: — Утре ще представя официално сина ти на света. Ще го отнесеш в джамията и после ще го обрежат.

Амира бе дълбоко потресена. Тя седна и въздъхна. След дълго мълчание вдигна глава и запита:

— Ами майка му къде е?

— Ще се погрижа да получи добро обезщетение.

Но Амира поклати категорично глава. Страхът, дълбоко скътаният в сърцето ѝ страх, отново се надигна. От собствен опит знаеше какво е да се откъсне дете от майка.

— Не — каза тя, — момчето трябва да отрасне при майка си. Не бива да ги делим. Доведи я тук. Ще ѝ намеря някаква работа в къщата. Тогава ще може да го кърми и Захария няма да се откъсне от нея.

Амира стана, взе на ръце изгладнялото кърмаче и прошепна:

— Ще те отгледам като роден внук. Щом небето те е създало, все ще се намери място на земята за тебе.

Като погледна в зелените очи на детето, тя си спомни новите си съновидения, които дори Квета не успя да изтълкува. Може би сънищата, в които двама страшни мъже си стискаха ръце, усмихваха се доволно и след това даваха знак на група черни конници да тръгват, предвещаваха тъкмо събитията, разиграли се през тази нощ? Или отново у нея се бе надигнало миналото? Лицата на двамата мъже бяха почти неразличими. Но ѝ се сториха някак познати.

Амира се сети за Нефиса. Мириам ѝ бе разказала как е напуснала къщата. Искаше да ходи при принцесата. Дали не се срещаше в двореца с любовника си? Вече бе много късно, а дъщеря ѝ още не се бе прибрала. Тя мълчаливо се помоли на Бога да закриля Нефиса. После каза на Ибрахим:

— Чуй ме добре, синко. Утре раздай милостиня на бедните в джамията. Моли се на Бога да ти прости това, което си сторил. Аллах е милостив. — „А аз ще се моля да се смили над нашия род“, помисли си тя.

ПЕТА ГЛАВА

— Ей, какво става тук? Да няма днеска празник, че улиците са тъй пусти?

Шофьорът на таксито погледна в панорамното огледалце към клиента, който го бе наел до Централната гара. Младият рус англичанин бе помъкнал ракети за тенис, стикове за голф и крикет. Шофьорът искаше да каже на смахнатия чужденец, че за такива като него вече е опасно да се разхождат из Кайро. Идеше му да запита: „Нищо ли не си чул за вчерашното клане край Суецкия канал, където вашите войници избиха петдесет египтяни? Не знаеш ли, че целият град се е заканил да ви отмъсти? Не си ли чул, че правителството предупреди всички англичани да не напускат домовете си?“

Но Едуард Уестфол, двацет и шест годишният син на херцога на Пембъртън, не го бе грижа за нищо. Какво го засягаше фактът, че в хладната съботна сутрин улиците на Кайро бяха съвършено пусти? Защо да се тревожи от необщителността на шофьора? Той толкова се радваше на „студентската лудория“, както нарече това пътуване баща му, че нищо, ама абсолютно нищо не бе в състояние да развали настроението му.

— Идвам на гости при сестра си — каза той на шофьора, когато свиха по широк булевард в красивия квартал Езбекия. Нито Едуард, нито шофьорът подозираха, че точно в този момент млади мъже, въоръжени с брадви, железни пръти и сопи, се събираха, за да тръгнат на свещена война. — Искам да я изненадам — добави той и се наведе напред, сякаш така би могъл да накара шофьора да побърза. — Тя дори не подозира, че ще дойда. Знаете ли, сестра ми е омъжена за личния лекар на краля — той се усмихна и гордо добави. — Тази вечер сигурно ще вечеряме в двореца.

Шофьорът го погледна и поиска да му каже: „Идиот такъв, няма защо да се хвалиш с тия неща! Не стига, че си англичанин, ами се оказа и приятел на краля. Я по-добре се обърни кръгом и се прибери вкъщи, докато си още жив!“ Но вместо това каза само: „Да, господарю“ и се опита да пресметне колко ли голям ще е бакшишът.

— Ей! — извика Едуард и се взря през предното стъкло. — Какво става там? — от една пресечка се изсипа развълнувана тълпа хора, въоръжени с тояги и факли.

— Я Аллах! — възкликна шофьорът и натисна спирачката. Той видя разгневените лица и стиснатите юмруци, сви в една улица и даде пълна газ.

— Боже господи — промърмори Едуард, отгласнат назад от внезапното увеличение на скоростта. — Това да не е някаква процесия?

На края на улицата видяха една запалена къща. От прозорците бълваше дим, а по тротоарите се трупаха хора. Странно, не се виждаше пожарна кола, а и никой от зяпачите не тичаше да гаси пожара. Едуард сбърчи чело като видя как от фасадата се откърти една фирмена табела и падна на земята. Шофьорът включи на задна скорост, върна се до предишно то кръстовище и сви бързо по една алея.

— Кажете ми най-сетне какво означава това! Защо никой не гаси пожара?

Но шофьорът не му отговори. Тогава Едуард си глътна езика. Той само повтаряше: Боже, боже! Умът ми не го побира!

И в края на тази улица гореше една къща. Млади мъже хвърляха през разбитите прозорци факли и палеха английските мебели.

— Господи! — промърмори Едуард, докато шофьорът мина внимателно покрай тълпата — Това никак не ми харесва.

Когато колата изхвърча до края на улицата и зави по следващата пряка, предводителят на тълпата вдигна юмрук и викна: „Смърт на неверниците!“ Викът отекна стократно. Най-отпред стоеше един младеж, чиито очи горяха от възбуда. Той усещаше как Аллах възпламенява кръвта му. Почти седем години бе работил Абду, за да подготви този ден. Той бе напуснал родното си село, за да възвърне справедливостта и чистото учение на исляма в Египет. Съжаляваше само, че Сара не бе тук, за да сподели триумфа му. Какво ли правеше сега веселата малка Сара с кръглото личице? Сигурно бе омъжена, а може и да е овдовяла вече, защото шейх Хамид беше доста стар. Представи си как клиентите в магазина я поздравяват почтително. Колко ли деца има?

От деня, в който напусна селото, след като се любил с нея в тревата край канала, го измъчваха непрестанни угризения. Беше я обезчестил и на сватбата можеше и да не потече кръв върху кърпичката. Но като си помислеше за похотливия огън, който светеше в очите на шейха и големия откуп, който бе обещал да наброи на семейството ѝ реши, че шейхът все ще измисли някаква хитрост. Може да си бодне пръста, прели да увие кърпичката около него и тогава всичко ще се оправи. Този трик бе стар колкото Нил.

Когато Абду пристигна в Кайро и намери адреса, който му бяха дали, градът просто го покори — неслучайно наричаха Кайро майката на всички градове. Абду се увлече от фанатизма и решимостта на Братството и забрави всичко друго. Той преодоля чувството си за вина и скоро Сара се превърна само в сладостен спомен.

Водачът реши да поразпали тълпата. Той се покачи по стълба на уличната лампа и поде страстна реч:

— Ние ще покажем на света, че Египет вече няма да търпи империалистическото господство! — извика той. — Ние ще прогоним англичаните от страната, ще ги натикаме в черната земя!

Младите мъже заликуваха и размятаха самоцелните оръжия. „La illaha ilia allah!“ викаха те и Абду се присъедини към гръмогласните си другари: „Аллах е един!“ — и когато водачът им извика: „Да вървим към Търф кльб!“ тълпата се понесе като огнена вълна по близката пресечка. Абду крачеше гордо начело. Зелените му очи блестяха, опиянени от победата на справедливостта.

Главният военачалник на британската армия, един офицер, накичен с много ордени, стана, вдигна чашата си и каза:

— Джентълмени, да прием за престолонаследника!

Хасан и Ибрахим участваха в банкета в двореца Абдин, даван по повод раждането на сина на Фарук. Сред почетните гости имаше английски големци, висши офицери от английската и египетската армия и правителствени служители. Те седяха под блестящите полилеи и се наслаждаваха на великолепното меню, включващо безброй предястия и основни ястия, поднасяни в златни блюда. Пиеха вносни вина, маркови коняци и силно подсладено турско кафе. Въпреки любезните разговори и вежливите усмивки край масите цареше

забележима потиснатост. Понякога смехът звучеше фалшиво, някой неволно повишаваше тон и не можеше да се каже, че са весели и спокойни. Араби и англичани си разменяха усмивки, но тази веселост бе по-скоро дипломатическа, изчезнала бе непринудеността в общуването. Всички знаеха, че са посъветвали Негово величество да отложи днешното празненство заради безредиците в града, избухнали след клането в Исмаилия. Но Фарук не искаше и да чуе за това. Той обясни на съветниците си, че това заплашва англичаните, но не и него. Кралят бе на върха на щастието. След като кралица Фарида не можа да му роди син, крал Фарук я прогони, като каза три пъти пред свидетели: „Разделям се с теб, разделям се с теб, разделям се с теб“. След това се ожени за една шестнайсетгодишна девственица и взе да я обгражда с невероятен лукс, който бе описан най-подробно в клюкарските колонки на световния печат. През периода на ухажването и по-късно, през медения месец, той ѝ правеше всеки ден по един подарък — веднъж огърлица с рубини, друг път швейцарски шоколадови бонбони, орхидеи или котенце. Затова пък тя бе дарила Фарук със син и нито клането, нито слуховете, че се готви бунт, не бяха в състояние да отменят днешния празник.

Ибрахим бе настанен съвсем близо до Фарук, за да може да се намеси веднага, щом кралският стомах почне да реагира болезнено на прекалено обилната гощавка. Само преди шестнайсет години Фарук бе представителен, строен мъж, но вече тежеше над деветдесет килограма. Апетитът му учудваше дори приближените. Той си вземаше по три пъти от всяко блюдо и вече бе изпил над десет чаши шампанско с портокалов сок.

Хасан видя как кралят погълна още една порция риба меч на скара с ментово масло и се наведе към Ибрахим:

— Наистина се питам как се оправя с Нариман в леглото. Коремът му стърчи много по-далеч от...

— Ей — прекъсна го Ибрахим, — чу ли?

— Какво?

— Приличаше на експлозия...

— Сигурно е фойерверк в чест на принца.

— Разбира се, прав си...

Хасан сбърчи чело и се замисли:

— Мислиш ли, че тази история в Исмаилия ще има някакви последици?

Ибрахим усмихнато успокои приятеля си:

— Ние, египтяните, може да сме малко темпераментни и невъздържани, но не сме чак толкова луди, че да почнем да нападаме и убиваме английски граждани. Всички тия приказки за революция са пълна глупост. Вече повече от две хиляди години страната ни не се управлява от египтяни. Нали не мислиш сериозно, че тъкмо сега това ще се промени. Негово величество е напълно спокоен. А ето че си имаме и престолонаследник. Обзалагам се, че размириците ще спрат и утре тълпата ще намери нова жертва, върху която да излее гнева си.

— Прав си! — настроението на Хасан отново се бе подобрило. Той изпразни чашата с шампанско. — Интересно, дали са известни вече резултатите от предварителния кръг — каза Хасан и си взе хрупкаво френско хлебче с парченце бри — Манчестър минава за фаворит...

Но Ибрахим не го слушаше, защото си мислеше за голямата изненада, която бе приготвил за Алис — една екскурзия до Англия.

Знаеше, че тя много тъгува за семейството си и най-вече за брат си Едуард. Когато второто им дете почина от лятна треска, Алис изпадна в дълбока депресия и Ибрахим бе готов на всичко, само и само да я поразведри. Беше я взел даже със себе си на сватбения воаяж на крал Фарук, за който се твърдеше, че бил най-великолепното и най-продължително сватбено пътешествие в историята на света. Шестдесетте гости се събраха на един безкраен празник на кралската яхта. Всички господа носеха сини блейзъри, бели панталони и капитански фуражки. Компанията напускаше яхтата, щом спираха в някое пристанище. С кралските ролс-ройсове ги откарваха в най-люксоznите хотели, където ги чакаха пищни празненства. Фарук обсипваше новата кралица със скъпоценности, с безценни произведения на изкуството, глезеше я с изискана френска кухня и с тоалети от висшата мода. Кралят се отдаваше на хазартната си страст и само за една вечер загуби сто и петдесет хиляди долара в казиното в Кан. Все едно че пътуваха с вълшебно килимче. Целият свят бе удивен, само лейди Алис остана равнодушна и безучастна. Надяваше се поне да забременее, но и това не се случи. Хасан се наведе напред и му прошепна:

— Не гледай така мрачно, извеждат кралското копеле на показ.

Появи се една бавачка с бебето на ръце. То бе увито в завивка от чинчили и когато шестстотин знатни мъже се надигнаха в чест на наследника на египетски трон, Ибрахим се сети за сина си Захария.

Никой не възропта срещу внезапната му поява. Мъжете често се женеха за разни момичета, без никой да знае за това. Дори Хасан сложи оръжието и се ожени за една блондинка, защото само така можа да я вкара в леглото си. Сега тя живееше на яхтата, без първата му жена да подозира за съществуването ѝ. Ибрахим бе заявил пред всички, че се е развел с майката на сина си. Амира дискретно отведе Сара при прислугата и оттогава тя бе част от домашния персонал. Малкият Заки бе навършил вече шест години и бе станал хубаво момченце. Само дето бе един такъв слабичък и замечтан. Ибрахим установи дори с учудване, че детето прилича донякъде на него. Независимо от опасенията на Амира той видя в това знак свише, че осиновяването, извършено в онази нощ, е било Божие дело. Той пренебрегна майчините си страхове. Не, върху Рашидовия род не тегнеше прокоба: египетският памук достигна рекордно високи цени и селските му имоти носеха такива огромни печалби, че почти не смогваше да следи бързо нарастващата си банкова сметка. Нищо чудно, че почнаха да наричат памука „бяло злато“. Майка му се заблуждаваше. Семейството им се къпеше в благополучие и здраве. Ибрахим можеше най-спокойно да води такъв разточителен и безгрижен живот, какъвто дори баща му не би могъл да си позволи.

Ех, само Алис да роди още едно дете и всичко ще бъде наред. Но тя неизвестно защо бе загубила интерес към секса. Ибрахим имаше дори чувството, че идва с нежелание в леглото му. Никога не проявяваше сама някакво желание, а когато той я повикаше, тя се подчиняваше с неохота. Къде ли се криеше проблемът? Ибрахим често се канеше да я запита, но знаеше, че никога няма да го направи, защото не бе редно мъжът да говори с жена си за секс, а още по-малко — за сексуални проблеми. Тази тема бе табу. Утешаваше се с мисълта, че все ще измисли някакъв изход. Ако пътуването до Англия не я разведри, ще намери нещо друго.

Един офицер се появи в банкетната зала и си зашепна нещо с краля и главния военачалник. Ибрахим се запита какво ли се е случило. Да не би да са избухнали размирици в града? Ако

антибританските сили в Кайро прибегнат до насилие, той трябва веднага да се погрижи за Алис. Възможно ли е да посегнат и на обикновени граждани?

Ибрахим не вярваше в това и се опита да си самовнуши, че такова нещо е изключено. Скоро мислите му отново закръжиха около приятната представа за радостта и удивлението, с които Алис ще посрещне вестта за предстоящата екскурзия.

Таксито на Едуард бързо сви в една пресечка, но и там се виждаше само пламък и дим. Тълпата по улиците растеше; мъжете разбиваха прозорци и хвърляха вътре бомбички. Взеха да палят сградите една след друга. Шофьорът се опитваше да намери поне една улица, по която да достигнат безпрепятствено до Гардън сити, но навсякъде му запречваха пътя. Най-сетне той каза:

— Ще ви отведа на сигурно място, господарю — после сви по една уличка и скоро след това стигнаха пред Търф клуб. — Тук пускат само англичани — рече той, като отвори отвътре вратата на колата — в клуб никой няма да ви безпокои.

— Но вие трябваше да ме откарате на Райската улица. Какво става? Да няма въстание?

— Моля ви, влезте веднага в клуба! Днес Кайро е твърде опасен за такива като вас! Вървете! Там ще сте защитен, Иншаллах!

Едуард слезе неохотно от таксито и се закашля от гъстия дим наоколо. Огледа недоверчиво входа на Търф клуб и реши, че все пак е по-добре да отиде при сестра си. Обърна се, но таксито изфуча и изчезна заедно с багажа му в най-близката пресечка.

Когато взрив разтърси улицата на няколко крачки от него, той бързо изтича по стъпалата в клуба, където цареше пълна паника. Членовете се тълпяха във фойето. Мъже в бели панталони за крикет обръщах столове, дами в бански костюми и сламени шапки крещяха от страх. Египтяните от персонала бяха хукнали навън.

Едуард си пробиваше път сред възбудените хора, опитвайки се да намери управителя. Мушкаха го с лакти в ребрата и го настъпваха. Един джип изскърца със спирачката и спря пред клуба. Млади мъже наскачаха от него и влетяха вътре, носейки туби бензин и метални пръти. Едуард видя с ужас как подпалиха завесите, диваните и

креслата и всичко лумна. След подпалвачите надойдоха още египтяни, а когато смаяните членове на клуба се опитаха да побегнат навън, те се нахвърлиха върху тях с железни пръти. Письци раздраха въздуха, рукна кръв. Едуард се опитваше да види нещо през гъстия дим. Бутилките по полиците зад бара се строшиха и той едвам избегна пороя от стъкла. Най-сетне се добра до рецепцията, но от персонала нямаше и помен. През отворената врата видя, че е дошла пожарната и разтяга маркучи. Но когато насочиха водните струи към сградата, египтяните се нахвърлиха с ножове върху маркучите и ги нарязаха.

Докато отчаяно си пробиваше път през все по-плътната димна завеса, Едуард видя на пода да се гърчат облени в кръв англичани. Той потисна обземащата го паника, съсредоточавайки всичките си сили, за да си пробие път навън. Нападателите бяха препречили главния вход. Той погледна разгарящия се пожар и си помисли: „Басейнът!“ Но когато се опита да излезе от фойето на терасата, един млад египтянин в дълга бяла галабия му препречи пътя — Едуард видя две пламтящи зелени очи, впити в него. Помисли си дали не ще успее да го уговори. В края на краищата той не беше от англичаните, живеещи постоянно тук. Беше пристигнал едва днес като най-безобиден турист. Но когато мургавите ръце се протегнаха към шията му, той разбра, че трябва да се съпротивлява както може. Докато се боричкаше с египтянина помисли, че цялата сцена е безкрайно абсурдна.

Най-сетне противникът му грабна една ваза и когато тя издрънча върху главата на Едуард, той си каза: „Алис ще остане разочарована.“

Алис не повярва на очите си.

Тя тъкмо се прибираше в къщата, понесла кошница и градински сечива, със сламена шапка на главата, за да предпази бялата си кожа от безмилостното слънце. Като видя чудото пред източния зид, тя извика „О, Боже“ и падна на колене. Може би бе просто зрителна измама.

Но не беше. Върху тънките зелени стъбълца се бяха образували истински пъпки и три от тях вече се бяха превърнали в едри, яркочервени цветове. Най-сетне! След четиригодишни безплодни опити, след старателно поливане и осигуряване на сянка, след като толкова пъти се бе разочаровала и упорито бе почвала наново, след толкова труд, неувяхващи надежди и страх, че никога не ще успее да

отгледа английски цветя в тази гореща средиземноморска градина, за първи път бяха цъфнали алпийските теменужки — любимите ѝ цветя. Амира сигурно ще види в това добра поличба. Алис се надяваше, че сега вече ще тръгнат и другите ѝ цветя — карамфили, камбанки — всички любими цветя, които покриваха като килим градината в имението на Пембъртънови.

Алис тъгуваше по дома, по старинния замък в стил Тюдор, по зелените, обвити в мъгли поля. Непрекъснато си представяше как ще се смая Едуард, като му се яви изневиделица. Ще могат пак да поездят заедно, съпроводени от кучетата, както някога. Искаше да отиде с Жасмина в магазина Хародс и да ѝ покаже смяната на караула пред Бъкингамския дворец. Алис копнееше за бекон с яйца, за бира и пай, за неспиращите със седмици дъждове, за пътуването в червения двуетажен автобус. Колко ѝ липсваха приятелите: Рупърт и Мери бяха обещали още на сватбата им да дойдат в Египет. Но с времето обещанията им ставаха все по-уклончиви, докато накрая престанаха изобщо да споменават за тях в писмата си. Единствено приятелката ѝ Мадлен ѝ писа най-откровено:

„В момента е опасно да се ходи в Египет — особено за англичани.“

Дали заради политическите усложнения ще загуби най-добрите си приятели?

Когато миналото лято посади алпийските теменужки, Алис твърдо реши да направи едно пътуване до родината си. Но тогава изведнъж установи, че като египетска гражданка, каквато бе станала след брака си, подлежи на египетските закони. А един от тях постановяваше, че жената няма право да напуска страната без съгласието на мъжа си. Без подписа на Ибрахим не би могла да получи дори паспорт за чужбина. Затова помоли Ибрахим да отидат заедно в Англия. Но задълженията в двора му наложиха да остане в Кайро. Когато тя изрази желанието да замине сама, той не се съгласи.

Но Алис бе твърдо решила да замине — дори и за малко. И щеше да настоява да замине сама.

А вече бе дори наложително да отиде без него. Алис съзнаваше, че в момента едно съвместно пътешествие само ще влоши нещата. Тя трябваше да остане за малко насаме със себе си и на спокойствие да си изясни какво чувства и какво иска. Сгрещи, като се присъедини към гостите на сватбеното пътешествие на крал Фарук. Ибрахим бе толкова внимателен и услужлив, че към края на пътешествието направо го мразеше.

Но всъщност не изпитваше омраза към него. Точно това бе проблемът. Тя все още го обичаше и затова не можеше да разбере противоречивите си чувства. Всичко започна след раждането на Жасмина, когато на следващото утро ѝ съобщиха, че в дома се е появило още едно дете — синът на Ибрахим.

Алис не мразеше шестгодишния Заки. И той като нея бе жертва на лицемерието на Ибрахим. Момчето бе кротко, послушно и обичаше сестра си Жасмина. Алис не упрекна нито за миг и майка му, която и да бе тя. Всъщност тя, втората жена на Ибрахим, бе „детронирала“ нещастницата. Знаеше, че той не можеше да си обясни поведението ѝ. Тя се премести в женската част от къщата, споделяше с неохота леглото му и оставаше безразлична при всичките му ласки. Нима си въобразяваше, че може да ѝ въздейства със скъпи подаръци и вечери в прочути ресторанти. Защо не я попита. Когато най-сетне събере кураж да ѝ зададе решаващия въпрос, тя ще му отговори: „Не искам да ми подаряваш бижута, искам да знам истината. Защо скри от мен, че има друга жена, за която си се оженил след смъртта на Фатия и си ѝ направил дете, преди да заминеш за Монте Карло? Защо не ми каза, че вече си женен? Защо не призна пред света, че ти се е роди и син, а го узакони едва по-късно? При другата ли ходеше в дългите нощи, когато ми разправяше, че си бил в двореца? Защо се разведе с нея? Защо предпочете мен? Може би те е заплашила, че ще каже на семейството ти за сина, който е родила от теб? Той беше на три месеца, когато го доведе в нашия дом. Три месеца ти си крил, че имаш още едно дете. Нима го доведе вкъщи, защото аз ти родих дъщеря?“

Когато отново се наведе над теменужките, Алис чу далечни гърмежи и си помисли, че над Нил се е разразила буря. След това реши на всяка цена да измъкне още този ден от Ибрахим разрешението да отиде в Англия.

Беше вече късна нощ. Червените пламъци хвърляха призрачни отблясъци върху тъмното небе. В дома на Рашидови никой не спеше. Чакаха Ибрахим. Мириам и Сюлейман дойдоха при тях, след като отидоха да видят дали не са подпалили кантората и складовете на Мизрахи. Разказаха ужасяващи неща — в кварталите, населени с англичани, горели десетки къщи — от пресечка до пресечка. Събрали се бяха в салона на Амира. Месинговите полилеи припламваха, а стрелката на часовника се приближаваше бавно към полунощ. По радиото говорителят четеше дългия списък на нападнатите и разрушени фирми: „Банка Бъркли“, хотел „Шепърд“, „Метро синема“, „Операта“, „Гропи“...

Когато удари дванайсет, в отворената врата се появи някаква сянка. Дория първа я забеляза.

— Господ е милостив! Ибрахим!

Тя скочи и изтича при него. Останалите я последваха.

Прегърнаха го, разцелуваха го и го наобиколиха. Той ги увери, че е цял и невредим. После каза на Сюлейман:

— Ела ми помогни, моля те!

Те излязоха и скоро се завърнаха, крепейки под мишниците някакъв младеж. Главата му бе бинтована. Като го видя, Алис извика:

— Еди! Господи, Еди! — Тя се хвърли на врата му. — Но какво правиш тук? Кога пристигна? Божичко, ти си ранен! Какво се случи?

Той се усмихна леко:

— Искях да те изненадам. И мисля, че успях.

— О, Еди. Еди... — Алис се разплака, когато Ибрахим разказа какво е станало в Търф кльб.

— Откарали го в болницата Ел Айни. Успял да ги убеди, че наистина е мой роднина, и те ме повикаха от двореца — Ибрахим въздъхна. — И така, това е Едуард, братът на Алис.

Амира го целуна внимателно по бузата и го приветства с добре дошъл. После погледна превръзката му и каза:

— Съжалявам, Едуард, че пристигаш в Кайро в такъв тежък ден. Ела, седни. Почистиха ли ти добре раната? Предпочитам за всеки случай да я прегледам още веднъж.

Тя нареди да ѝ донесат леген с топла вода, сапун и хавлиена кърпа. Огледа раната и каза, че не е сериозна. После я почисти още

веднъж и ѝ сложи камфоров мехлем, приготвен от самата нея. Превърза я отново и му даде чай от лайка за успокояване на болките.

Сюлейман запита Ибрахим:

— Как е положението? Овладяха ли огъня?

— Градът още гори — отвърна мрачно той. — Обявиха военен час. Бунтовниците достигнали на километър от двореца.

— Но кой ги е подучил? — запита Амира.

— Зад всичко това стои Мюсюлманското братство.

— Сваляха ли правителството? — запита Мириам. — Да няма преврат?

Ибрахим поклати учудено глава. Никой не се бе опитал да вземе властта и да сваля Фарук. Нямахше никакво съмнение, че въстанието е добре подготвено и организирано, но целите му още не бяха напълно ясни.

— Какво смята да прави кралят? — запита Сюлейман.

Ибрахим замълча. Знаеше, че Фарук няма да направи нищо. Кралят непрекъснато повтаряше, че народът се бунтувал не срещу него, а срещу англичаните. Знаеше, че тях ги мразят, докато него го почитат и като крал на Египет само ще спечели от размириците. По радиото четяха откъси от Корана. Обикновено го нравеха само когато умре някой висш политик. Те слушаха и всеки се измъчваше от собствените си страхове. Едуард реши да отведе сестра си в Англия. Ибрахим си мислеше за екскурзията, с която искаше да изненада Алис. Но при сегашното положение Фарук нямаше да го пусне в никакъв случай. Ще трябва да изчакат, докато размириците свършат.

Сюлейман хвана жена си за ръка, мислейки си за многото еврейски магазини, подпалени от бунтовниците.

А Амира се питаше какво ли ще стане със сина ѝ и неговото семейство, ако народът се разбунтува срещу краля.

ШЕСТА ГЛАВА

Във въздуха на горещата южна нощ се носеше тежкият аромат на цветя и мирисът на бавно течащи. Нил. Тротоарите се изпълниха с хора, идващи от кината и ресторантите. Сред тях крачеха и двама млади съпрузи, наслаждаващи се на всеки миг от вечерта. Бяха ходили на кино, а сега ядяха сладолед и разговаряха, смеейки се. Но в жилището ги очакваше важна вест. Мъжът я прочете набързо и изгори бележката. После облече униформата си, целуна жена си и децата и се сбогува с тях. Каза им да се молят за него, защото не знаеше дали ще види отново семейството си. Той бързо се отправи в нощта към една опасна конспиративна среща, планирана отдавна. Мъжът се казвал Ануар Садат и революцията бе започнала.

Нефиса се опита да намери прохлада в мраморната вана, монтирана в пода на личната ѝ баня. Тя се отпусна във водата, ухаеща прекрасно на бадеми и рози. Принудена бе да изтърпи жегите в Кайро, защото Ибрахим отказа да ги отведе в Александрия. Още януарските безредици, от онази черна събота напрежението в града продължаваше да нараства и непрекъснато се стигаше до изблици на насилие. Ибрахим реши, че едно пътуване до крайбрежието би било твърде опасно за семейството им. Затова всички останаха у дома, а той замина заедно с Фарук в летния му дворец в Александрия. Но Нефиса вече не бе покорната малка сестричка. Тя бе захвърлила фереджето и бе свикнала да налага волята си. След като бе решила да отиде в Александрия, щеше да го стори и пряко волята на брат си. И при това нямаше да пътува сама!

Нефиса отметна глава назад, притвори очи и вдъхна омайващите етерични масла, като си представи Едуард Уестфол, който утре щеше да я придружи до Александрия.

Мислеше си за вълнистите му руси коси, за сияещите сини очи, за трапчинката на брадичката, за стегнатата му бяла кожа. Сви коляно и почувства как водата се стече по бедрото ѝ. После взе флакончето с бадемово масло, капна малко върху дланта си и започна бавно да го втрива в кожата си.

В банята Нефиса успяваше понякога да доведе тялото си до онази главозамайваща бездна, където пред нея се откриваше нещо прекрасно и неповторимо. Но никога не достигаше до върха на удоволствието. Смътно си спомняше, че когато като момиченце опипваше възбудено тялото си, изпитваше мъчително сладостни чувства. Струваше ѝ се, че бе започнала сама да се награждава с това опияняващо чувство и да го прави винаги, когато си поиска. Но една нощ я обрязаха. Амира ѝ обясни, че били отрязали от нея нещо нечисто и отсега нататък щяла да бъде „добро“ дете. От този миг нататък Нефиса никога вече не изпита чувството за безсмъртие.

Дори и сега бе твърде далеч от пълната наслада и само смътно се досещаше докъде може да я доведе тя. Нефиса взе гъбата и се насапуниса с пенливия бадемов сапун.

Защо осакатяваха жените? Защо и как бяха започнали да ги обрязват? Амира твърдеше, че така са постъпили още с прамайка ни Ева. Но след като е била единствената жена на света, кой е извършил операцията? Дали не е бил Адам? Защо момчетата ги обрязваха посред бял ден, с шумни тържества, а момчетата — в тъмна нощ, като на другия ден никой не споменаваше за това? Защо онова, с което момчетата се гордееха, бе позор за момчетата?

Нефиса въздъхна, защото както обикновено не можа да намери отговор на тези въпроси.

Тя извади запушалката на изящната гарафа от синьо стъкло и отля няколко капки върху дланта си. После започна да втрива портокаловото масло в гърдите и корема си. Мислите ѝ се завърнаха към Едуард.

Нефиса не бе влюбена в брата на Алис. Признаваше си, че дори не го харесва особено. Но той така силно ѝ напомняше за нейния лейтенант. Когато и да го погледнеше или заговореше, сърцето ѝ се разтуптяваше от спомени.

С каква еуфория си спомняше и до днес за онази нощ в двореца на принцесата. Любиха се чак до сутринта. Нефиса имаше чувството, че е било вчера. Спомняше си до най-малките подробности зашеметяващата му страст, малкия белег върху лявото му бедро, солената му кожа. Как пламенно я любеше! Докато меланхоличните жени от стенописите ги гледаха, а славеят в градината пееше, Нефиса

преживя такъв екстаз, такова удоволствие до пълна самозабрава, за което повечето жени можеха само да мечтаят.

Когато се сбогуваха, когато нейният офицер за последен път я целуна и в стаята проникнаха първите утринни лъчи, той обеща да ѝ пише и да се върне при нея, но в този миг Нефиса осъзна, че никога вече няма да се видят.

Не беше ѝ казал името си дори сред безбройните целувки, ласки и нежен шепот. И двамата искаха тази нощ да остане като прекрасна фантазия, като нещо чудесно и нереално, също като красивите наложници на султана, изобразени на стената. И наистина, толкова години изминаха, а Нефиса не чу нищо за лейтенанта. Остана ѝ само дантелената кърпичка, която ѝ бе подарил.

Нефиса бавно излезе от водата и се подсуши с дебелия, мека хавлия от най-фин памук. Докато втриваше в кожата си овлажняващия лосион от ланолин, пчелен восък и билки от градинката на Амира, тя се запита: „Дали е още в Англия? Дали се е оженил? Спомня ли си понякога за мен“?

Колко време изтече оттогава. Младостта ѝ премина. Вече бе на двайсет и седем и времето я преследваше като заплашителна сянка. Амира искаше да я омъжи. Нефиса трябваше да роди още деца и немалко богати египтяни бяха искали ръката ѝ, но Нефиса не прояви интерес към никой от тях. Тя копнееше да преживее отново онази нощ. Затова бе насочила вниманието си към Едуард. Когато даваше воля на фантазията си, тя си го представяше как застава под уличната лампа в лейтенантска униформа и си запалва цигара. Не, тя не бе влюбена в него. Вече не можеше да обича никой мъж така, както лейтенанта. Нефиса се излегна на хладните чаршафи, ухаещи на лавандула и си внуши, че безкрайно се радва на утрешното им пътуване до Александрия. Може и да не изгаря от страст по него, но той все пак е англичанин, с руси коси и бяла кожа. Може би в тъмната стая ще успее да си представи, че държи в обятията си истинския любим...

Под светлината на горещата юлска луна по безлюдните улици на заспалия град плъзнаха забързани сенки. Цели войскове части напуснаха казармата Абасейя и се впуснаха с готови за стрелба оръжия, с танкове и джипове в нощта. Те завзеха мостовете на Нил и

изходните магистрали на Кайро. Овладяха главното командване и прекъснаха нощното съвещание на генералния щаб, на което бе решено да се арестуват всички ръководители на бунта, нарекли се Свободни офицери. Бързо бе завзета радиостанцията; оттам всички щабни офицери и командири на полкове получиха заповедта незабавно да се явят в генералния щаб. При пристигането им ги арестуваха и хвърлиха зад решетките. Една въоръжена бригада зае позиции по пътя за Суец, за да предотврати евентуалното нахлуване на британските войски в града откъм канала. Разбунтувалите се войници не срещнаха почти никаква съпротива.

В два часа сутринта Кайро вече бе под командването на Свободните офицери. Оставаше им само да завладеят Александрия и да хванат краля.

Едуард погледна пистолета, който държеше в ръка. С него бе участвувал във войната. И сега не би се поколебал да го използва при опасност.

Утрото настъпи. През отворените прозорци на спалнята му нахлу топъл вятър, а заедно с него — и виковете на моллите от минаретата. Едуард стискаше в ръка 38-калибровия Смит&Уесън и безмълвно се молеше: „Боже, помогни ми! Не допускай да се поддам отново на слабостта си. Съблазниха ме и аз не можах да се противопоставя. О, Господи, освободи ме от този порок, който ме мъчи, убива и срещу който нищо не мога да направя.“

Едуард бе обявил на всички и бе внушил на самия себе си, че вече шест месеца стои в Египет само защото се опасява за сигурността на сестра си. Така писа и на баща си през януари. Помоли херцога да му изпрати някои лични вещи, тъй като един безсъвестен шофьор на такси откъснал всичкия му багаж. В същото писмо го бе помолил да му изпрати и пистолета.

Едуард наистина искаше да изведе Алис и Жасмина от рисковата зона. Но това бе преди месеци и отдавна вече не бе истинската причина за оставането му в Кайро. Всъщност тук го задържаше една тайна, която не би желал да сподели със сестра си и която признаваше неохотно дори пред самия себе си, макар че тя занимаваше ума му и денем, и нощем:

У него отново се събудиха спомени за тревожни сънища, мисли за тъмни, изкусителни очи, пълни чувствени устни и дълги тънки

пръсти, докосващи го по най-възбудимите места. През деня гонеше от ума си тези мръсни, забранени представи, но те изпълваха нощите му.

Какво да стори? Как би могъл един мъж да остане, чист в тази страна, която сякаш бе обсебена от секса и същевременно го забраняваше? Човек не можеше да мине по улиците на Кайро, без да забележи плакатите за любовни филми или да чуе в кафенетата песните за сладки прегръдки и пламенни целувки. Повечето разговори се въртяха около мъжествеността и плодовитостта. Сексът, любовта и страстта, реши пуританът Едуард, са също тъй неотменна част от всекидневието на Кайро както кафето, прахолякът и пламтящото слънце. Всички земни наслади преди брака, дори невинното флиртуване или държане за ръце, бяха строго забранени и дори на семейните бе позволено да се докосват единствено зад заключената врата на спалнята. Едуард реши, че това е по-зле и от пуританството. Правилата на сексуалното поведение в Англия бяха също така ясни, както и в Египет: възхваляваха добродетелта и невинността, а проклинаха разврата и изневярата. Само че английското общество не тикаше непрекъснато в очите на мъжа точно онова, от което го лишаваше. В Англия нямаше забулени жени, които буквално събличаха с поглед евентуалния си обожател. В Англия не бяха измислили такъв възбуждащ танц като кючека. Нито едно английско семейство не би показало с гордост след сватбата кръвта, изтекла при отнемането на девствеността. Дори парфюмите бяха по-различни. Почтената жена употребяваше лавандуловия одеколон на Ярдли, а тук жените атакуваха обонянието ти с такива възбуждащи женствени аромати като мускус и сандалово дърво. И яденето беше по-пикантно, и музиката — по-разюздана, смехът — по-гръмък, чувствата — по-пламенни. Господи, дали и сексът в Египет не бе по-див и страстен? Как би могъл един млад мъж да запази вътрешното си равновесие и да удържи желанията си под контрол?

Едуард почти не мигна тази нощ. Сетивата му бяха като замаяни от жасминовия аромат и горещата нощ го накара да махне завивките и да спи чисто гол. Сладостният въздух галеше тялото му. А на сутринта щеше да започне нов ден, изпълнен с плътски изкушения. Едуард вече надушваше апетитния мирис на обилната закуска от яйца, кисело-сладък боб, меко сирене и горчиво-сладко кафе.

Той остави пистолета на масата и позвъни на слугата. Едуард бе обещал на Нефиса да отиде днес с нея в Александрия. И се страхуваше от това пътешествие.

Сърцето му се разтупка и на челото му изби пот. Колко бе глупаво да се впуска в такова лекомислено приключение! Той не бе дошъл в Египет, за да се отдава на пороците си! Всъщност тук го доведе не толкова желанието да се срещне с Алис и да види пирамидите, колкото необходимостта да прекъсне една опасна любовна връзка, преди баща му да е научил за нея. Достатъчно бе само да възникне опасността от скандал и херцогът щеше да го прогони и да го лиши от наследство. А ето че тук бе поел отново към бездната на секса.

Вятърът духаше през прозорците и стаята сякаш бе потопена в мирис на портокалови цветове и жасмин. Едуард чу шофьора да изкарва една кола от гаража и отново се сети за предстоящото пътуване с Нефиса. Неволно си припомни и онази изкусителна вечер преди седмици, когато ръката му неволно докосна лакътя на друг. Погледите им се срещнаха и в този миг Едуард разбра, че за него няма спасение.

Чу долу слугите да шумолят из къщата. Това означаваше, че камериерът му щеше да се появи всеки момент и да донесе чай, бренди и гореща вода за бръснене. Едуард стана, облече копринения си халат и влезе в банята. Там огледа главата си. Раната бе заздравяла, без да остави белег. Той изглеждаше здрав и пращеше от сили. Благодарение на лечебните отвари и подсилващите церове на Амира, както и на спортната му активност той бе в блестяща форма. Слава Богу, януарските безредици не бяха засегнали елегантния Айланд кльб и англичаните продължаваха да се ползват от своите привилегии, макар и не тъй очебийно както преди. Едуард стана член на клуба и започна да играе всекидневно тенис, да плува и да поддържа физическата си форма. Знаеше, че е привлекателен и че жените се заглеждат по него — не само по деликатното, съразмерно лице, но и по здравето тяло, което се криеше под безукорното му облекло на джентълмен.

Тъмните, изкусителни очи отново просветнаха в съзнанието му и той се запита какво ли се опитваха да открият, когато се впираха в него?

Едуард простена, защото усети, че се възбуди. На челото му изби пот и то не от юлската жегла, а от обзелата го страст. Искаше му се да се

поддаде на изкушението и същевременно се страхуваше, защото не знаеше какви последици може да има. Спомни си какво каза сестра му: „Вече не знам коя съм и къде ми е мястото.“ Той също бе сега между два свята, но не принадлежеше към нито един от тях. Бедната Алис е била предадена от мъжа, когото обича. Тя не можеше нито да живее повече с него, нито да се завърне в Англия. Нима и Едуард не се намираше в подобен капан? Искеше да обича, но цялото му същество се противеше. Искеше да се върне у дома, но не можеше да го направи, защото сексуалните му блянове го задържаха тук.

Но сега започна жестоко да се самоупреква. „Как можах да кажа на Нефиса, че ще отида с нея в Александрия?“ — промърмори той, поклащайки глава. Там вече не ще може да устои на изкушението. Трябваше да остане тук, на Райската улица. В този дом опасността бе по-малка, защото строгите морални норми, наложени от Амира, гарантираха сигурността му.

Когато камериерът внесе чая и сутрешното бренди, Едуард незабелязано пъкна пистолета в куфара.

Оръжието щеше да го пази по дългия път до Александрия. Докато слугата разбиваше пяната за бръснене, Едуард отпи от брендите, без да поглежда чая и помоли да му налее още една чашка. После я изпразни с трепереща ръка.

— Това е смешно — заяви крал Фарук на Ануар Садат и подчерта думите си с пренебрежителен жест. — Как може вие, глупаци такива, да говорите за революция, след като са прозвучали само няколко изстрела и са се пролели няколко капки кръв?

Наистина, революцията бе почти безкръвна. За три дни Свободните офицери бяха завзели властта в Кайро и бяха почудили целия свят, поставяйки под свой контрол всички комуникации, правителствени служби и транспортни артерии, като с това практически блокираха живота в Египет. Фарук се бе затворил в двореца си. Британската армия не можа да изпрати подкрепления, защото революционерите контролираха всички влакове и летища. Американският военен аташе в Кайро обяви, че Вашингтон иска обяснение за събитията от последните дни, но не предложи никаква военна подкрепа на краля. Фарук бе безсилен. Кралската гвардия и

революционните сили, обкръжили двореца, влязоха в престрелка, но Фарук оттегли своята охрана, нареди да заключат вратите и остана в двореца. Най-сетне при него се появи Ануар Садат, един от Свободните офицери, и му връчи ултиматум. Той трябваше или да напусне страната до шест часа вечерта, или да си понесе последиците.

След кратко колебание кралят обяви на Садат решението си.

Ибрахим изведнъж осъзна, че може би за последен път пребивава в този дворец. Просто не можеше да си го представи: толкова години бе прекарал в сянката на краля. Няма ли вече да го викат посред нощ в двореца Абдин? Никога ли вече няма да види краля да разговаря в леглото по един от многото телефони, с които бе обкръжен? Никога в живота си Фарук не бе чел книги и не бе слушал музика. Не бе написал и нито едно писмо. Единственото му забавление бяха филмите и телефонните разговори, които водеше по всяко време на деня и нощта. Като негов личен лекар Ибрахим единствен знаеше, че Фарук е останал да живее до петнайсетата си година в харема, където майка му, иначе жена с желязна воля, го разглезила неописуемо. Затова и си бе останал дете. Той си играеше на политика и никак не бе подготвен за живот сред трудни условия. Когато преди няколко дни го предупредиха за заговора на Свободните офицери, той махна презрително с ръка и ги нарече „сутеньори“. В нощта, когато бе извършен държавният преврат, съобщиха на краля за необичайно раздвижване на войскови части, из Кайро, а той се присмя на вестта и я обяви за маловажна. Сега Ибрахим осъзна, че Фарук не бе в състояние да управлява Египет. Свободните офицери имаха право: Дошло бе време страната да има истински ръководител.

Занимаваха го и други, още по-объркани мисли. Нима това бе краят на монархията? Кой щеше да дойде на мястото на Фарук? Запита се дали в бъдеще ще се намери служба за личния лекар на краля? Втренчил поглед в завеса от черно кадифе, той си помисли: „Така изглежда моето бъдеще“.

Най-сетне донесоха декларацията за абдикация в голямата мраморна зала, която с високите си колони и изкусно направените фризове напомняше за древен римски палат. Фарук гледаше с безизразно лице документа, състоящ се само от две изречения:

„Аз, Фарук Първи, макар да желяех винаги само щастиято и благоденствието на нашия народ...“

Със сълзи на очи кралят взе златната писалка и докато го гледаше как се подписва, Ибрахим забеляза, че ръката на монарха трепереше толкова силно, че подписът излезе нечетлив. И като използва за първи път арабската азбука, Фарук сбърка името си, защото никога не се бе учил да пише на езика на своята страна.

Ибрахим помогна на краля да се изкъпе преди окончателното си заминаване и да облече бялата адмиралска униформа. После Фарук седна за последен път на трона си, украсен с инкрустации от слонова кост и се сбогува с най-близките си приятели и съветници. Към Ибрахим се обърна на френски:

— Ще ми липсвате, mon ami. Ако нещо сполети вас или вашето семейство поради връзката ви с мен, аз ще моля Господ да ми прости. Добре ми служехте, приятелю.

Ибрахим го изпроводи до двора на палата. Кралският оркестър изпълни националния химн. Снеха зеленото египетско знаме и полумесеца, сгънаха ги и ги дадоха на краля като прощален подарък.

А Ибрахим остана на кея, докато Фарук се качи на яхтата „Маруса“. Нямаше вече да бъде в близост до краля. Ибрахим се почувства някак изоставен и гол.

Сбогуването изглеждаше спокойно и изпълнено с достойнство. Фарук се бе изправил на палубата с трите си сестри, със седемнайсетгодишната кралица и шестмесечния си син. Когато яхтата се плъзна във водата, от една близка фрегата дадоха двацет и един почетни залпа.

Дълбока тъга обзе Ибрахим. Очите му се напълниха със сълзи, защото осъзна, че с „Маруса“ си отиваше не само абдикиралият монарх на Египет. Корабът отнасяше и неговото минало, неговите спомени, смисъла на съществуването му. И Ибрахим отново се замисли за черната кадифена завеса, за своето бъдеще.

ВТОРА ЧАСТ
1952

СЕДМА ГЛАВА

Алис стоеше до градинския зид и поливаше алпийските си теменужки. Вече бяха разцъфнали толкова много пъпки, че лехата сияеше още отдалеч. За нея те бяха като поздрав от родината. Трябва да ги покажа на Едуард, помисли си тя, по същия начин цъфтеше и пашата градина, като бяхме деца.

Но когато понечи да изтърчи развълнувана вкъщи, за да доведе брат си, Алис се сети, че той бе заминал с Ибрахим и Хасан на турнир по тенис. Щяха да се върнат едва привечер. Естествено, нея не я поканиха, защото жените не присъстваха на такива забавления. Каза си, че всъщност не я засяга. И това принадлежеше към един от многото местни обичаи, към които бе принудена да привикне, откак живееше на Райската улица. Понякога стоеше в градината, гледаше високия зид и се питаше дали задачата му е да пази обитателите на господарския дом от чуждо вмешателство или целта му бе да ги държи в този златен кафез. Понякога от все сърце се бунтуваше срещу необходимостта да седи при жените, докато Ибрахим и Еди се забавляваха с приятели в другата чао на къщата. Но Алис реши, че като цяло египетското общество не бе толкова непоносимо. Колкото ѝ се бе сторило в началото. Неотдавна писа на приятелите си в Англия:

„Наистина се чувствам добре. Омъжих се за много грижовен съпруг и живея в огромна къща с повече слуги, отколкото бих могла да мечтая.“

Докато скубеше плевелите, тя чу наблизо някакво момиче да пее. Надигна се, заслуша се и като позна по гласа Камелия, се усмихна. Това момиче носи музиката в кръвта си, каза си тя и се опита да разбере арабските думи. След седем години тя вече можеше да се гордее с познанията си по този език. Не разбираше всичко, за което пееше детето, но можеше да следи смисъла. Както във всички египетски песни, и тук ставаше дума за любов:

*„Сърцето ми е в пламъци!
Защо си тъй студена ти?
Аз роза ще ти донеса,
ако чуеш молбата ми.“*

Когато Жасмина взе да ѝ приглася, Алис не се учуди. Двете имаха една година разлика, но бяха близки като близначки. Бяха неразделни и когато нощем тя отиваше да ги погледне преди лягане, често виждаше, че са се преместили в едно легло.

За нейно учудване гласът на дъщеря ѝ събуди у нея тъга по Англия. Алис изведнъж изпита силно желание да види стария замък в стил Тюдор и зелените поля, окъпани от дъжда. „Но аз съм щастлива и тук, помисли си тя. Живея си добре с Ибрахим и имам една очарователна дъщеричка“.

И все пак нещо я измъчваше. Гласът на Камелия сякаш подкопаваше нейната увереност.

Алис се запъти бавно към жасминовия храст, разгърна клоните и видя Камелия и Жасмина да играят на слънце. Усмивката ѝ замръзна, когато осъзна какво правят.

И двете си бяха наметнали по един голям черен шал, покриващ ги от главата до петите. Бяха го видели ловко, оставяйки само горната част от лицето открита и Алис забеляза, че двете момичета доста умело бяха надиплили гладката коприна и вървяха като въртяха ханша си.

— Ей, деца — извика тя ѝ отиде при тях.

— Лельо Алис! — извика Камелия и кокетно закрачи напред-назад пред нея. — Нали сме хубави? Леля Нефиса ни ги даде!

Това са захвърлените фереджета на Нефиса, помисли си Алис и си спомни колко се промени зълва ѝ след тайнствената нощ, прекарана с британския офицер. Тогава тя заяви: „Не искам да живея като майка ми. Искам да съм еманципирана жена.“ От този момент нататък тя отказа да се забулва и Амира, колкото и да е странно, не се възпротиви.

И ето че сега момичетата играеха с нейните фереджета така, както Алис си играеше някога със старите рокли на майка си. Но имаше известна разлика. Бракуваните вечерни тоалети на лейди

Франсиз бяха просто дрехи, а не символ на потисничеството и робството.

Алис си помисли със свито сърце, че след абдикацията на Фарук и завземането на властта от новото революционно правителство все по-гръмогласни ставаха исканията да се прогонят англичаните от страната. След това Египет трябваше да се върне към старовремските си обичаи. Алис не се бе замисляла много за това, но сега изведнъж осъзна какво означава завръщането към старите нрави. Виждаше снимки на предците от рода Рашид: мъже с фесове и тюрбани, наобиколени от забулени жени. Тези жени нямаха своя идентичност, свое лице и живееха само в сянката на мъжа, който ги държеше в харема си.

Тези жени бяха принудени мълчаливо да наблюдават как мъжете им си вземат някоя друга, когато си, поискат. Винаги когато видеше малкия Захария или го чудеше да се смее, тя изпитваше остра болка, като от стара, нездравяла рана: Ибрахим е бил женен за друга, а после взе и мен... Алис мечтаеше да пие истински английски чай в компанията на англичанки, мечтаеше да посещава с Ибрахим балове и театрални постановки. В английското общество мъжете и жените общуваха непринудено. В Англия можеше да излезе заедно с Жасмина и да се срещне с други майки с деца. Какво ще стане, ако англичаните напуснат Египет? Дали тогава от страната окончателно ще бъде прогонено всичко европейско? Пред очите ѝ се разкри едно ужасяващо бъдеще — жените ще трябва пак да крият лицата си, да не напускат дома и да са в пълна зависимост от мъжете, които владеят харема.

Дъщеря ѝ си играеше най-невинно с архаичното фередже, прикривайки тялото и същността си. Но какъв живот очакваше тези момичета в страната, чийто език означаваше с една дума — фитнес — и хаоса, и хубавата жена?

Момичетата я бяха заговорили на арабски и тя им отвърна на същия език, но сега, като седна на каменната пейка и взе Жасмина на скута си, каза на английски:

— Докато работех в градината, си спомних една весела случка от времето, когато бях още момиченце. Искате ли да ви я разкажа?

Двете възторжено се съгласиха и затаиха дъх.

„Ще разкажа на Жасмина за Англия, помисли си Алис. Ще ѝ говоря на моя език. Ще ѝ подаря моите спомени, за да не забравя

никога откъде произхожда, и да е готова за бъдещето...”

Алис им разказа историята за мишката, живееща спокойно и доволно в кухнята на късогледата ѝ баба, която ужасно се боеше от мишки. Двете момичета се превиваха от смях, когато Алис им показа с жестове, как баба ѝ всяка сутрин вземала чайника, в който живеело мишлето, то скачало на дивана и после двете седели една до друга и пиели чай.

— Здравсти! Добро утро! — извика някой и Алис видя зад храстите червените коси на Мириам Мизрахи.

— Лельо Мириам! — извикаха двете момичета, скочиха и гордо ѝ показаха своите фереджета.

Мириам ги похвали за сръчността и после се обърна към Алис:

— Как си? Добре изглеждаш.

Докато Алис разговаряше с Мириам, тя за пръв път осъзна колко много се отличаваше Амира от най-добрата си приятелка. Знаеше, че вече години наред двете си общуват почти всеки ден, но Мириам бе винаги весела и много темпераментна. Тя предпочиташе ярките цветове, докато майката на Ибрахим бе доста консервативна. Алис не разбираше как може да живее откъсната от целия свят — та тя бе жена в най-хубавата си възраст и непрекъснато получаваше предложения за женитба. Мириам каза:

— Днес получих писмо от сина ми Исаак.

— Той живее в Калифорния, нали?

— Да, пратил ми е снимки. Това е дъщеря му Рейчъл. Нали е хубава? — Алис разгледа снимките, на които се виждаше семейството, застанало на един плаж с палми.

— Рейчъл е малко по-голяма от Жасмина — Мириам въздъхна. — Боже, как минава времето. Никога не съм я виждала. Но един ден ще се вдигнем със Сюлейман и ще отидем да видим децата си. А, тази снимка сигурно ще те заинтересува. Помолих Исаак да ми я изпрати, защото е само една. Много е стара. Може ли да познаеш някого?

Беше групова снимка под старо маслинено дърво. Алис позна Мириам и Сюлейман Мизрахи заедно със сина им. Изглеждаха много по-млади. На снимката се виждаше и Али Рашид, широкоплещестият мъж на Амира, чийто портрет висеше във всички стаи на дома. И тук той явно доминираше. Най-сетне разпозна и Ибрахим, тогава още

много малък. С учудване установи колко прилича на Жасмина. Ибрахим не гледаше към обектива, а към баща си.

— А кое е младото момиче? — попита Алис.

— Това е Фатима, сестрата на Ибрахим.

— Никога не съм я виждала на снимка. Знаеш ли какво е станало с нея? Ибрахим дума не споменава.

— Може би някой ден ще ти разкаже нейната история — отвърна дипломатично Мириам. — Ще се опитам да ти направя копие от снимката. Исаак иска да му я върна. Амира сигурно също ще иска да я има в албума си — Мириам се засмя. — Направо е луда по тия фотоалбуми! На мен не ми достига търпение за такива работи. Снимките ми са натрупани в кутии.

— Мириам — запита Алис, когато двете се насочиха към алпийските теменужки, — защо въкъщи няма никакви снимки на роднините на Амира — на родителите ѝ, на братя и сестри?

— Не си ли я питала?

— Да, но тя всеки път ми отговаря, че когато се омъжила за Али, неговото семейство станало нейно семейство. Но все пак би трябвало да има снимки на роднините си. Никога не споменава за своите родители.

— Е, сама знаеш, че понякога има търкания между родители и деца, случва се да се скарат.

Алис си помисли за баща си, който продължаваше да не поддържа връзки с нея. Тя кимна и каза: „Вярно е.“ Алис се бе надявала, че след раждането на Жасмина старият херцог ще се помири с нея. Но той изпращаше на Коледа подарък само за внучката си — по един чек, увеличаващ натрупванията в спестовната ѝ книжка. Иначе херцогът на Пембъртън по нищо не даваше израз на факта, че освен син има и дъщеря.

Алис използва рядката възможност да остане насаме с Мириам и запита:

— В албумите няма снимка и на майката на Захария. Ти познаваше ли я?

— Не, никой от нас не я знае. Но при мюсюлманите това не е нещо необичайно.

— Знаеш ли поне как се казва и къде живее сега?

Мириам поклати глава.

— Мириам — попита Алис, убедена, че може да се довери на старата приятелка на семейството — мислиш ли, че тук ме приемат като снаха?

— Какво искаш да кажеш? Не си ли щастлива?

— Щастлива съм. Не е в това въпросът, но... не знам как да ти го обясня. Понякога имам чувството, че вътрешният ми часовник бие с друг ритъм... или че не мога да намеря верния тон, като при разстроено пиано. Разбираш ли ме? Като седим някой път в салона на обяд, аз оглеждам цялата фамилия и лицата им ми изглеждат някак разкривени. Това, разбира се, е само оптическа измама. Всъщност проблемът е в мен. Имам чувството, че съм квадратна дъска, която трябва да бъде напъхана в кръгла дупка. Щастлива съм, Мириам, и бих искала да съм наистина една от тях. Но понякога...

Мириам се усмихна състрадателно и каза:

— Какво искаш всъщност, Алис?

Алис погледна към къщата, която сияеше в розово на слънцето и си представи какво би видяла, ако можеше да надзърне във всички стаи през дебелите стени.

— В момента — каза тя съвсем тихо, сякаш на себе си, — Амира обикаля къщата и оглежда всичко: бельото, порцелана...

Мириам се засмя.

— Амира ужасно държи на реда. Знае всяко нещо къде се намира. Неведнъж съм я молила да дойде при мен и да изброи чаршафите. Да си призная, не знам точно какво има в шкафовете ми.

— Да, Мириам, но аз искам да правя като Амира — каза Алис и си представи как свекърва ѝ минава със слугините от стая в стая, оглежда най-внимателно всичко, отделя онова, което трябва да се закърпи и изброява безупречно подредените един върху друг чаршафи и калъфки. — Завиждам ѝ — добави тя тихо и изведнъж разбра какво ѝ липсва. Тя копнееше за свой собствен дом. Затова не можеше да овладее страховете си. Затова се опасяваше от изтеглянето на британците от Египет и завръщането на старите нрави. Тя би могла по-добре да се бори за семейството си, по-добре да защитава и себе си, и дъщеря си от робуването на варварски обичаи, ако разполагаше със собствен дом.

Когато излезе с Мириам от къщната порта, Алис си помисли развълнувано: „Тази вечер ще поговоря с Ибрахим. Ние трябва да си

имаме свой дом! Ще му кажа всичко. Трябва да започнем начисто и тогава може би пак ще го обичам така, както искам. Ще го накарам да ми обещае, че няма да има друга жена, освен мен. Аз не искам да живея в харем!“

Из Кайро се носеха най-новите, сензационни слухове за сваления крал. Разказите за невероятните му разхищения разпалваха духовете. Същото бе и в семейството на Рашидови.

— Кой би си помислил, че Негово величество е пилеел парите на вятъра! — поклати глава Дория.

Тъй като Фарук и семейството му напуснаха страната твърде спешно, те взеха от двореца в Александрия само толкова, колкото можеха да носят. Петстотинте стаи в двореца Абдин и четиристотинте в Кабах показаха на света в какъв невъобразим лукс бе живял кралят: бани с малахитови вани, вградени в пода, хиляди костюми в огромните дрешници, цели сбирки от скъпоценни камъни и златни монети. В гигантски сейфове бе складирана еротична литература и изкуство, американски филми и комикси. Освен това откриха петдесет ключа за същия брой апартаменти в Кайро. Към всеки ключ бе прикрепено на верижка името на някоя жена с описание на сексуалните ѝ умения.

Кралицата също бе оставила много вещи, между които и сватбената рокля с двайсет хиляди диаманта, както и над стоте си дантелени нощници, палта от норка и обувки с високи токове от масивно злато. Революционното правителство докара експерти от лондонската къща Сотби да определят стойността на богатството. После смятаха да направят търг и печалбата да отиде за бедните. Предполагаше се, че собствеността на краля надхвърля седемдесет милиона, египетски лири.

— Според мен всички тези приказки са отвратителни — каза Нефиса на Ибрахим, който пиеше кафе до нея. — Принцесата ми беше приятелка.

Ибрахим не отговори, защото си имаше други грижи. Алис му каза много сериозно, че иска да поговори с него. Прилошаваше му при мисълта за сериозни разпавии. Да не би да иска да го напусне?

— Представете си какво значи да те изгонят от страната — продължи Нефиса, като разроши гъстите коси на Омар, който вече се бе превърнал в яко единайсетгодишно момче. — И след това да извадят на показ всичките ти лични вещи. Иска ми се да знам дали

Фейса е още в Египет — тя въздъхна. — Но никой не може да ми каже — тя погледна към Едуард, чиито руси коси и сини очи отново ѝ напомниха за лейтенанта.

Дали и той е разочарован като мен от проваленото ни пътуване до Александрия? От две седмици насам си мислеше как да намери друг повод за среща с него.

Изведнъж чува мъжки глас в коридора:

— Я Аллах! Тук да няма празник?

Ибрахим се зарадва, че вижда приятеля си, защото Хасан му бе като брат. Когато се появи на вратата в черен фрак и с фес на главата, децата сърдечно го поздравиха — най-вече Тахия, която той прегърна. Камелия направо му се хвърли на врата и извика: „Чичо Хасан!“ Меднокафявите ѝ очи блестяха, защото тя просто го обожаваше. Но при него веднага застана Жасмина и той пусна Камелия. После вдигна шестгодишното дете, погали го по русите коси и каза „Какво прави моята прасковка?“, на което всички се засмяха.

Амира видя как с чара си Хасан привлече вниманието на всички. Винаги успяваше да го постигне. Когато погледът ѝ падна върху Едуард, тя се удиви на яростния поглед, с който той следеше Хасан. Изглеждаше така, сякаш бе готов да го удуши на място.

Въпреки вентилаторите и отворените прозорци в стаята бе много горещо. Ибрахим нареди на един слуга да донесе цигари и кафе на Хасан и излезе заедно с приятеля си на терасата, защото свежийят ветрец, лъхащ от Нил, носеше известна прохлада.

— Какво ново има? — запита тихо Ибрахим, след като слугата запали цигарата на госта и дискретно се оттегли. — Както чувам, новото правителство смятано да отчуждава имотите. Приятелите ми от Памуковата борса разправят, че всички големи земевладелци ще трябва да се простят със земите си. Щели да ги разделят и да ги раздадат на селяните. Мислиш ли, че и това има нещо вярно?

Богатството на Хасан не се състоеше от селски имоти, така че нямаше причина да се тревожи.

— Това са празни слухове, приятелю.

— Вероятно... Ами зачестилите арести, за които непрекъснато се чува напоследък. Казват, че осъдили бръснаря на Фарук на двайсет години принудителен труд. Това не те ли тревожи? В края на краищата и ти беше в свитата му!

Хасан сви рамене.

— Бръснарят му бе интригант и изобщо не му е чиста работата. Аз бях само приятел на Фарук, а ти — негов лекар. Ние не сме престъпници. Виновниците ще получат каквото са си заслужили, а невинните няма да ги пипнат. Ние с теб, Ибрахим, сме напълно невинни.

Ибрахим се засмя.

— Но аз на твое място не бих носил вече фес. Само глупаците изваждат сега на показ богатството си — като каза това, Ибрахим си помисли, че ще по-добре да не купува самуреното палто, с което искаше да изненада Алис за рождения ѝ ден. Може би момента се налагаше да проявят малко въздържаност.

— А — каза Хасан и изръси пепелта от цигарата си върху парапета, — мен не ме е страх от така наречените Свободни офицери. Познавам този сорт хор — те са селяци. Бащата на ръководителя им, Насър бил пощальон, а заместникът му Садат е фелах. То е от едно толкова бедно село, че там даже мухи не кацат. Освен това е черен като казан — добави презрително Хасан. — Повярвай ми, няма да се задържат дълго. Кралят ще се върне. Ще видиш.

— Дано си прав — каза Ибрахим.

Хасан вдигна рамене. Беше му все едно. Откъдето и да задуха вятърът, той ще се завърти според него. Освен това само печелеше от революцията, защото като адвокат имаше много връзки със съда. Никога досега не бе имал толкова клиенти и никой не се оплакваше от високите му хонорари. Докато продължаваше тази смехотворна революция, Хасан ел-Сабир щеше да трупа пари от нея.

— Прощавай, приятелю, че ти го казвам, но тук ми е малко скучно. Не искаш ли да се поразходим по улица „Мохамед Али“? — запита той, имайки предвид квартала на удоволствията с танцърките, музикантите и леките момичета. — Познавам една млада дама, която е истинска акробатка в леглото. Тая вечер ще ти и пусна.

Ибрахим се засмя, но само за да прикрие отчаянието си. След януарските безредици не бе спал с Алис. Но това не би признал и на най-добрия си приятел.

— Жена ми ме задоволява напълно — отвърна той и погледна през полуотворената врата към силно осветения салон, където Алис бе потънала в разговор с Нефиса.

— Добре тогава — Хасан не му повярва. След седемгодишен брак нито един мъж не гледаше жена си като обезумял от страст младеж, преизпълнен с желание и копнеж. — Как може да ти стига Алис? Ами че ние сме мъже с гореща кръв! Защо не си вземеш втора жена? Дори пророкът е проявил разбиране към потребностите на мъжете.

— Но той е казал, че по еднакъв начин трябва да се отнасяме към втората, третата и четвъртата си жена. Кой мъж може да се отнася еднакво към няколко жени?

Преди Хасан да успее да отговори, отвътре долетя звънък момичешки глас:

— Татко!

Ибрахим взе Жасмина на ръце и я постави върху парапета от ковано желязо.

— Леля Нефиса ни каза една гатанка, ще можеш ли да я отгатнеш?

Хасан забеляза, че Ибрахим направо се разтопи при вида на дъщеря си. Той насочи цялото си внимание към нея и грейна от радост. Ибрахим непрекъснато му разказваше за дъщеря си, удивляваше се на успехите ѝ и се гордееше с нея така, както повечето мъже — със синовете си. За своя изненада Хасан установи, че завижда на приятеля си. Той нямаше толкова близки отношения с дъщерите си. Изпратил ги бе в един девически пансион в Европа и получаваше от време на време по някоя картичка или писмо от тях. С тия руси коси и сини очи Жасмина сигурно щеше да стане един ден хубавица като майка си. След десет години ще една съблазнителна шестнайсетгодишна девойка и ще трябва да ѝ потърсят съпруг.

Камбанката при входната порта извънтя и Хасан се запита кой ли пристига толкова късно в Рашидовия дом. Един от слугите се появи с разтревожено лице и прошепна нещо на Амира. Тя пребледня. После кимна и направи знак на Хасан и Ибрахим да влязат в салона. Слугата излезе и скоро се върна с двама въоръжен мъже в униформа.

В залата настъпи гробна тишина. Те бяха дошли да арестуват Ибрахим Рашид за престъпления срещу египетския народ.

— Това е абсурдно! — запротестира Ибрахим. — Вие знаете ли кой съм? Знаете ли кой беше баща ми?

Те се извиниха, но настояха да ги последва.

— Момент — Хасан се опита да им препречи пътя, но Ибрахим каза:

— Трябва да е станала някаква грешка и има само един начин да изясня нещата — после се опита да утеша Алис, която бе застанала до него: — Не бива да се безпокоиш за нищо.

— Ще те чакам — отвърна тя, обзета от страх.

Ибрахим целуна майка си и каза:

— Няма да се бавя дълго.

Всички загледаха безмълвно как войниците напуснаха салона заедно с Ибрахим.

ОСМА ГЛАВА

Ибрахим с почуда видя, че кухненската прислужница, Сара, пристъпи в мъжката част на къщата, понесла на ръце сина му Захария. Тя бе боса, облечена в прости селски дрехи. За първи път забеляза колко се е разхубавила: вече не бе малко момиче, а съблазнителна млада жена.

— Какво търсиш тук? — запита той.

Тя отвори уста, но за най-голямо негово учудване прокълтя гласът на Бога:

— Ти се опита да ме надхитриш, Ибрахим Рашид и ме прокле. Това не е твоят син. Друг е неговият баща. Ти нямаше право да вземаш момчето. Ти наруши свещения ми закон.

Когато извика „Не разбирам, защо...“ той се събуди от звука на собствения си глас. Първо усети остра болка в тила, а после — и ужасна воня.

Опита се да седне, но му прилоша. Виждаше наоколо само размити сенки и силуети. Не можеше да проясни картината пред очите си и простена: „Къде съм?“ Мислите му се блъскаха в главата, но не успяваше да ги избистри. След известно време осъзна, че седи на гол каменен под. Беше непоносимо горещо, заобикаляха го странни звуци. Като пое дълбоко въздух, отново му призля. Въздухът бе отровен с непоносима воня — на пот, урина, изпражнения и всичко се усилваше от потискащата жегга.

„Къде съм?“ — помисли си той отново. Полека-лека си спомни. След като го арестуваха, войниците го отведоха в Главната квартира. Ибрахим многократно повтори, че е невинен. Най-накрая един от мъжете го блъсна в тила с приклада на пушката с и го накара да замлъкне. Ибрахим очакваше да го заведат при Свободните офицери. Вместо това го закараха в една мръсна канцелария, където някакъв следовател му зададе само два въпроса: „Каква антинародна дейност се е развивала в двора? Назовете имена на хората, които са били свързани с нея!“ Ибрахим се опита да се защити и продължи да твърди, че е арестуван по погрешка. Накрая загуби търпение и поиска

да разговаря с някой високопоставен. Тогава отново получи удар по главата и загуби съзнание.

Ибрахим докосна предпазливо тила си и напиток едра, мека цицина. Световъртежът намаля и погледа му се избистри. „О, Боже“ — промърмори той, не вярвайки на очите си.

Намираще се в затворническа килия с високи стени и мръсен каменен под. Не беше сам. В килията бях наблъскани повече затворници, отколкото тя можеше да побере. Повечето носеха дрипави галабии. Някои сновяха насам-натам и си говореха сами на себе си, други бяха насядали мълчаливо покрай стените. Нямаха обувки, нямаше пейки, нямаше одъри, само слама. Не видя и никакви тоалетни, имаше само няколко кофи, преливащи от изпражнения. В килията бе горе що като във фурна.

Още ли сънувам? Тогава това сигурно е адът. Ибрахим се огледа и установи, че още е с тъмносиния си костюм. Но отдавна му бяха взели обувките от крокодилска кожа, златния часовник, двата пръстена с диаманти и седефените копчета за ръкавели. И джобовете му бяха празни. Не му бяха оставили даже носната кърпичка. На отсрещната стена забеляза един прозорец. Надигна се тромаво и се заклатушка към него. Но прозорецът бе прекалено високо и той не можеше да погледне навън. Жарките лъчи на августовското слънце струяха през него, но Ибрахим не можеше да определи къде се намира затворът. Дали не бяха го закарали в крепостта на края на града? Или вече не бе в Кайро, а някъде в пустинята? Може би Райската улица бе далеч, далеч от тук.

Най-сетне главата му се избистри напълно и той стъпи, по-уверено на крака. Прекоси помещението, като избягваше съкилийниците си, които сякаш не го забелязваха. Най-сетне стигна до решетката на вратата, зад която се простираше тъмен коридор.

— Ало! Ало! — извика той на английски. — Има ли някой там?

Чу как ключалката изскърца и на вратата се появи млад мъж с потна униформена риза. Но колана му висеше връзка ключове и пистолет. Той се втренчи с безизразна физиономия в Ибрахим.

— Слушай — каза лекарят, — станала е ужасна грешка. Арестували са ме без никаква вина. Трябва веднага да ме пуснеш навън.

Младият мъж не отвърна нищо, само продължи да го гледа.

— Не чу ли какво ти казах? Глух ли си?

Някой го потупа по рамото и Ибрахим трепна.

Един дебел брадат мъж в мръсна галабия му се ухили и каза на арабски:

— Тия тук не говорят на английски. Даже да разбират, пак не го говорят. След революцията английският вече не важи. Това е първият урок, който трябва да научиш тук.

— А, да, разбира се — промърмори Ибрахим. — Благодаря — после каза на арабски: — Станало е грешка. Арестуваха ме, без да имам вина. Аз съм доктор Ибрахим Рашид и сам виждаш, че не ми е тук мястото.

Надзирателят го погледна отегчено:

— Всички така разправят.

— Слушай — продължи Ибрахим, опитвайки се да запази спокойствие. — Арестували сте не когото, трябва. Не знам кого търсите, но положително не мене. Нищо не съм направил и мястото ми не е в тази килия — той посочи с немощен жест към останалите. — Моля те, кажи на началника си, че искам да говоря с него.

Надзирателят се усмихна подигравателно и бавно си тръгна.

— Нагъл тип... — промърмори Ибрахим.

Като се огледа по-внимателно в килията, установи с притеснение, че му се уринира. Представи си, как в подобна ситуация Хасан би казал: „Доста неприятно“. И Ибрахим неволно се усмихна. Утеши се с мисълта, че един ден двамата с Хасан ще си спомнят със смях за тази ситуация, защото не се съмняваше, че в този момент приятелят му прави всичко възможно да го освободи.

Но не можеше да чака толкова дълго, за да изпразни мехура си.

Дебелият брадат затворник застана до него и каза:

— Господ да ти даде покой, приятелю. Аз съм Максуз.

Ибрахим огледа бедняшката галабия, забеляза избитите зъби и белезите по лицето. Мъжът не вдъхваше особено доверие. „Максуз“ означава на арабски „щастие“.

Мъжът се засмя:

— Дали са ми това име в по-добри времена.

— За какво си тук? — запита Ибрахим. Не че толкова го интересуваше, но този човек може би умееше да се оправя с надзирателите.

Максуз вдигна рамене:

— И аз съм невинен като теб.

Ибрахим го огледа недоверчиво:

— Да не искаш да кажеш, че тук всичките са невинни?

— Така е, за Бога.

— Да, да, на кого ги разправяш — промърмори Ибрахим на английски, издърпа маншета си и избърса праха от самото. Установи, че вратовръзката му също липсва и не може да разбере кой би откраднал подобно нещо.

— Знаеш ли как мога да пратя вест, без да ме хване онзи нагъл надзирател? Не мога да остана тук.

Едва успяваше да се стиска. Максуз отново вдигна рамене.

— Един Господ знае кога ще те пуснат да излезеш оттук, приятелю. Съдбата ти е в ръцете на Всевишния.

Ибрахим се облегна на стената и впери очи във вратата. Когато се опита да погледне часовника си, установи, че бяха взели и него. С отвращение видя, че добре поддържаните му нокти бяха почернели от мръсотия по краищата. Докато се оглеждаше за нещо, с което да ги почисти, на вратата задрънчаха съдове. Най-сетне!

Но още преди да успее да направи и крачка към входа на килията, всички затворници скочиха и се нахвърлиха като обезумели към вратата. Един изкрещя от болка, когато останалите го притиснаха към решетката. Безогледно избутваха настрана старите и слабите. Ибрахим замръзна на място и загледа с невярващ поглед как мъжете посягаха към хляба, който внесоха в килията. Всеки получи една питка, с която загреба варен боб от един голям котел. Дивата блъсканица не продължи дълго. Надзирателите напуснаха килията, а мъжете започнаха да поглъщат хляба и боба като изгладнели зверове. Максуз се приближи бавно към него. Той ядеше с почти демонстративна наслада. Когато застана до Ибрахим, той видя червеи в боба и отново повърна.

— Скъпи приятелю — каза му другият с пълна уста, — трябваше и ти да си вземеш малко. Доста време ще мине, докато ни донесат пак храна.

— Няма да остана дълго тук. И час няма да стоя повече в тая килия.

— Така ли? Кълна се в брадата на пророка, че си голям оптимист. Той си облиза пръстите и се оригна. Ибрахим извърна глава.

— И аз си мислех, че ще си тръгна само след час — продължи Максуз, като изчопли бобовите зърна, оплели се в брадата му. — Ако не се лъжа, оттогава изминаха три месеца. Вече не знам даже кой ден сме.

— Защо те арестуваха?

— Като теб — без никаква причина. Ще ти дам един добър съвет, приятелю — каза Максуз и завистливо огледа елегантния му костюм. — Пази си добре дрехите. Ти носиш по-хубав костюм от директора на затвора. Това няма да му хареса.

Ибрахим се извърна. Този мъж явно не беше с всичкия си. Всеки виждаше, че той, доктор Ибрахим Рашид, няма нищо общо с тези жалки типове и не му е мястото в тази килия. Никой от тях не притежаваше нито пари, нито власт и никой не би дръзнал да посегне на дрехите му. В неговия случай бе допусната бюрокралична грешка. За съжаление такива неща се случваха непрекъснато.

Потребността да изпразни мехура си стана болезнена. Той се отправи колебливо към най-тъмния ъгъл. Засрамено и смутено затаи дъх, за да издържи на ужасната воня и се облекчи. После си потърси ново място до стената. Видя, че някой бе изчегъртал името на Аллаха в камъка. Там седна на мръсния под. Не изпускаше от очи решетестата врата и непрекъснато напрягаше слух да чуе подрънкването на ключовете. Ибрахим се утешаваше с мисълта, че ще бъде на свобода преди слънцето да потъне зад високия прозорец.

Когато и на третото утро Ибрахим се събуди в затвора, търпението му се изчерпа.

Без да обръща внимание на малцината любопитни зяпачи — повечето бяха тук отдавна, също като Максуз, така че вече бяха претръпнали — Ибрахим, отиде до решетестата врата и почна да вика надзирателите. Чувстваше се отслабнал, безсилен. Все още не беше ял. Стомахът го свиваше, защото водеше отчаяна битка срещу естествените функции на червата си. Отиваше да пикае в ъгъла, защото не му оставаше нищо друго, но нямаше да клекне като животно или да седне на вонящите кофи.

— Трябва да ме пуснете оттук! — викаше той през решетката. — За Бога, аз съм приятел на министър-председателя! Кажете на

министъра на здравеопазването, че съм тук! Ние играем заедно поло!

Ибрахим бе обзет от пълно отчаяние. Къде бе семейството му? Къде бяха приятелите му? Къде бяха англичаните? Как можеха да търпят този революционен фарс?

— Много ще си изпатите, ако не ме послушате! Ще се погрижа да ви уволнят! Ще ви пратят в медните мини! Разбрахте ли ме?

Когато се обърна запъхтян, видя пред себе си Максуз. Той му се усмихна съчувствено.

— Всичко това не помага, приятелю. Надзирателите пет пари не дават за влиятелните ти приятели. По-добре им дай бакшиш. Освен това бих те посъветвал да хапнеш нещо. В началото всеки се опитва да гладува. Но какъв смисъл има да пукнеш от глад?

Когато надзирателите се появиха с храната, Ибрахим продължи да стои настрана, но накрая все пак си взе един хляб. Видя, че в него имаше слама.

— Това не става за ядене...

— Ами тогава си обърши задника с него — каза един от надзирателите и си тръгна.

Ибрахим възмутено захвърли хляба на земята, а останалите се сбиха за него. Когато, залитайки, достигна до местото си, той си помисли: „Трябва да се стегна. Всичко ще се оправи. Това тук не може да продължава дълго...“

Измъчваха го кошмари и като се събуди, установи, че лошият сън още не е свършил. Нито насън, нито в будно състояние можеше да намери някакво облекчение. Когато донесоха отново хляб и боб, той си взе и от двете и ги изяде с огромен апетит. А след това, ще не ще, седна върху една от вонящите кофи.

На седмия ден надзирателите изведоха един затворник от килията. Но мъжът не се усмихваше. Когато го върнаха след известно време, мъжът бе в безсъзнание. Довлякоха го в килията и го хвърлиха на пода. Максуз дойде при Ибрахим и рече:

— Нали каза, че си бил доктор. Не можеш ли да му помогнеш?

Ибрахим отиде до непознатия и го огледа внимателно, без да го докосва. Бяха го изтезавали.

— Можеш ли да му помогнеш?

— Аз... не знам — Ибрахим не бе виждал досега такива рани. От години не бе лекувал ранени или болни.

Максуз го погледна презрително и каза:

— И ти ми се пишеш лекар...

Когато през нощта надзирателите изнесоха трупа от килията, Ибрахим изтича при тях:

— Моля ви, изслушайте ме!

Единият от пазачите се втрени в копrienената му риза. Тя беше вече потна и лекъосана, но Ибрахим я съблече и му я тикна в ръцете:

— Ето, вземи я. Струва колкото една месечна заплата — прошепна той, без да знае колко печели онзи. — Предай на Хасан ал-Сабир, че съм тук. Той е моят адвокат. Канцеларията му се намира на площад Езбекия. Кажу му, че съм тук. Кажу му да дойде да поговорим.

Надзирателят си замина с ризата, без да обели дума и когато през следващите дни Хасан не се появи в затвора, Ибрахим разбра, че просто е взел ризата, без да изпълни поръчението му.

Ибрахим започна страстно да се моли. Той горчиво съжеляваше за онази нощ, в която прокле Бога. Съжеляваше, че е осиновил Захария и с това е престъпил Божията заповед. Никой мъж не биваше да взема чужд син. Той се каеше, каеше, каеше и молеше: „Моля те, изведи ме от тази килия.“

Един ден с уплаха установи, че е забравил да брои изгревите. Това трийсетият ден от затворничеството му ли беше или бе тук едва от вчера? Сигурно бе вече септември, а може да е настъпил и октомври. Поне убийствената жега понамалю.

Ибрахим се почеса по брадата и се опита да изпоци въшките, които бяха плъпнали по нея. Макар че бе почнал да яде от хляба и боба и да сяда на отвратителната кофа, той все още се опитваше да запази достойнство. Непрекъснато си повтаряше, че не е паднал до равнището на останалите затворници. Една гореща вана, едно обръсване и чисти дрехи — и той отново ще се превърне в онзи горд паша, който бе някога. А дрипльовците около него колкото и да се къпят, както и да се обличат, ще си останат това, което са — въшлива паплач!

После настъпи утрото, в което Максуз изведнъж изчезна.

Дали го бяха отвели през нощта? Освободили ли са го? Дали са го измъчвали? Да не би да са го убили?

Много от затворниците вече бяха викани на разпит. Ибрахим не разбираше защо него го пропускат. Това би му дало възможността да

поговори с хора, които притежаваха повече влияние и чувство за отговорност от наглите надзиратели. Установи, че разпитват затворниците безразборно, защото понякога отвеждаха и новопристигнали. В някои дни не разпитваха никого, а в други откарваха по трима-четирима. Като ги връщаха, той се опитваше да им помогне, но без успех. Дори и да разполагаше с необходимия превързочен материал, пак не би се справил, защото всички познания от следването му се бяха изпарили от главата.

Занимаваха го толкова много въпроси, на които не можеше да намери отговор. Дали Фарук се е върнал в Египет? Продължаваше ли успешно революцията? Дали семейството му го мисли вече за мъртъв? Дали Алис се смята вече за вдовица? Дали не се е върнала заедно с Едуард в Англия? Така и не успяха да поговорят. Той и без друго се страхуваше, че тя смята да го напусне...

Ибрахим се разплака. Никой не му обърна внимание. Рано или късно всички те рухваха.

Никога не бе предполагал, че дрипавият Максуз ще му липсва.

Един ден надзирателите докараха в килията млад затворник. Ибрахим се опитваше да се пребори с една мисъл. Събудил се бе с усещането, че му предстои да направи важно откритие. Но то му убягваше. През целия ден се опитваше да го догони. Знаеше, че еднообразната храна от вкиснат боб и хляб го бе изтощила.

Недохранването и липсата на вода го лишаваха от бистротата на ума, която му бе абсолютно необходима, за да стигне до тази истина. Когато довякоха в килията младежа — болен и съсипан от изтезания, Ибрахим дори не се досети, че му предстоеше да научи една истина.

Младежът остана проснат на мястото, където го бяха хвърлили надзирателите. Останалите затворници не му обръщаха никакво внимание. Ибрахим отиде и приклепна до него. Искаше му се да получи някаква вест за живота навън. Поговориха си. Момчето нямаше сили даже да седне. Ибрахим научи, че го били заловили преди близо година, по време на бунтовете през Черната събота. От тогава, разказа му младежът с пресеклив глас — го местели от килия в килия и от време на време го изтезавали. Той бил член на Мюсюлманското

братство и знаел, че скоро ще умре. Но добави: „Не се тревожи за мен, приятелю, сигурен съм, че ще отида при Бога.“

Ибрахим си помисли какво ли е да загинеш за кауза, в която вярваш.

Зелените очи на младежа се впиха в Ибрахим.

— Имаш ли син?

— Да — прошепна той и си помисли за Захария, — добро момче е.

Младежът притвори очи.

— Блазе ти. Хубаво е да имаш син. Да ми прости Господ, ама съжалявам само задето напускам тази земя, без да имам син, който да заеме мястото ми.

Когато умираше, Абду видя с духовния си взор родното си село и Сара, в която бе влюбен. Запита се дали тя ще го последва някой ден в рая.

Ибрахим сложи ръка на рамото на мъртвия и промълви:

— Аллах е един и Мохамед е неговият пророк.

После си спомни съня, който му се яви преди много седмици, малко преди да се събуди в килията. Сънувал бе Сара и Захария и изведнъж успя да улови мисълта, която му се бе изплъзвала през целия ден. Изведнъж разбра всичко. Този затвор бе Божието наказание, за това, че бе представил Захария за свой син. Арестуването му не беше грешка. Той трябваше да бъде тук. Заслужаваше си го. Тази мисъл го изпълни със странен покой.

На следващото утро надзирателите го отведоха. Разпитът му започваше.

Чу се призивът за молитва. Първо запя моллата от минарето на джамията Ал Азар, после поде друг, сетне трети, четвърти. Гласовете им се сливаха над кубетата и покривите на града. Призивът за молитва се заниза на зимното утринно небе като мъниста от броеница.

Всички, събрали се в дома на Рашидови, и особено мъжете, не се учудиха, че молитвата се водеше от жена. Защото тя не бе просто жена, а Амира, вдовицата на Али и от четири месеца, откак синът ѝ изчезна така мистериозно, тя ръководеше рода.

Големият салон се бе превърнал в щаб. Тук всеки член на семейството получаваше някаква задача — да отговаря на обажданията по телефона, да звъни на определени лица, да печата молби, статии и съобщения за вестниците, да пише писма до някой, който би помогнал за издирването на Ибрахим. Амира бе в центъра на всичко. Тя организираше работата и даваше напътствия.

Мъжете излизаха, за да изпълнят задачите си и ѝ се отчитаха след това, докато жените готвеха и се грижеха за многобройните обитатели на къщата. Всички спални бяха пълни, защото дори от далечния Луксор и Асуан бяха дошли роднини, за да съдействат за освобождаването на Ибрахим от затвора.

Когато първите слънчеви лъчи огряваха планините на Изток, телефонът започваше да звъни и се чуваше тракането на пишещата машина. Внукът на Зузу, един привлекателен младеж, който работеше в търговската камара, влезе и си взе чаша чай. Той приседна до Амира.

— Времената се промениха — каза унило той, — вече имената на големците не важат. Авторитетът — неговият и на баща му — не струва пукната пара. Чиновниците се интересуват само от бакшиши. Дребни служители, които някога се хранеха на масата ни, сега са сложили униформи и се разхождат горди като пауни. Искат огромни суми, за да помогнат.

Амира го изслуша спокойно и видя в очите му същото объркване, разочарование и безпомощност, каквито откриваше и у другите чичовци и братовчеди. Социалните класи се разпадаха. Аристократите като Рашидови вече не носеха фесовете, които някога бяха горд символ на привилегированото им положение. Вече никой не си знаеше мястото. Отнеха на господарите дори правото да се титулуват „паши“. Сега вестникарчетата и шофьорите на такситата почнаха да се държат безсрамно с мъжете, на които някога се кланяха. Огромните плантации, които принадлежаха поне от четири поколения на едрите земевладелци, бяха конфискувани и раздадени на селяните. Национализираха големи институции и дори някои банки. Военните контролираха страната и никой не можеше да им се опре, дори и англичаните, които осъзнаха, че е дошъл краят на тяхното присъствие в Египет. Във всяко кафене на Кайро се говореше за социализъм и цял Египет бе обхванат от фанатичната идея за равенство.

Посетителите носеха какви ли не вести, слухове и идеи, но ето че един ден пристигна племенникът на най-стария брат на Али и извика, останал без дъх:

— Ибрахим е жив! Той е в цитаделата!

— Слава на Аллаха! — каза Амира.

Всички се скупчиха около младежа. Той бе студент, но бе прекъснал следването си, за да помогне в търсенето на братовчеда. Всички заговориха в един глас, докато Амира ги накара да замлъкнат.

— А за какво го държат затворен? Защо го арестуваха?

— Казват, че го обвиняват в държавна измяна. Имали доказателства.

— Държавна измяна! — тя притвори очи. Това се наказваше със смърт.

— Твърдят, че свидетелите потвърдили показанията си под клетва.

— Лъжат! Подкупили са ги! — извикаха останалите.

Амира вдигна ръка и каза спокойно:

— Да благодарим на Всевишния, че намерихме Ибрахим. Синко, иди в цитаделата и научи каквото можеш. Салах, върви и ти с него. Тефик, тичай веднага в канцеларията на Хасан ал-Сабир на площад Езбекия. Той трябва веднага да научи тази вест.

Когато Нефиса донесе в салона новината, че един познат познавал друг човек, който знаел трети, готов срещу определена сума да установи контакт с Ибрахим, в стаята влезе Сюлейман Мизрахи. Изглеждаше състарен: косите му бяха оредели, а очите — хлътнали дълбоко в орбитите. Досега революционерите не бяха пипнали процъфтяващата му фирма за внос, но го безпокоеше одържавяването на големите фирми и памуковите плантации. Чул бе също, че новото египетско — правителство възнамерявало да създаде национални предприятия за производство на автомобили и селскостопански машини. Досега тези неща се внасяха отвън. Сюлейман се ограничаваше с внос на луксозни артикули като шоколад, шоколадови бонбони и дантели. Но дали нямаше скоро да започнат да произвеждат и тях в местни държавни предприятия?

Сюлейман извади портфейла си и взе от него лист хартия.

— Това нещо ми струваше доста време, да не говорим за бакшишите. Но най-сетне все пак успях да ти осигуря това, за което ме

помоли, Амира. Тук е адресът на един от членовете на Революционния съвет.

Тъй като след арестуването на Ибрахим през миналата есен всички нормални юридически и бюрократически канали се оказаха задръстени, Амира помоли да ѝ дадат списък с имената на членовете на Революционния съвет. Казаха ѝ, че всички били много млади — под четиридесет. Сюлейман ѝ прочете списъка и тя го помоли да ѝ намери адреса на един от тях.

— Амира — каза Мириам, — нека да те придружа. Трийсет и седем години не си напускала този дом. Ще се изгубиш!

— Ще намеря адреса — каза спокойно Амира, наметна черния шал и подреди дипломите му, падащи до земята. — Аллах ще ме води.

— Но защо не накараш шофьора да те откара?

— Защото трябва да отида сама. Не бива да подлагам на риск другия човек.

— Къде отиваш? Не можеш ли поне да ми кажеш? Да не ходиш на адреса, който ти даде Сюлейман?

Междувременно Амира така се бе увילה в копринения шал, че се виждаха само очите ѝ.

— По-добре е да не знаеш.

— Знаеш ли поне как да стигнеш дотам?

— Сюлейман ми обясни.

— Страхувам се, Амира — каза тихо Мириам, — в такива времена живеем, че косите ми настръхват. Приятелите ми питат кога ще се изселим със Сюлейман в Израел. Даже и не сме помисляли за такова нещо! — тя поклати тъжно глава. Когато преди три години научи, че 45 000 евреи са напуснали Йемен и са отишли в Израел — операцията носеше названието „Летящото килимче“ — приятелите я попитаха защо и тя не емигрира. Но защо да го прави? Египет бе нейна родина, а името Ал Мизрахи означаваше „египтянин“. Но евреите бяха започнали масово да напускат Кайро и посетителите в синагогата съвсем оредяха.

— Мириам — каза Амира, — няма защо да се боиш за мен. Аллах ме крепи.

„Моля те, Боже, повтаряше безмълвно Алис, докато разравяше твърдата почва, върни ми Ибрахим и аз ще му бъда добра съпруга. Ще го обичам, ще му угаждам и ще му народя много деца. Ще забравя

колко ме разочарова с майката на Захария. Моля те, само ми го върни жив вкъщи.“

Дори и Едуард не бе в състояние да я утеши. Колкото по-дълго стоеше в Египет, толкова по-непоносим ставаше. Непрекъснато бе умислен. Като че ли през цялото време се занимаваше само със себе си. Изглеждаше направо обсебен от нещо. Първоначално Алис си предположи, че е влюбен и страда по Нефиса. Но вече просто не можеше да разбере какво му е. Непрекъснато ходеше с пистолет и разправяше, че го носел за по-сигурно, защото радикалите били взели англичаните на прицел. Но кой знае каква бе истинската причина.

Тя вдигна глава и видя пред себе си Жасмина. Очите ѝ бяха лавандуловосини.

— Мамо — попита тя. — Защо не се връща татко? Много ми липсва.

— И на мен ми липсва, миличко — Алис прегърна дъщеря си. Тогава погледът ѝ падна върху Камелия и Захария, които изглеждаха също тъй тъжни и унили. Алис разтвори обятия и децата изтърчаха при нея да ги утеши.

Тъкмо се канеше да отиде с тях в кухнята, за да ги поразведри със сладолед с манго, когато видя Хасан ал-Сабир да влиза в градината. Приятелят на Ибрахим като че ли най-малко се тревожеше от революцията и последвалата я бъркотия. Като че ли бе забогатял още повече. Алис се затича към него:

— Имаш ли някаква вест за Ибрахим?

Той притвори очи и си помисли, че през изминалите четири месеца неизменно го посрещаше с този въпрос.

— Видях старата вещица на улицата. Накъде е тръгнала?

Алис свали градинарските си ръкавици.

— Коя вещица?

— Майката на Ибрахим. Мислех, че изобщо не напуска дома.

— И аз! Боже мили, къде ли е хукнала мама Амира? Деца, тичайте в кухнята. Искам да поговоря с чичо Хасан.

Той се огледа.

— Не виждам нито Нефиса, нито Едуард.

— Нефиса се опитва да научи дали принцеса Фейса е още в Египет или е напуснала страната заедно с кралското семейство. Ако е тук, може да ни помогне да намерим Ибрахим. А Едуард сигурно е в

стаята си — въздъхна тя. Напоследък брат ѝ пиеше все повече и я се опасяваше, че скоро ще се прибере в Англия. Не можеше да понесе мисълта да го загуби. — Значи нищо ново?

Той отметна една руса къдрица, паднала на лицето ѝ.

— Честно казано, мисля, че трябва да се подготвиш за най-лошото. Според мен Ибрахим няма да се завърне у дома.

— Не бива да казваш това.

Той вдигна рамене.

— В такива времена всичко е възможно. Мъже, които до вчера са били приятели, днес са врагове. Знаеш, че направих всичко, за да издействам освобождаването му. Сега се опитвам поне да разбера дали ще има процес. Но дори аз съм безсилен, макар да съм един от малкото хора в този град, които все още разполагат със солидни връзки. За съжаление никой от приближените на Фарук няма да се измъкне.

Тя се разплака, а той я прегърна и каза:

— Недей да рониш сълзи... Не исках да те плаша.

— Искам Ибрахим да се прибере у дома!

— Всички искаме това — каза той, погали я по косите и я притисна по-плътнo до себе си. — Но не можем да направим нищо повече от това, което вече сторихме. Останалото е в Божиите ръце — той привдигна с пръст брадичката ѝ. — Сигурно си много самотна — прошепна Хасан. Но когато се опита да я целуне, тя се дръпна.

— Моля те, недей...

— Красавице моя... знаеш, че те искам от мига, в който се запознахме в Монте Карло. Съдбата ни бе определила един за друг. Но ти кой знае защо избра Ибрахим.

— Обичам го — каза тя и отстъпи още крачка назад.

Но той я стисна за ръката.

— Ибрахим е мъртъв, мила Алис. Трябва да се примириш с това. Ти си една млада и красива вдовица, която има нужда от мъж.

Той я привлече към себе си и притисна устни върху нейните.

— Пусни ме! — тя го отблъсна и заотстъпва назад, удряйки се в стъблото на един нар.

Хасан я притисна към нара и отново я целуна. Тя се съпротивляваше, опитваше се да вика.

— Знаеш, че и ти ме искаш също тъй страстно — прошепна той и се опита да мушне ръка по блузата ѝ.

— Не те искам! — изхълца тя — Иди си или ще викам за помощ!
Той се засмя.

— Няма да се развиваш. Сама си го просиш. Седем години чакам този момент — тя успя да се отскубне, препъна се в градинските си сечива и когато Хасан посегна към нея, грабна греблото и му го тикна и лицето.

— Само ако припариш, ще те ударя, кълна ти се!

Той видя острите зъбци, почти опрени в бузата му и усмивката му угасна.

— Я не се шегувай.

— Никак не се шегувам — отвърна Алис. — Ти ме отвращаваш. Ти си чудовище. Само ако ме докоснеш, целият свят ще научи какъв изверг си.

Той погледна греблото, после Алис. Изведнъж се изсмя, вдигна ръце и отстъпи.

— Лъжеш се, ако си мислиш, че заради теб съм готов да ходя одран. Дори не знаеш какво изпускаш. Така щях да те оправя, че още тази вечер да забравиш мъжа си. Само след един час, прекаран с мен, нямаше и да помисляш вече задруги — той се засмя. — Горката Алис. Да знаеш, че един ден ще дойдеш при мен и ще ме молиш да спя с теб. Но друга възможност няма да имаш. Има да си спомняш за този следобед и да се каеш горчиво.

Амира не знаеше вече къде се намира.

Трябваше да отиде на един адрес в Шари Ел Азар. Сюлейман й бе обяснил пътя най-подробно.

„Тръгваш по Казър Ел Айни на север, докато стигнеш до голямото кръстовище пред английската казарма.

Там преди беше площад Измаил, а сега е Площадът на свободата. Ще видиш два магазина. В единия се продават печива. На витрината на другия има куфари. Оттам тръгва улицата, която води до централната поща. От този площад Шари Ел Азар тръгва на изток. Ще вървиш, докато стигнеш до голямата джамия. Къщата се намира на една малка уличка срещу нея. Ще видиш една синя порта и саксия с червено мушкато на стълбите.“

От предпазливост Амира бе изгорила листа с адреса, за да не попадне в чужди ръце и добре бе запомнила обясненията на Сюлейман.

Но не бе взела предвид две неща. Навярно бе объркала посоката, защото поради заоблаченото небе не можеше да се ориентира по слънцето. Два часа, след като излезе през вратната порта, Амира бе принудена да си признае, че върви в неправилна посока и вече не знае къде е изток и къде — запад.

Стигна до едно оживено кръстовище. Край нея минаваха забързани хора, колите прехвърчаваха с голяма скорост. Огледа объркано високите сгради. Познаваше града от покривната си тераса и бе запомнила всеки купол, всяко минаре. Но сега стоеше долу на улицата и всичко ѝ се струваше чуждо, ужасяващо шумно, прашно, забързано и опасно. Накъде да поеме? Къде бе Шари Ел Азар? Къде се намираше Райската улица?

Внезапно съзря между две сгради нещо, което ѝ вдъхна надежда. Тя видя матово металния блясък на Нил.

Амира тръгна напред. Избягвайки да прекосява тези опасни кръстовища, тя стигна до един мост. Последва потока от минавачи — мъже от близките села, облечени в галабия, теглеха колички, натоварени догоре със зарзават, жени в дълги черни роби крепяха вързопи на главата си, модерно облечени студенти стискаха книги под мишница. Но вниманието ѝ не бе насочено към хората. Тя се визираше като омагьосана и реката.

Досега бе виждала Нил само от покрива — една копринена лента, преливаща в различни цветове. Реката изглеждаше безкрайно далеч и ѝ се струваше някак изкуствена. Но сега, когато спря по средата на моста и се взря във водата, внезапно я завладяха силни чувства и усещания. Тя вече бе виждала тази река! Но къде? Като малко момиче — момичето, което отвлякоха в пустинята...

В нея се събуди още един спомен. Тя бе на четиринайсет години. Чакаше дете. Първото ѝ чедо щеше да бъде момче и да се нарича Ибрахим. Мъдрият ѝ мъж каза: „Няма друга река като Нил. Той е женска река. Тече от юг на север.“

Амира погледна към течението, вдигна глава и го проследи дотам, където реката правеше завой. „Натам е север!“ — помисли си

тя. Значи вляво от нея бе запад, а отдясно — изток. Господ ѝ бе дал знак!

Амира вече не се страхуваше. Продължи по пътя си, без да изпуска Нил от очи. Между високите сгради откри минарето на джамията Ал Азар, която Али ѝ бе показал преди много години от покрива.

Най-сетне спря пред синята порта и саксията с червено мушкато на стълбите.

Позвъни и една прислужница ѝ отвори. Амира каза името си и добави, че иска да говори с жената на капитан Раджиб. Момичето я отведе в една малка стая и я остави сама. Докато чакаше, Амира се молеше да попадне на необходимия ѝ човек. Дано не е стан някаква грешка!

Малко по-късно прислужницата се върна и я въведе в един елегантен салон, който приличаше на нейния, само че бе по-малък. Домакинята я приветства щом я видя, Амира каза наум благодарствена молитва. Тя откри лицето си и след като размениха форма ни те любезности запита:

— Сафия, спомняте ли си за мен?

— О, да, госпожо — отвърна жената, — заповядайте, седнете.

Поднесоха им чай и бисквити и Сафия Радж предложи на Амира цигара, която тя прие с благодарност.

— Радвам се, че ви виждам отново.

— И аз се радвам. Как са близките ви?

Сафия посочи към един ред снимки на стената.

— Това са двете ми дъщери — каза гордо тя. — Голямата е вече на двайсет и една и е омъжена. Малката скоро ще навърши седем — тя я погледна право в очите. — Нарекох я Амира. Роди се, докато мъжа ми, капитанът, бе в Судан. Но вие всъщност знаете това.

— Моля ви, кажете, спомняте ли си още за онзи наш разговор в градината.

— Никога няма да го забравя. Тогави си казах, че съм ви задължена за цял живот. Ако имате някакви грижа, госпожо, знайте, че домът ми и всичко, кое и имам, е на ваше разположение.

— Сафия, мъжът ви не е ли капитан Юсуф Раджиб? Нали е член на Революционния съвет?

— Да.

— Тогава ми казахте, че ви обича, че се вслушва в съветите ви. Още ли е такъв?

— Повече от всякога — отвърна тихо Сафия.

— Тогава ще ви помоля за нещо — каза Амира.

Жасмина сънуваше купа със златисти портокали, които бяха само за нея. Лежеше в леглото и стискаше в прегръдките си английското плюшено мече, които чичо Едуард бе изпратил за нея от Англия. Красивият сън приключи със завръщането на баща ѝ от дългата отпуската. Всички в къщи бяха щастливи.

Имаше празник. Мама носеше блестяща бяла вечерна рокля и диамантени обеци. Баба ѝ донесе от кухнята голяма купа със сметана и кафява захар за портокалите.

Тогава видя Камелия да танцува. Тя се засмя и извика името ѝ.

Жасмина отвори очи. В стаята бе тъмно. Лунната светлина проникваше на тънки сребристи ленти през процепите на прозоречните капаци. Заслуша се. Дали само ѝ се присъни, че сестра ѝ я вика? Или наистина...

Един вик разкъса тишината. Жасмина скочи от леглото си и изтича до кревата на сестра си. Той бе празен.

— Ками? — извика момичето. — Къде си? — видя светлина в процепа под вратата на банята.

Изтича дотам. В този момент вратата се отвори и баба ѝ излезе отвътре, понесла хълцащата Камелия на ръце.

— Какво е станало? — запита Жасмина.

— Всичко е наред — отвърна Амира и остави седемгодишното момиче в постелята, покри го с чаршафа и изсуши сълзите му. — Камелия скоро ще се оправи.

— Но какво... Ще...

— Ела, Жасмина. Сега е твой ред — извика леля Дория от банята. Шестгодишното момиче усети как две силни ръце го хванаха за раменете. Натикаха я голямата мраморна баня, която използваше заедно със сестра си и с Тахия. Жасмина видя старата Зузу. Тя седеше на един стол и тихичко четеше Корана. На пода бе хвърлена една покривка и наоколо миришеш на болница. Когато леля Дория ѝ каза да легне на покривката, Жасмина забеляза върху нея пресни петна от

кръв. Изведнъж се уплаши. Но Нефиса и Дория не ѝ дадоха време да избяга. Те я хванаха здраво, вдигнаха нощницата ѝ и ѝ разтвориха краката. Амира вид баба си да се приближава с бръснарско ножче в ръка.

— Бабо? — прошепна ужасена тя.

После неопикуема болка я прониза между бедрата. Имаше чувството, че я разсичат на две.

Изпищя неистово, но жените вече мажеха раната с мехлем. После ѝ сложиха дебела превръзка и я залепиха с анкерпласт. В това време двете ѝ лели и Амира ѝ говореха утешително, галеха я по косите и я целуваха. Баба ѝ каза, че била храбро момиче и че всичко скоро щяло да мине.

Вратата внезапно се отвори. На прага се появи Алис — разрошена, по нощница, с още лепнеци от съня очи.

— Какво става тук? Чух някой да вика. Стори ми се, че е Жасмина.

— Няма нищо — каза успокоително Амира, но когато Алис видя, че дъщеря ѝ лежи и хлипа на пода с превръзка между краката, тя коленичи и я взе в прегръдките си. — Какво ти има? Да не си паднала? Горкичкото ми дете! Какво става тук?

— Скоро ще се оправи — каза Амира внимателно, взе момичето от прегръдките ѝ и го отнесе в спалнята.

— Но какво е станало? — Алиса забеляза, че и Камелия лежи разплакана в леглото си и разтревожено погледна останалите жени — Дория, Нефиса и старата Зузу. Макар да минаваше полунощ, те бяха напълно облечени.

— Мамо Амира, какво става? — запита Алис.

— Не се тревожи. Раната на Жасмина ще зарасне няколко дни.

Алис огледа роднините си, които се усмихваха и ѝ уверяваха, че всичко е наред. Но тогава погледът ѝ падна върху кървавото ножче за бръснене върху умивалника и тя извика:

— Какво сте направили на момичетата?

— Извършихме обрязването им — отвърна Нефиса — това е всичко. След ден-два ще забравят всичко. Ела да пийнем чаша чай.

— Какво каза? — запита Алис. — Какво сте направили? Не разбирам.

После чу Дория да казва тихо на леля Зузу:

— Англичаните не правят такива работи.

Алис загрижено зави Жасмина, загали я по лицето и косите, докато дъщеря ѝ се поуспокои и после каза:

— Всичко е наред, миличкото ми. Мама е тук. Не се безпокой. Къде ти е мечето? А, ето го. Не бива да те види, че плачеш, защото и то ще заплаче. Бъди добричка. Ти си малкото ангелче на мама.

Амира сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Ела, ще ти обясня всичко.

Но Алис поклати глава и остана при Жасмина докато тя престана да плаче и най-сетне заспа.

Когато Алис влезе в спалнята на Амира, там те бяха поднесли чай. Свекърва ѝ наля чаша ментов чай и запита:

— Вярно ли казва Дория — че при вас, англичаните, няма обрязване?

Алис я погледна учудено:

— При момчетата понякога го правят... струва ми се. Но... мамо Амира, как може да се обреже едно момиче? Какво сте им направили?

Когато тя ѝ обясни, Алис замръзна от ужас:

— Но това не е същото като обрязването при момчетата! Това е осакатяване! Това е противоестественно!

— Не е осакатяване, мила Алис. Когато Жасмин, порасне, няма да личи. Даже белег няма да ѝ остане. Отстранихме само една малка частичка от нея. Наричаме я смокинката. Иначе си е същата като преди.

— Но защо? Защо го правите?

— За да опазим честта на момата. Отстраняваме тази нечистотия, за да стане чиста и покорна жена.

Алис сбърчи чело.

— Не го разбирам, мамо Амира. А след това... обрязване жената може ли да се радва на секса?

Амира отвърна:

— Жената се радва на секса, когато знае, че е доставила удоволствие на мъжа си. Но истинска радост ѝ носи раждането и майчинството.

Алис се втренчи в нея и най-сетне разбра.

— Как си посмяла да причиниш на дъщеря ми толкова чудовищно нещо!

Амира отвърна:

— Не разбирам от какво се възмущаваш. Всяко мюсюлманско момиче минава през този ритуал. Изпълних своя дълг и с това помогнах на внучката си да си намери някой ден добър съпруг. Като знае, че няма лесно да се възбужда, той ще ѝ има доверие. Затова никой достоен мъж не би взел необрязано момиче.

Алис пламна.

— Да, ами как тогава синът ти взе мен?

Амира се наведе и взе ръката ѝ.

— Да, взе те. И тъй като ти се омъжи за любимия ми син, аз те обичам не по-малко от него. Искрено съжалявам, че така се изплаши. Трябваше да те подготвя, да ти обясня и да те поканя да участваш в ритуала. Но Дория каза, че при вас не било прието и понеже в момента са ни налегнали такива грижи...

— Опитах се да разбера вашите нрави, майко Амира. Опитах се да стана част от това семейство! Но вие водите противоестествен живот! Погледни се! Затворила си се в тази къща като в кафез! Това не е естествено!

Амира я погледна уплашено.

— А какво е естествено? Вашите нрави ли?

— Европейците не осакатяват дъщерите си! — каза тя и стана разтреперана. — Нямахте да посмееш да го сториш, ако Ибрахим си бе у дома!

— Разбира се, че щях да го направя. Точно сега са на подходяща възраст. Не можех да чакам сина ми да излезе от затвора. Тази работа се прави в студените месеци, когато раната заздравява по-бързо, иншаллах.

— И защо го правите посред нощ, като престъпление? — извика Алис. — Като обрязвате момчета вдигате шум до Бога!

— Да, при обрязването на момчето се празнува, но обрязването на момичето е свързано с греховна част от него. Затова трябва да се пази в мълчание. Ибрахим не би участвал в ритуала, това си е женска работа. Но той би очаквал аз да я свърша.

— Не мисля. При Камелия е по-друго. Тя е дъщеря на египтянка, а Жасмина е англичанка.

— И мюсюлманка — заяви спокойно Амира. Като сте се женили, ти си приела това.

— А къде е мъжът ми? Още преди месец получихме писмо, че го освобождават. Къде е? Защо правиш нищо, за да му помогнеш?

— Господ ще определи мига на освобождаване му — отвърна Амира.

— Мисля, че Ибрахим никога няма да се върне у дома. Мисля, че и това писмо бе някаква шашма. Те всички лъжат!

— Не може да говориш така — отвърна Амира и много ѝ се прииска да ѝ разкаже за Сафия Раджи.

Алис бързо напусна спалнята и затръшна врата зад гърба си. Щом стигна в стаята си, тя се хвърли плач на леглото. Ибрахим бе мъртъв. Знаеше си. Хаса бе прав. Няма да остане и ден повече в този Египет. Ще си вземе дъщерята и ще си иде в Англия — в родината. Отдавна трябваше да се махнат отгук с Едуард.

Със сълзи на очи извади куфарите от дрешник и се зае да опакова нещата си. Тогава си помисли за Еди. Трябва да му кажа и той да се стяга! Още таз нощ ще напуснем дома!

Ако не ни пуснат през границата, ще помоля Еди да намери някаква квартира. Ще взема със себе си Жасмина. Ще си живеем тримата, докато успея да осигуря необходимите документи...

Стигна до вратата на стаята му, понечи да почука, но се сети, че обикновено спи дълбоко и нищо не чува. Тя влезе вътре, за да го събуди.

Но в стаята светеха всички лампи. Там стояха двама мъже и в първия момент Алис не разбра какво вършат. Едуард се бе навел, а Хасан ал-Сабир стоеше зад него. Панталоните им се валяха на пода. Те се втренчиха изненадани в нея. Алис нададе вик и хукна навън. Хасан я настигна и големия салон. Хвана я здраво за ръката и я извърна към себе си. Луната освети бледото ѝ лице.

— Ама ти не знаеше ли? — запита с усмивка той. Ако съдя по погледа ти — не. Май дори не си и подозирала...

— Ти си изверг — изсъска тя.

— Аз ли? Че защо аз? На брат си се карай, той играе ролята на жената. Той трябва да се срамува.

— Ти си го съблазнил!

— Аз ли съм го съблазнил? — изсмя се Хасан. — Мила Алис, я помисли малко! Знаеше ли кой стигна пръв до тази идея? Едуард ме

искаше още от мига, в който ме видя. Ти си мислеше, че е влюбен в Нефиса, пали? О, не, той бе хвърлил око на мен!

Тя се опита да се отскубне, но той я притегли към себе си и каза с горчива усмивка:

— Защо си толкова шокирана? В края на краищата аз направих с Едуард онова, което вие, англичаните, правите от сто години с египтяните!

— Отвращаваш ме! — Алис се разхълца отчаяно.

— Това вече си ми го казвала. И понеже не можах да получа сестрата, аз се задоволих с братчето. Погледнато отзад, между двама ви няма голяма разлика.

Тя се отскубна и изтича по тъмното стълбище, сподирена от подигравателния му смях.

В този бурен януарски ден на 1953 година в кухнята цареше такава суетня, че готвачките и помощничките им непрекъснато се блъскаха една в друга. Много гости и роднини бяха се събрали в дома на Рашидови, за да посрещнат освободения Ибрахим. Огънят във фурните гореше денем и нощем и тавите, пълни с печено, хлябове и гювечи, се множаха.

Задачата на Сара бе да смели агнешкото за кюфтетата. Научила се бе да върши това още на село и го правеше с голям ентузиазъм. Нейният господар се завръщаше у дома. Този мъж бе спасил и нея, и сина ѝ, измъкнал ги бе от глада и просията. Приел бе Захария като собствен син и сега той си живееше като принц. За кратко Сара бе станала дори жена на доктор, а това бе много повече, отколкото да изкара целия си живот като жена на дюкянджия. Позволиха ѝ три години да кърми сина си. Можеше да го държи в ръце и да го приспива, люлеейки го, макар че не биваше да издава, на никого, че му е майка. А неотдавна двамата отпразнуваха рождените си дни в тази хубава къща — Сара навърши двавет и една, а Заки — седем.

Гостите изпълниха големия салон: членовете на фамилията Рашид, приятели на Ибрахим от нощните клубове и казината. Всички бяха облечени като за празник, искаха да го посрещнат тържествено и радостно. В края на краищата бе отсъствал половин година.

Когато чуха вън да изтрещява кола, децата изтичаха до прозореца и се развикаха от радост като видяха колата на чичо Хюсеин да влиза в двора.

— Татко си дойде! — изкрещяха те и радостно подскачаха край прозореца. — Татко си дойде!

Гълчавата в салона нарасна, чуха се стъпките на двамата мъже в коридора. Никой не бе виждал Ибрахим от миналия август насам. На никого не позволиха да го посети, дори и след като пристигна писмото за освобождаването му. Затова и очакваха един съвсем различен мъж от онзи, който се появи на вратата. Шумът замря. Настъпи пълна тишина.

Те се вираха стреснати в мъжа с посивелите коси и дългата бяла прошарена брада. Ибрахим Рашид приличаше на скелет. Очите му бяха хлътнали в потъмнените орбити и костюмът висеше свободно на измършавялото му тяло.

Амира пристъпи напред и го прегърна.

— Хвала на Всевишния, който върна сина ми у дома — каза тя, хлипайки.

Останалите я последваха със сълзи на очи. Усмиваха се насила, поздравяваха го и го прегръщаха. Нефиса се разтресе от плач, а Алис бавно се приближи до него. Но лицето ѝ бе бяло като копринената рокля, която бе облякла в негова чест. Когато го прегърна, Ибрахим избухна в гръмки ридания.

Децата се приближиха плахо до него, защото не знаеха кой е този човек. Но когато разтвори обятия и ги повика по име — Жасмина, Ками, Заки — те го познаха по гласа. Ибрахим прегърна двете си дъщери Жасмина и Камелия — и сълзите му покапаха по нежно ухаещите им коси. Но когато пред него застана Захария, Ибрахим се надигна още преди момчето го докосне и се опря на ръката на Амира.

— Направо не мога да повярвам, че съм си дома, мамо — промълви той, — вчера си мислех, никога няма да се измъкна от онзи затвор. Като събудих тази сутрин, дойдоха да ми кажат, че мога си вървя вкъщи. Не знам нито защо ме хвърлиха затвора, нито защо ме освободиха от него.

— Ти излезе на свобода по волята на Аллаха отвърна тя със сълзи на очи — Ибрахим също не бива да научи също за тайното ѝ споразумение с жената офицера. — Важното е, че най-сетне си у дома.

— Мамо — прошепна той, — крал Фарук никой няма да се завърне, Египет е напълно променен. Къде си намеря място сега? Какво ще стане с мен?

— И това е в Божиите ръце, синко. Съдбата е предопределена. Ела, седни да похапнеш — тя го отведе на почетното място. Столът му бе покрит със златен брокат и червен плюш. Амира едва прикри ужаса си, когато под тънкия плат на костюма усети измършавялата му ръка и си помисли какъв изтерзан и сломен поглед има. Знаеше, че са го изтезавали в оня ужасен затвор — Сафия Раджиб й каза това, но не навлезе в подробности. Амира, естествено, никога нямаше да го попита, а и той никога не би й разказал.

Сега задачата й бе да се погрижи за здравето му, за да го види един ден отново щастлив. Трябваше да му помогне да си намери мястото в новия живот в Египет.

Алис внезапно се огледа и запита:

— Къде е Еди?

Децата скокнаха и извикаха:

— Ние ще го доведем! Сигурно се е успал!

Петте хлапета хукнаха весело към стаята му. Скоро се върнаха видимо разочаровани.

— Не можахме да събудим чичо Еди — каза Захария. — Бутахме го, бутахме, но той просто не се събужда!

— Наранил си е челото — добави Камелия, — ето тук! — Тя посочи между очите си.

Амира напусна салона, последвана от Алис и Нефиса.

Откриха Едуард в едно кресло. Облечен бе в синия си блейзър и белите панталони. Беше добре избръснат, с гладко причесана и намазана с помада коса. Като видяха малката кръгла дупка от куршум между очите му и пистолета в ръката, веднага разбраха, че преди малко не са чули ауспуха на колата, докарала Ибрахим у дома. Единият се бе завърнал в дома на Райската улица, а другият си бе отишъл.

Алис първа откри бележката с прощалните му думи. Прочете я така, сякаш четеше сутрешния вестник — без емоции и без да я свързва с реалността. До края на живота си нямаше да забрави изреченията, написани на нея.

„Хасан не е виновен. Аз го обичах и вярвах, че споделя чувствата ми. Сега знам, че чрез мен той просто се е опитвал да отмъсти на теб, мила сестро. За да засегне теб, той унищожил мен. Но не бива да тъгуваш за мен, Алис. Съдбата ми бе решена в мига, в който пристигнах тук. Напуснах Англия, за да избягам от порока си. Знаех, че ако баща ми научи, това ще съсипе семейството ни. Не мога да нося повече този позор.“

Накрая бе добавил и едно изречение, адресирано до Нефиса:

„Прости ми, ако съм те разочаровал.“

Алис несъзнателно бе прочела всичко на глас. Когато млъкна, изведнъж забеляза, че наоколо ѝ настъпи мъртвешка тишина. Амира взе листчето от ръката ѝ го изгори със запалката на Едуард. После изхвърли черната пепел в кошчето за хартия, взе куршумите от Нефиса и ги подреди симетрично върху бюрото, като добави към тях всичко, с което Едуард бе почиства оръжието.

След това каза на Алис:

— Слушай, никой нищо не знае. Не бива да казвате на никого — нито на Ибрахим, нито на Хасан, на никого. Разбрахте ли?

Алис погледна брат си.

— Но какво ще направим с него?

— Ще кажем, че е било нещастен случай — каза Амира и посочи гюдерията и маслото, които Нефиса бе донесла — почиствал е револвера си и се е застрелял по невнимание. Така ще кажем на всички. Нефиса, Алис, обещавайте ми, че точно това ще разправяте.

Нефиса кимна като замаяна, а Алис прошепна:

— Да, майко Амира.

— Така, а сега можем да извикаме полицията — но преди да излезе от стаята, Амира поспря до Едуард и нежно положи ръка на главата му, като промълви: — Един е Аллах и Мохамед е неговия пророк.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато Омар Рашид наблюдаваше съблазнителната танцьорка на екрана, в главата му се въртеше само една мисъл: „Как да накарам братовчедката ми да легне с мен?“

Танцьорката се казваше Дахиба и целият ѝ вид с блестящите обувки и вечерната рокля с дълбоко деколте, с неповторимото движение на бедрата, гърдите и дългите нозе по екрана, караше кръвта му да кипва. Двайсет и една годишният Омар имаше чувството, че ще се пръсне. Но младежката му страст не бе насочена към Дахиба, а към шестнайсетгодишната Камелия, която седеше до него в тъмния киносалон. Ръката ѝ докосваше неговата и тежкото ухание на мускусния ѝ парфюм го омайваше. Омар изгаряше от желание. Копнежът по братовчедката му избухна във вечерта, когато заедно със семейството отиде да види представлението на балетната школа. Камелия танцуваше по трико, балетни палци и бели чорапогащи. Тогава беше още на петнайсет и Омар за първи път установи, че не е вече малко момиченце.

— Не е ли прекрасна Дахиба? — прошепна очарована Камелия, без да откъсва поглед от екрана.

Омар не можа да ѝ отговори. Беше като луд. Не знаеше какво е да спиш с жена, защото ислямът забраняваше секса извън брака. Младият мъж трябваше да почака, докато го оженят. Едва тогава му бе позволено да се отдава на плътски радости. А за мъж като Омар това означаваше, че първо трябва да завърши следването си, да получи служба и да може да храни семейство. Също като повечето си приятели той знаеше, че ще може да се омъжи най-рано на двайсет и пет години. А тъй като обществото не позволяваше на неомъжените дори да се държат за ръце, Омар намираше единствения изход в това, от време на време да прави секс в обществените бани със също така неудовлетворени негови връстници. Но удоволствието от преживяванията в горещите парни бани бе кратко. А и той копнееше за жена.

— Бисмиллах! Дахиба е истинска богиня! — възкликна Камелия. Гледаха типичен египетски филм: музикална комедия, изпълнена с недоразумения и нещастна любов. Едно селско момиче грабва сърцето на милионер и след като се разплитат тъмните козни на богатата съперница, той се оженва за девойката. Киносалонът бе пълен до последното място и доста шумен. Зрителите припяваха на певците и ръкопляскаха в ритъм, когато танцуваше Дахиба. По пътеката между столовете продаваха сандвичи, кюфтенца, минерална вода и лимонада. Когато подкупният злодей се появи на екрана — разпознаха го по тънките мустачки и феса — зрителите гръмко го освиркаха и започнаха да мятат по сцената смачкани, омазнени хартийки. А когато Дахиба в ролята на невинната и чиста Фатима отхвърли категорично домогванията му, всички възликуваха така гръмко, че таванът едва не се срути.

Беше четвъртък — най-подходящата вечер за развлечения, защото петък бе почивният ден. Междувременно Египет произвеждаше почти толкова филми, колкото и Холивуд. Затова можеше човек да ходи всеки ден на кино, без да гледа едни и същи филми. Но най-много публика се събираше в четвъртък. Тогава ходеха на кино и младите Рашидови: Омар със сестра си Тахия, Камелия с брат си Захария. Тази вечер Жасмина отсъстваше по изключение.

Филмът завърши сред оглушителни ръкопляскания. После две хилядите посетители станаха на крака, защото засвириха националния химн на Египет, докато от екрана им се усмихваше портретът на президента Насър. Четиримата младежи излязоха от киното и смеейки се, заговориха за филма, като всеки бе обзет от свои си мисли. Шестнайсетгодишният Захария се опитваше да си припомни прекрасните текстове на песните, които току-що бе чул; седемнайсетгодишната Тахия си мислеше, че на света няма нищо похубаво от романтичната любов; Камелия твърдо реши един ден да стане също така прочута танцьорка като Дахиба; Омар се чудеше как да намери жена, готова да преспи с него.

Когато мерна отражението си в една витрина, самочувствието му порасна. Знаеше много добре, че е хубав мъж. Детинската пълнота се бе стопила и сега имаше стройно, жилесто тяло. Над тъмните му, пронизващи очи се извиваха в лека дъга веждите, сключени над носа. Следваше машиностроене в университета. Като се дипломира и го

настанят на служба, ще получи наследството от баща си, загинал при едно авторали, когато Омар е бил едва на три години. И бе сигурен, че тогава нито една жена в Египет не ще може да му устои.

Но това бе въпрос на бъдеще. А засега беше само студент, живееше още с майка си на Райската улица и бе финансово зависим от чичо си Ибрахим. Коя жена ще го погледне?

От друга страна, веселата му и привлекателна братовчедка Камелия го бе хванала под ръка. Парфюмът ѝ го замая, тя тръсна дръзко черните си коси и го погледна с грейнали меденокафяви очи. За разлика от всички други неомъжени египтянки Камелия можеше и да не се окаже чак толкова недостъпна за него.

— Гладна съм! — извика тя, когато стигнаха до кръстовището. — Хайде да си купим нещо за ядене, преди да се приберем у дома!

Четиримата се хванаха под ръка, като двамата младежи закрилнически взеха девойките помежду си и поеха със смях по улицата, където търговците предлагаха на изгладнелите кинозрителите кебап, сладолед и плодове. Омар, сестра му и Камелия си избраха кавърма — питки с агнешко печено, нарязано на тънки парченца и гарнирано с домати. Захария поиска пълен сладък картоф и чаша сок от мандарини. Не ядеше месо, откак на седем години видя как касапинът закла едно агне за курбан байрама в чест на готовността на Авраам да принесе в жертва собствения си син. Мъжът преряза гърлото му и остави кръвта да изтече. После извика: „В името на Аллаха!“ и наду с уста трупа на животното, за да се отдели кожата от месото. Захария наблюдаваше с нарастващ ужас как агнето ставаше все по-голямо и по-голямо, докато касапинът го тупаше с една сопа, за да се разпреди равномерно въздухът. Седемгодишното момче се разкрещя и оттогава не хапваше месо.

Докато ядяха и гледаха тълпата да не ги изблъска от тротоара, Захария тревожно се замисли за нещо, което бе видял във филма. „Злата съперница“ бе една разпътна разведена жена — постоянен персонаж в египетските филми. Захария се замисли за майка си. Все още не знаеше нищо за нея, защото баща му категорично отказваше да говори за нея. Захария не искаше да повярва, че и тя е била като разведените жени от филмите. Нали и старата леля Зузу, която почина миналата година, също бе разведена, а живя праведно до края на дните си.

Захария имаше съвсем точна представа за майка си, макар че никой не споменаваше за нея, както и за прогонената му леля, чиито снимки бяха махнати от семейните албуми. Майка му е била красива, набожна и почитена като света Зейнаб, чиято джамия семейството посещаваше веднъж годишно, на нейния празник. Захария често си представяше как ще тръгне да търси майка си и рисуваше в ярки багри щастливата им среща. Веднъж Омар злобно изтърси: „Като е толкова праведна майка ти, защо не дойде да те види поне веднъж?“ Захария не можа да му отговори нищо друго, освен че вероятно е умряла. Тя бе не само светица, но и мъченица.

Когато слязоха на платното, Захария грижовно подхвана Тахия за лакътя. Той ѝ беше братовчед и затова можеше да си позволи тази волност, но чувствата, които изпита при допира до топлата ѝ кожа, съвсем не бяха чисто роднински. За разлика от Омар, който едва от две години започна да обръща внимание на Камелия, Захария бе влюбен в братовчедката си откакто се помнеше. Обичаше я още по времето, когато бяха деца и си играеха в градината. В неговите представи майка му изглеждаше като Тахия. За него тя бе образец на мюсюлманска добродетелност и чистота. Не го тревожеше това, че девойката, навършила вече седемнайсет, бе с една година по-възрастна от него. Тя бе нежна и изящна и независимо че бе прекарала девет години в частни девически интернати, все още бе напълно невинна. Тя не се интересуваше от големия свят. Докато Омар копнееше само да удовлетвори час по-скоро страстния си копнеж, мислите на Захария кръжаха по-скоро около брака и чистите, духовни аспекти на любовта. Той смяташе, че съдбата подкрепя неговите намерения, защото според ислямските обичаи нямаше по-подходящ съпруг за Тахия от братовчед ѝ.

Камелия знаеше, че е родена танцьорка. Добре си спомняше, че още като малка смяташе танцуването за най-естественото нещо на света. С лекота наподобяваше движенията на жените, които играеха кючек на празниците на баба ѝ. Тъй като Амира и баща ѝ единодушно решиха, че момичето има голям талант, те я изпратиха на уроци по балет. Тогава бе на осем години. Сега, близо десет години по-късно, Камелия Рашид бе най-добрата ученичка в Академията и ѝ казаха

дори, че може да я ангажират в Националния балет. Но тя не искаше да става балерина. Имаше си други планове, прекрасни, тайни планове и нямаше търпение да ги сподели със сестра си Жасмина, като се приберат у дома.

Омар добре забеляза как младите мъже изпиват с поглед Камелия и как отвърщат глава, щом забележат, че той и Заки я придружават. Нека само ѝ хвърлят по-предизвикателен поглед, нека имат дързостта да я заговорят — ще видят те тогава как ще ги прогонят с юмруци и ругатни. Миналия месец петимата млади Рашидови излязоха заедно на покупки. Търсеха подарък за рождения ден на баба си. Камелия бе отишла да разгледа какво се предлага в другата част на магазина, когато някакъв младеж я бутна и лепна ръка на гърдата ѝ. Тя остро го срязва, а Омар и Заки го изхвърлиха незабавно от магазина и така го наругаха и заобвиняваха, че минувачите също застанаха на тяхна страна и той бе принуден да избяга, почервенял от срам.

Единствено в блъсканицата на пазара или в претъпкания автобус младежите имаха възможността да се докоснат до жена. Омар винаги разчиташе на „случайни“ сблъсъци; случваше му се и да тръгне след някоя жена с надеждата, че ще му се удаде възможност „неволно“ да я докосне. Но досега бе избягвал неприятните инциденти и върху него не се бяха нахвърляли братя и други роднини, за да защитят заплашената семейна чест. Докато пресичаха Площада на свободата, избягвайки такситата и автобусите, Омар реши, че Камелия бе идеалната цел за неговите намерения. Та нали сам той трябваше да я пази? На кого би могла да се оплаче от него?

Даже и да каже на баща си, чичо му не можеше нищо да му направи, защото Омар знаеше кирливите му ризи. При тази мисъл той се изсмя на глас.

— Къде получи този белег?

Ибрахим се отдръпна от жената и посегна към цигарите си, оставели до леглото. Винаги го питаха за белега, когато почваха да оглеждат по-внимателно тялото му след любенето. В началото се сепваше, но после започна автоматично да отговаря: „Това ми е от времето на революцията.“ Тонът му обикновено ги караше да замълчат.

Но тази настоя:

— Не те питам от кога, а от какво.

— От нож.

— Да, но...

Той стана и придърпа чаршафа до кръста, за да прикрие незаличимия спомен за изтезанията, които бе принуден да изтърпи в затвора. Мъчителите му страшно се забавляваха: мушкаха го и се преструваха, че смятат да го кастрират, като спираха чак в последния момент, когато почваше да вика и да се моли за пощада. Никой, дори майка му, Алис и най-добрият му приятел — Хасан, не знаеше как го бяха разпитвали в затвора.

Жената го прегърна през кръста и обсипа с целувки раменете му. Но той се надигна, уви се с чаршафа като с тога и застана до прозореца. Светлините на Кайро и фаровете на автомобилите го заслепиха. Прозорецът бе затворен, но чак до третия етаж долитаха шумовете на улицата: какофонията на клаксоните, гръмките гласове от радиоапаратите в кафенетата, песните на уличните музиканти, смехове, викове и крясъци.

Ибрахим учудено установи колко много се бе променил Египет през десетте години след революцията. Помисли си как след Суецката война, в която Израел, подкрепян от Франция и Англия, нанесе унищожително поражение на Египет, в страната се развихри национализмът. „Египет — за египтяните!“

Този лозунг се разнесе от Судан до делтата на Нил, заля страната като порой и доведе до масово изселване на чужденците. Всички ресторанти, магазини и фабрики станаха египетска собственост; чиновници, келнери и висши служители бяха вече само египтяни. Имаше и други, по-незабележими признаци за това, че властта бе преминала в нови ръце: тротоарите се изпотрошиха, на никой не ги оправяше, мазилката се ронеше от фасадите, магазините загубиха елегантния си европейски вид. Но египтяните не се стряскаха от това. Те се радваха на новопридобитото си единство и свобода. Опияняваха се от национална гордост. Героят на тази странна, многопосочна революция бе Насър, а египтяните обичаха своите герои. Портретът му висеше по витрините, залепен бе в новите вестникарски будки, сред плакатите, дори върху сенниците на кино „Кайро Рокси“, намиращо се срещу лекарския кабинет на Ибрахим. Усмехнатото лице на Насър

присъстваше до заглавията на новите филми. От другата страна сияеше лицето на още един нов герой: Джон Кенеди, американския президент. Хората от Близкия изток го обичаха, защото бе привлякъл вниманието на света към държаните в подчинение и изтезавани от французите алжирци, които героично се бореха за своята свобода.

Ибрахим се загледа в минувачите, които се блъскаха по улиците и пречеха на движението на колите. Сред тях имаше много представители на „новата аристокрация“: офицери с жените си. Паши с фесове вече не се мяркаха никъде. Новите господари на Египет носеха униформи и се разхождаха с жени, облечени като американски филмови звезди. Тази нова класа бе високомерна и самоуверена. Говореха с презрение за старата, детронирана аристокрация, но се тълпяха на търговете, на които се продаваше имуществото на прогонените от страната. Жените на новобогаташите изкупуваха порцелана и кристалните съдове, мебелите и облеклото на някогашните влиятелни фамилии. Колкото по-прочута и „стара“ бе фамилията, толкова повече се търсеха нейните предмети. Понякога Ибрахим се питаше какво ли щеше да стане с имуществото на Рашидови, ако бе останал да гние в затвора или ако го бяха екзекутирали, или ако бяха напуснали Египет, както ги съветваха приятели. Дали сега някоя от тези жени с високите точета нямаше да се кичи с бижутата на майка му, някои от които принадлежаха на семейството им от двеста години насам? Дали кожените палта на Нефиса щеше да носи някоя от тези булки, чийто баща е бил овчар?

След освобождаването му от затвора Ибрахим живя две години спокойно, почти в усамотение. Не ходеше никъде, не посещаваше старите си приятели, а бе потънал изцяло в учебниците по медицина. Така успя да освежи познанията си и отново да упражнява професията, която бе позабравил по време на службата си в двора. Когато бе готов, нае това малко жилище. То се състоеше от една миниатюрна чакалня, от лекарския му кабинет и от намиращи се в съседство помещения, където можеше да си отдъхва.

В началото не бе много известен и имаше малък брой пациенти. Но тогава настъпи един ироничен обрат — той се превърна в моден лекар.

Ибрахим погледна към светлините на „Кайро Рокси“ и видя в стъклото отражението на жената, която взе от нощното шкафче оставените за нея пари. Преброи ги и ги пъкна под пуловера си. Хвърляйки последен поглед към Ибрахим, тя излезе и той остана сам.

Когато наплашеният Ибрахим отново се върна към нормалния живот и без много шум откри кабинета, намиращ се недалеч от Площада на свободата, той пазеше миналото си в тайна. Никой не биваше да узнае какъв пост е заемал някога в двора. Но из Кайро някак си се разчу, че личният лекар на крал Фарук бил открил частна практика. Но това не подкопа авторитета му, както се бе опасявал в началото; точно обратното, миналото му го превърна в знаменитост. Офицерските съпруги, които изкупуваха ценните предмети на старата аристокрация, взеха да идват с оплакванията си при някогашния личен лекар на краля. Доктор Ибрахим Рашид се радваше на огромна популярност.

Жасмина се втурна задъхана в големия салон, където семейството се бе събрало да слуша радио.

— Прощавайте, че закъснях! — извика тя, махна си шала и тръсна русите си коси. Тя целуна първо Амира, а после майка си, която я запита:

— Гладно ли си, миличко? Изпусна вечерята.

— Купихме си кебап, мамо — отвърна Жасмина и седна на дивана между Камелия и Тахия.

Всеки четвъртък вечер мъжете и жените се събираха в салона, за да слушат седмичния радиоконцерт.

— Жасмина — извика Захария от другия край на масата, — днес гледахме новия филм с Дахиба!

Омар погледна Жасмина с упрек:

— Ти къде беше?

— При Червения полумесец. Нали знаеш.

— Кой те изпрати до вкъщи?

Тя нямаше нищо против това, че я разпитваше така строго. Като неин роднина той имаше право да ѝ иска сметка.

— Мона и Азиса. Дойдоха чак до вратата.

Омар нямаше основания да се тревожи, Жасмина никога не би посмяла да излезе сама на улицата. Младежите не биха пропуснали случая да се подиграят на безпомощното момиче и да го замерят с камъни. Може би баба ѝ бе права, като казваше, че когато жените носели фередже, нямало такива работи.

— О, Жасмина — каза Камелия и въздъхна, — да беше видяла само как танцува Дахиба! — тя стана, скръсти ръце на тила си и леко завъртя бедра. На Омар едва не му изтекоха очите.

— Но защо се забави толкова, мила? — запита Алис. Тя седеше на дивана и разлистваше един каталог с цветя. Искаше отново да се опита да отгледа бегонии в градината, макар че за последните девет години това не ѝ се бе удало. — Иначе винаги се връщаш точно за вечеря.

Жасмина бе толкова развълнувана, че място не можеше да си намери.

— Ние ходихме в болницата!

Амира я погледна уплашено. Нямаше нищо против внучката ѝ да сгъва превръзки в Червения полумесец, но бе напълно недопустимо да се занимава с болни хора.

Когато улови погледа на баба си, Жасмина каза през смях:

— Не се тревожи, бабо! Пуснаха ни само в детската болница!

Жасмина много се радваше. През юни щеше завърши училище и през септември щеше да стане студентка. Естествено, не можеше да учи в университета в Кайро, където следваше Омар, а скоро щеше да постъпи и Захария, макар че отскоро там приемаха и жени. Амира бе заявила най-категорично, че внучките ѝ няма да се омесят с тълпата студенти в големия студентски град и няма да седят заедно с колегите си в препълнените аудитории, където се събираха младежи от всички страни на Близкия изток. Камелия и Жасмина щяха да се запишат в престижния Американски университет. Той бе малко частно учебно заведение. И макар че там също имаше смесено обучение, сигурността на момичетата бе гарантирана. Баба ѝ искаше Жасмина да следва музика, изкуствознание и литература, но тя имаше съвсем други планове. Много добре знаеше какво иска да учи: природни науки.

Когато Ибрахим влезе в салона, семейството го поздрави почтително. Той целуна първо майка си, после допря устни до хладната буза на Алис и накрая прегърна дъщерите си. Но щом

Захария му се усмихна очаквателно, Ибрахим се извърна и зае почетното място. Камелия попита:

— Къде е чичо Хасан? — откакто двете жени на приятеля му го напуснаха, той бе придобил навика да идва в дома на Рашидови и да слуша заедно с тях месечните радиоконцерти. Междувременно бе заел висок пост и имаше много политически ангажменти.

— Тази вечер има работа — отвърна Ибрахим и Камелия едва успя да прикрие разочарованието си. Още като малка умираше за приятеля на баща си, но сега чувството ѝ бе прераснало в истинска любов.

— Днес ни водиха в болницата — каза Жасмина на баща си и седна до него.

— Наистина ли? — усмихна ѝ се с обич той. — И какво правихте там?

— Ходихме в детската клиника и като попитаха кой е готов да играе ролята на пациент, аз вдигнах ръка.

— Ти си умно дете и съм сигурен, че няма да ме разочароваш. Когато човек иска да научи нещо, не бива да стои отзад. Може един ден да дойдеш при мен в кабинета и да ми помагаш. Искаш ли?

— Ами да! Кога мога да започна? Утре ли?

Той се засмя и сложи ръка на главата ѝ.

— Като свършиш училище. Аз ще направя от теб една добра медицинска сестра — тя му се усмихна щастливо. Разбирателството с дъщеря му бе за Ибрахим голяма утеха; тя му помагаше да забрави всичко, което вгорчаваше живота му. — Добре, а сега май ще започне предаването — каза той с доволство.

Ум Калсум бе толкова популярна певица, че в последния четвъртък от месеца в арабския свят настъпваше пълно мъртвило. Включваха се всички телевизори и радиоапарати. Президентът Насър се възползваше от този факт и произнасяше речите си няколко минути преди започването на концерта. Тази вечер той изненада света с една историческа реч. Някои от членовете на семейство Рашид затаиха дъх, когато заговори по спорната тема за контролиране на раждаемостта.

Благодарение на подобреното държавно здравеопазване, заяви той пред внимателните си слушатели, детската смъртност намаляла; все по-малко хора умирали от холера и скарлатина. Средната продължителност на живота се увеличила. Това обаче довело до

тревожен демографски взрив. Насър съобщи със сериозен тон, че между 1956 и 1962 година населението се е увеличило от 21 на 26 милиона души. Ако продължаваме така — каза той — Египет ще потъне в бедност. Затова било време да се въведе разумен контрол над раждаемостта. Тези мерки, увери той милионите си слушатели, в крайна сметка ще подобрят статута на семейството, а семейството, както се знае, е най-важната институция в Близкия изток.

Ибрахим погледна към Алис, която не слушаше, защото не се интересуваше от политика. Забеляза нежните ѝ бели ръце и се учуди колко меки и добре поддържани бяха те, въпреки че през изминалите девет години и половина тя се ровеше всеки ден в лехите на омагьосаната си градина. Видя как прелестно разлистваше каталога и закопня за нейните ласки. С учудване установи, че се възбуди, защото откакто бе напуснал затвора, не изпитваше никакъв интерес към жена си.

Изведнъж му светна пред очите. Осъзна, че е на четиридесет и пет години, в разцвета на живота си. Алис бе едва на трийсет и седем. Още можеше да ражда. Заслуша се отново в радиото и се учуди, че досега не бе помислял за това. Все още имаше възможност да поправи грешката, допуснатата с осиновяването на Захария. Все още имаше шанс да има син. Колкото повече си мислеше по този въпрос, толкова повече се оправяше настроението му. Засмя се при ироничната мисъл, че речта на Насър за контрол върху раждаемостта го подтикна да се погрижи най-сетне за наследник.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нефиса пресметна, че младият, привлекателен келнер трябва да е на около двайсет години, тоест колкото синът ѝ. Следователно бе изключено да флиртува с нея. Само си въобразяваше. Когато ѝ поднесе чая, тя помисли, че е малко по-внимателен, отколкото е прието. Отново се сети как черните му очи проблеснаха още когато седна на неговата маса. Не знаеше какво да мисли.

Проследи с поглед как отива до съседната маса. Прекалено се перчи с външността си, помисли си тя, докато замислено разбъркваше чая си и гледаше лодките по зеления Нил. Беше истински юнски ден, не така горещ като през лятото, но изпълнен с приятна мекота и затова предоставяше идеалната възможност да поседи на терасата на Каж д'Ор и с наслада да се отпусне, докато минутите текат като водата на Нил.

В този ден Нефиса бе посетила един от малкото луксозни магазини за дамска мода, останали в Кайро. Поради новия патриотичен лозунг — да купуваме само стоки родно производство — вече трудно се намираха качествени дрехи. Но тя бе успяла да намери красива вечерна рокля от Диор и панталон на Симонета Фабиани с подходящо сако към него — наистина последен писък на модата. Но обикалянето из магазините продължи часове и отгоре на всичко трябваше да използва такси. Рашидови бяха освободили шофьора си, защото в новото социалистическо общество не бе разумно да се проявяват подобни признаци на благосъстояние.

Кафенето, в което седеше и пиеше чая си, също бе позападнало. Каж д'Ор бе някога извънредно изискан клуб, предназначен само за аристокрацията и кралското семейство. Докато седеше и наблюдаваше жените на рибарите, които клечаха пред огницата с дървени въглища на отсрещния бряг на Нил и чистеха риба, тя си спомни как някога идваше тук заедно със свитата на принцеса Фейса. Тогава мъжът ѝ, автомобилният състезател, бе още жив, а Омар бе кърмаче. Тя бе млада, богата и красива, прекарваше по цели нощи край рулетката. Сега клубът функционираше денем като кафене, а вечер — като бар

вариете. Беше достъпен за всеки, който разполагаше с необходимите дребни суми. Ако се съди по посетителите в момента, той бе посещаван най-често от офицерите и вулгарните им жени. Никой от представителите на нейната прослойка, на аристокрацията, не стъпваше вече тук.

Нефиса отпи от чая и въздъхна. Прекрасните дни, в които привилегиите съответстваха на класовата принадлежност, бяха отминали. Насър направи всичко достъпно — кралските градини се превърнаха в народни паркове, а дворците на Фарук — в музеи. Простият народ можеше да се диви на частните покои, в които Нефиса някога правеше компания на принцеса Фейса. А и принцесата не живееше вече тук. Повечето фамилии от старата аристокрация емигрираха от страх пред режима в Европа и Америка, надявайки се там да намерят по-добър живот. Броят на приятелките ѝ намаля. Дори Алис не беше вече сред тях. В нощта, когато Едуард се самоуби, тя се отдръпна от нея.

— Ще поръча ли мадам още нещо?

Гласът на келнера я накара да потръпне. Не бе забелязала появата му. Той стоеше с гръб към слънцето, в ореол от светлина. Стори ѝ се, че е застанал прекалено близо до масата и ѝ се усмихва твърде фамилиарно. Наблюдавала го бе как обслужва останалите клиенти. С тях се държеше само учтиво и делово. На какво ли се дължеше интересът му към нея?

— Не, благодаря — отвърна тя и осъзна, че малко бе позабавила отговора си. Бръкна в чантичката си и извади оттам златна табакера. В ъгъла бяха гравирани инициалите ѝ, а под буквата „P“ блестеше малък диамант. Но преди да намери запалката си, келнерът поднесе запалена клечка към цигарата ѝ. Тя сви длан около пламъчето и докосна пръстите му. Неволно си представи какво ли удоволствие ще е да преспи с красивия младеж.

И това отново ѝ напомни колко е самотна.

Омар и Тахия вече бяха пораснали и почти нямаха нужда от нея. Имаха си свои приятели, свои интереси и мислеха само за собственото си бъдеще. Нефиса убиваше времето, като ходеше на покупки, на фризьор или клюкарстваше по телефона. Стоеше с часове пред тоалетната масичка, изпробваше нови козметични продукти, експериментираше с различни парфюми, лакираше си ноктите,

поддържаше си кожата и се стремеше така страстно към някакъв въображаем идеал за красота, сякаш водеше свещена война. Внушаваше си, че отделя толкова внимание на грима, на фигурата и на подбрания си с вкус гардероб, защото се гордее и външния си вид. Но дълбоко в себе си знаеше какво я движи: тя искаше отново да обича и да бъде обичана.

Отхвърлила бе многобройните кандидати за женитба, които майка ѝ бе намерила, макар че между тях имаше и богати, привлекателни мъже. Но Нефиса очакваше животът да ѝ предложи онова, което преди много години бе изпитала с английския лейтенант: истинска любов. Само че годините се изнизаха почти неусетно, а новата любов така и не се появи, докато един ден се събуди и установи, че е вече на трийсет и седем и е майка на две големи деца. Кой мъж би я пожелал?

— Утре вечер тук за пръв път ще танцува Дахиба — заяви келнерът с доверителна усмивка.

Нефиса си помисли, че би предпочела да ѝ се махне от главата. Присъствието му, многозначителната му усмивка ѝ се сториха оскърбителни.

— Коя е Дахиба?

Той извъртя очи:

— Бисмиллах! Най-прочутата ни танцьорка! Мадам, вие очевидно не участвате много в светския живот. Това ме учудва — после добави по-тихо. — Едва богата дама като вас.

Аха, значи се интересува не от нея, а от парите ѝ. Изведнъж побесня и си помисли: „Значи и той е като продажните жени, с които се влачи Ибрахим.“ Келнерът ѝ изглеждаше отблъскващ, но трябваше със срам да си признае, че все пак го намираше привлекателен. С огорчение си помисли, че преди малко се чудеше дали този млад мъж я смята за красива и дори се надяваше, че е така.

— Аз работя тук и вечер — продължи той. — Тази нощ съм на смяна. Работя до три часа с фиша и после се прибирам пеш дома. Къщата ми е съвсем наблизо.

Тя го погледна, и се запита защо изобщо търпи безсрамните му намеци. Абсолютно арогантно ѝ се предлагаше за пари. Когато погледите им се срещнаха и тя усети разтуптяното си сърце, Нефиса извърна глава и взе дамската си чанта. Не биваше да забравя коя е:

Нефиса Рашид, приятелка на принцеса Фейса, посрещана някога с радост в двореца на краля. Жените от рода Рашид не плащаха за любов.

От оная вечер, когато чу речта на президента Насър за контрола върху раждаемостта, Омар само чакаше сгоден момент, за да се нахвърли върху Камелия. Това не бе лесна работа, защото непрекъснато имаше някой около тях. В дома живееха толкова много хора, че бе невъзможно да останат уж „случайно“ насаме. Не му трябваше кой знае колко време. Знаеше, че бързо ще свърши. Трябваше само да я приклепти на стълбището или зад храстите и да си направи удоволствието, преди някой да го забележи. Не се тревожеше, че тя ще се дърпа. Десетте години балет я бяха направили жилава и мускулеста, но Омар бе по-силен от нея. А може и да ѝ хареса — тогава сама ще се кротне.

Като видя баба си да излиза на улицата, увита в големия черен шал, той реши, че не бива да изпуска този шанс. Амира бе почнала да излиза от дома, откак чичо Ибрахим бе в затвора, но го правеше извънредно рядко. Никога не ходеше на покупки, на ресторант или на кино като лелите и братовчедките му. Днес бе денят, в който тя всяка години ходеше на моста, водещ към остров Гезира. Никой не знаеше защо възрастната жена отива там сама, занася цветя и ги хвърля във водата. Но Омар можеше да разчита, че поне за половин час се е изплъзнал от зоркия ѝ поглед. Всъщност му трябваша само петнайсет минути.

Дано Камелия да се върне навреме от балетното училище! Дано не се заприказва с приятелките си по пътя.

Ето я! Камелия със смях се сбoguва с другите момичета и влезе през градинската порта!

Омар бе скроил подробен план. Ще я подмами зад павилиона, ще я повали по гръб и ще ѝ затисне устата. Ако реши после да го обвини в насилие, той ще отрича. Ще повярват на него, а не на нея, защото думата на една жена не тежи — така пише в Корана.

— Я Аллах! Камелия! — извика той, когато тя тръгна по алеята.
— Ела бързо тук! Искам да ти покажа нещо!

— Какво?

— Ела го виж!

Тя недоверчиво сбърчи чело, остави книгите си на пейката и любопитно го последва към задната страна на павилиона, където цъфтеше хибискусът.

— Какво има? — попита момичето отново.

Той я грабна, събори я на земята и легна отгоре ѝ.

— Я Аллах! — извика тя. — Пусни ме, идиот такъв!

Той се опита да ѝ запуши устата с длан, но тя го ухапа. Когато посегна да свали гащичките ѝ, Камелия така го ритна, че той падна по гръб. Тя скокна и ядосано огледа петната от зелената трева върху блузата си. Омар отново се нахвърли върху нея и я свлече на земята. Но като се опита да вдигне полата ѝ, девойката така яростно заби юмрук в гърдите му, че дъхът му секна. Той се отдръпна и седна запъхтян в тревата. Камелия скочи и се разкреця разярена:

— Да не си полудял, Омар? Ума си ли загуби?

— За Бога, какво става тук?

Обърнаха се и видяха Амира да идва иззад павилиона. Вятърът издуваше шала около раменете ѝ. Тя попита възмутено Омар:

— Какво се опита да ѝ направиш?

Той запълзя назад.

— Бабо... аз... ъ-ъ...

— Я ставай, идиот! — каза Камелия и си оправи полата. Посочи главата му и извика: — Само бръмбари се въдят вътре! Не забравяй, че не сме сгодени! И никога няма да се омъжа за теб! Така че повече не се опитвай. Разбра ли? — после взе книгите си и изтича в къщата.

Омар стана и смутено наведе глава.

— Бабо, аз... мислех, че си тръгнала към моста — измърмори той.

— Така е. Но на кръстовището се сетих, че съм забравила цветята.

Не каза нищо повече. Омар стоеше пред нея, забил очи в земята.

Когато мълчанието стана непоносимо, той вдигна поглед и срещна тъмните ѝ, пронизателни очи. Изведнъж си спомни как като дете откъсна крилата на една пеперуда в градината и баба му го хвана. Не бе я чул да идва. Тя му извъртя такава яка плесница, че той падна по гръб в тревата. Никой друг не го бе удрял в живота — нито преди, нито след това.

Очите ѝ святкаха гневно. Лекият юнски ветрец си играеше с черния кичур, изскубнал се от кока. Тя му беше баба, но Омар гледаше на нея като всички други: тя бе красива жена със силна воля, която личеше в изгарящия ѝ поглед и издадената напред брадичка.

Виждаше бе майка му да избухва в сълзи само под укоризнения поглед на Амира, без да ѝ каже и дума. Той преглътна на сухо и измърмори:

— Прости ми, бабо.

— Само Аллах може да ти прости — после добави малко по-меко. — Омар, това, което направи, е нередно.

— Но аз изгарям от желание, бабо, направо умирам — отвърна тихо той.

— Всички мъже са така. Трябва да се научиш да си смириваш желанията. Да не си пипнал повече Камелия!

— Тогава искам да се оженя за нея!

— Не може.

— Защо да не може? Аз съм ѝ братовчед! Кой друг е по-подходящ?

— Не знаеш някои работи. Когато първата жена на чичо ти почина, майка ти ви кърми и двамата. Коранът забранява да се вземат мъж и жена, сукали от една и съща гърд.

Той я погледна отчаяно.

— Не знаех това! Излиза, че Камелия ми е сестра!

— И ти не можеш да се ожениш за нея!

Очите му се напълниха със сълзи.

— Бисмиллах! Какво да правя, бабо?

Тя сложи ръка на рамото му и отвърна с усмивка:

— Не можеш сам да решиш това, Омар. Съдбата ти е предначертана от Бога. Моли се на Всевишния. Уповавай се на него.

Омар каза една молитва. Но когато Амира напусна градината, той стъпка ядно лилиите и ги изскубна от земята. После изтърча в къщата и влетя в стаята на майка си, без да почука.

— Искам да се оженя — заяви той. — Незабавно.

Нефиса вдигна изненадано поглед от тоалетката си.

— За кого, скъпи?

— Не знам. Готов съм да взема всяка. Намери ми жена!

— Ами какво ще стане със следването ти? Ти още учиш!

— Казах ти: искам да се оженя. Не съм заявил, че ще напусна университета. Ще продължа да уча, макар и женен.

— Не можеш ли да почакаш, докато си вземеш държавния изпит?

— До тогава има още три години, мамо! Не мога да чакам!

Тя въздъхна. Колко нетърпелива бе младостта! Дали и тя бе такава на двайсет години?

— Добре, скъпи — каза тя, отиде до сина си и прокара пръсти през тъмните му коси. Сети се за келнера от Каж д'Ор, връстника на Омар. Изведнъж си помисли, че и синът ѝ може от отчаяние да се хвърли в прегръдките на някоя богата стара жена, за да задоволи потребностите си. Потресена каза:

— Ще поговоря с Ибрахим.

Хасан вървеше след слугата нагоре по стълбите и си подсвиркваше весело. Отдавна замисляше това посещение. Понякога му се струваше, че не може да чака повече, но всеки път го сдържаше мисълта, че трябва да действа изключително предпазливо, ако иска да постигне целта си. Вече не бяха така близки с Ибрахим. Шестте месеца, прекарани в затвора, го промениха. Преди можеше да чете мислите му като по книга. Но сега приятелят му изпадаше в пристъпи на депресия и меланхолия и тогава не искаше да вижда никого. Трябваше да подходи внимателно към променения, странно унил Ибрахим. А намеренията на Хасан изискваха максимална тактичност.

Какво, по дяволите, е станало с него в затвора, питаше се Хасан, докато се качваше. Близко десет години бяха изминали от тогава, а той дума не обелваше. Хасан се чудеше как бе успял въобще да се измъкне оттам, след като всички усилия на Рашидови се оказаха безрезултатни. Всички пътища бяха затворени, а ето че приятелят му се спаси без негова помощ, като до ден-днешен твърдеше, че не знае кому дължи това.

Слугата почука и отвори вратата. Пусна Хасан в познатите му, комфортни стаи, обитавани от Ибрахим. Двамата се поздравиха сърдечно и Хасан прие с благодарност предложената му чаша кафе. Би предпочел уиски, но откак умря Едуард, в къщата не се пиеше алкохол.

Бедният Еди, помисли си Хасан и седна на дивана. Дали наистина загина при нещастен случай? Как може един мъж да се застреля точно между очите, докато си почиства револвера? Но полицейското разследване доказва, че смъртта е настъпила вследствие на случаен инцидент и Амира, която го намерила първа, потвърди това. Но Хасан не ѝ вярваше. Знаеше, че е способна да излъже, за да запази честта на семейството. За него Едуард бе само играчка, само средство да отмъсти на Алис. Нищо друго не искаше. Сексът бе просто игра, нищо повече...

— Радвам се, че дойде — каза Ибрахим и думите му прозвучаха почти сърдечно. Хасан заключи, че късметът му ще проработи. Ибрахим сигурно щеше одобри предложението му за женитба.

Изпушиха по една цигара — английска марка, както установи със задоволство Хасан. След това заговори:

— И аз се радвам да те видя, братко. Аллах да ти даде здраве и дълъг живот — той вече не се държеше като джентълмен и не използваше английски фрази. Говореше само на арабски и сипеше египетска любезности. Поприказваха за цените на памука и за напредващия строеж на Асуанския язовир, докато накрая Хасан рече:

— Приятелю, ще ми позволиш ли да ти кажа защо съм дошъл? Тук съм по един особен повод, който ще ощастливи и двама ни. Днес, братко, е голям ден за нас. Дошъл съм да поискам ръката на дъщеря ти.

Ибрахим го изгледа смаяно:

— Заварваш ме доста неподготвен. Не знаех, че пак смяташ да се жениш.

— Разведен съм от три години. А както сам си ми казвал, мъжът без жена не може. Високият ми пост ме задължава често да ходя по приеми и коктейли, понякога и сам да ги устройвам. За целта трябва задължително да имам съпруга.

— Така е — каза замислено Ибрахим и си помисли как някога Алис го придружаваше на всичко важни светски събития. Всеки му завиждаше, че държи под ръка очарователната руса англичанка, защото тя бе дъщеря на херцог и с чара, елегантността и природната си хубост надвишаваше многократно всички оста нали жени. А сега лейди Алис прекарваше дните си ровичкане на земята, защото искаше да превърне египетската градина в нещо, напомнящо ѝ Съфолк. Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите му. Как би могъл да намери

отново път към сърцето на жена си? Какво да стори, за да превърне студенината и безразличието ѝ в любов?

— Изчаках, разбира се, да мине рожденият ѝ ден. Но той бе преди няколко седмици и тя вече не е чак толкова млада.

— Хм? Така ли? Не знам. Ти си на четиридесет и пет, Хасан.

— Ти също, приятелю!

Наистина бяха връстници. Но Хасан бе запазил младежкия си темперамент и обикновено не му даваха годините, докато Ибрахим бе състарен. Косите му бяха посивели в затвора и спортната му фигура се бе отпуснала.

— Говорехме, че Камелия може да стане балерина, но всъщност никога...

— Камелия ли? В името на пророка! Но аз ти говоря за Жасмина! Ибрахим се втренчила него:

— Жасмина ли? Че тя е само на шестнайсет!

— Е, ще почакаме да навърши осемнайсет и тогава ще се оженим! Но не виждам защо да не уредим още днес въпроса с годежа.

Ибрахим сбърчи чело.

— Жасмина ли? Първо трябва да си помисля.

Хасан се сдържа. Не биваше да разрушава всичко от нетърпение. Той трябваше на всяка цена да получи красивата Жасмина.

— Тя иска да следва — каза Ибрахим.

— Да, всички момичета днес искат това — отвърна Ибрахим. — В тия модерни времена забравиха за какво ги е създал Аллах. Но като забременее, бързо ще забрави за науките.

— Но защо искаш Жасмина?

Хасан замълча. Не можеше да му отвърне: „Вземам дъщерята, защото винаги съм искал да притежавам Алис.“ Вместо това сви рамене и каза:

— А защо не? Тя е млада, красива, чаровна. Има добри маниери, умее да се държи в обществото. Освен това е покорна. Какво друго може да иска мъжът от една жена? — а наум добави: „Не я вземам, за да ми народи синове. Имам си вече четири. Този път се женя, за да изпитам удоволствие в брачното ложе. А сексуалното възпитание на красивата малка Жасмина сигурно ще е истинско удоволствие.“

Като поразмисли, Ибрахим реши, че неочакваното предложение на Хасан всъщност е добре дошло за него. Все някога тя щеше да се

омъжи — това бе сигурно, — макар че му се искаше да я задържи у дома колкото се може по-дълго. А той смяташе, че твърде малко кандидати са достойни за нея. Кой мъж заслужаваше всъщност ръката на дъщеря му? А Хасан бе най-близкият му приятел от студентските години, от младини...

— Не мисли, че е някаква прищявка от моя страна — заяви прочувствено Хасан, — аз отдавна съм влюбен в нея.

Ибрахим кимна.

— Ние сме като братя. От колко години се познаваме вече? И без това се чувствам като член на вашето семейство. Помниш ли как щяхме да се обърнем с Нефиса с лодката?

Ибрахим се засмя — нещо, което рядко му се случваше.

Хасан продължи да настоява:

— Защо да не стана официално член на вашето семейство? Сигурно ще ти е приятно да знаеш, че няма да я дадеш на чужд човек. Мисля, че се познаваме много добре. Искам да кажа, че тя също ме харесва. Аз мога да ѝ предложа такъв живот, с какъвто е свикнала. Аз съм богат, Ибрахим. Притежавам власт и огромно влияние.

— Така е.

— Знаеш, че мъж с моето положение е длъжен много внимателно да си подбере жена. Тя трябва да е представителна и да знае как да се държи и при най-официални поводи. Тя трябва — ще употребя тук нарочно една забранена дума — тя трябва да е аристократка. А както знаеш, изборът не е кой знае колко голям.

— Е добре — каза Ибрахим, — защо пък не? Ти си ми като брат, твоето щастие е и мое — той подаде ръка на Хасан и каза тържествено. — Съгласен съм. Хайде да направим документа за годежа...

— Аз вече съм го подготвил — и докато Ибрахим развинтваше капачето на писалката си, той се засмя и добави: — Ей, значи ти ставам зет! Не е ли смешно?

Нефиса тъкмо се канеше да почука на вратата на брат си, когато чу своето име. Позна гласа на Хасан. Той разправяше как веднъж се пуснаха двамата по Нил с една лодка. Тогава бе омъжена едва от година. Много време бе минало от ония дни и тя се учудваше, че Хасан още си спомня случката. Като чу за какво си говорят двамата мъже,

сърцето ѝ се разтупка. Не можеше да повярва на ушите си: Хасан искаше ръката ѝ!

Кого друг би могъл да има предвид? Нали каза: „Много добре се познаваме... тя ме харесва... трябва да е аристократка... да е представителна.“ Значи класовата принадлежност и привилегиите все още значат нещо, заключи с радост тя. Съсловията се бяха запазили, само титлите се смениха. Кой не знаеше, че Хасан направи след революцията блестяща политическа кариера и придоби огромен авторитет? Разправяше се дори, че щели да го направят член на Върховния съд. Имаше нужда от жена, която да му подобава по ранга да е аристократка, бивша приближена на кралското семейство.

Тя изтича в стаята си, оправи набързо прическата, освежи червилото и сложи по капка жасминов парфюм зад ушите си. Усмихна се, поруменя и отново заприлича на младо момиче. Изтича долу в градината и когато Хасан излезе от къщата, тя го пресрещна.

— Случайно чух всичко — каза тя. — Надявам се, нямаш нищо против, че ви подслушах зад вратата?

Той я погледна учудено.

— Чух, че направи предложение за женитба — каза тя със закачлив тон. — Не бе необходимо да питаш Ибрахим. Аз вече решавам съдбата си сама — тя обви врата му с ръце. — О, Хасан, отдавна съм влюбена в теб. Обещавам, че ще ти бъда добра съпруга.

— Ти ли? — отвърна той и високо се изсмя. — Не говорехме за теб, а за Жасмина! — той се отскубна от ръцете ѝ и каза: — Едно време наистина ти бях хвърлил око, Нефиса. Тогавя бе още млада и привлекателна. Но защо ще вземам сега една жена, дето ѝ е минало времето, след като мога да имам най-желаната девица на Кайро?

Тя го погледна изумена.

— Ти се шегуваш!

Хасан се наслади на този миг на превъзходство. Много добре си спомняше как една година след смъртта на мъжа ѝ съвсем ясно подсказа на Нефиса, че я харесва. Но тя си беше вирнала носа и се направи, че не го забелязва. Пет пари не даваше за него. Ето че дойде неговият час.

— Ти живееш още със спомени за миналото — каза той и язвително се засмя. — Нито един мъж в Кайро, който държи на себе си, не би се оженил за теб.

Нефиса го проследи с поглед как излиза през портата, все още смеейки се и си спомни за единствената прекрасна нощ в своя живот, когато един мъж наистина я обичаше. Нейният красив лейтенант бе изчезнал. Тя копнееше по него. Искаше отново да я люби както някога...

Сънищата започнаха отново да я спохождат, но сега бяха по-детайлни и по-натрапчиви отпреди. Старите, мъчителни видения отново тревожеха съня ѝ — лагерът в пустинята, четириъгълната кула. Но виждаше и нови, необясними образи: например един чернокож мъж с червен тюрбан. Той бе силен. Притежаваше власт и беше строг. Дали не бе баща ѝ? Кой бе той и защо бе започнал да ѝ се явява сега? Дали го е виждала в предишния си дом или там, откъдето са я отвлекли, в къщата с пауна и шадравана?

Амира напразно се опитваше да разгадае сънищата си и не можеше да си обясни защо точно сега започнаха да я спохождат отново. В семейството не се раждаха деца, никой не бе забременял напоследък. Но старите страхове взеха да я мъчат по-силно от всякога, защото не можеше да се отърве от чувството, че върху нея тегне страшно злодеяние. А може би и върху всички Рашидови? Амира се питаше какво ли се опитват да ѝ кажат сънищата този път.

— Какво значи импотентност, бабо? — запита Жасмина.

Стояха в кухнята и подреждаха чашите и чинийките за чай в умивалника. Току-що бе приключил следобедният чай при Амира. Сега вече канеше гости само в петък, докато мъжете бяха в джамията. Като приключеше обедната молитва с жените в дома, тя отваряше градинската порта и както преди идваха много приятелки и посетители. Сега миеше съдовете заедно с внучките си. Слугините също можеха да свършат това, но тя държеше да научи момичетата на къщна работа, защото рано или късно щяха да се омъжат.

Амира не чу въпроса на Жасмина. Тя избърсваше сребърната кана за чай, а мислите ѝ бяха заети с един неотложен проблем.

Преди да тръгне сутринта за джамията, Ибрахим ѝ каза какво са се договорили с Хасан. Той бе вече законно сгоден за Жасмина и щеше

да се ожени за нея. Амира посрещна с мълчание думите на сина си. Но когато го гледаше как изчезва, огрян от утринното слънце, сърцето ѝ се сви от ужасно предчувствие.

— Бабо — каза Жасмина, — чу ли какво те попитах?

Амира погледна красивата си, светлокожа внучка. С две шноли бе закрепил русите кичури, да не падат на челото ѝ. Амира си помисли: „Света ще обърна, но ще спася това дете от Хасан ал-Сабир.“

— Какво попита, Жасмина?

— Чух как леля Хюсеин ти поиска лек срещу импотентност. Какво е това?

— Това е състояние, при което мъжът вече не може да изпълнява съпружеските си задължения.

Девојката сбърчи чело, защото не знаеше какви са тези задължения. Тя често си шушукаше със съученичките за момчета и за брака. Но тъй като информацията им почиваше до голяма степен на предположения и измислици, тя имаше съвсем смътна представа за съпружеските отношения.

— И как се лекува? — запита тя.

Преди баба ѝ да успее да отговори, Бадавия, старата готвачка от Ливан, която в момента режеше месото, изгърси:

— Като си вземе млада булка!

Амира сложи ръка на рамото ѝ:

— Ако Аллах пожелае, може никога да нямаш такива проблеми.

— А, аз и без друго няма скоро да се омъжа — заяви шестнайсетгодишното момиче. — Ще отида в университета и ще следвам медицина. Знам отсега какво бъдеще ме чака.

Амира хвърли поглед на Мириам Мизрахи, която тъкмо внасяше чиния със сладкиши в кухнята. Тя отвърна на погледа ѝ, сякаш искаше да каже: „Ах, тези днешни момичета!“ Амира се засмя, за да прикрие тревогата си. Още не бе казала на Мириам за ужасния годеж, който Ибрахим бе уредил.

Камелия се появи на прага и потърси с поглед Захария.

— Лельо Мириам — каза тя, докато гледаше към градината и разтриваше лявото си рамо, натъртен при вчерашното нападение на Омар, — гледа ли нов филм с Дахиба?

— Чичо ти Сюлейман е така затънал в работа, че не сме ходили отдавна на кино.

— Трябва да го видиш! Никой не може да танцува като нея! Защо не отидете двете с баба?

Като чу това, Амира се засмя и отвърна:

— Кога ли съм имала време за кино! — каза на Жасмина: — Жената на Абдел Рахман ме помоли да занеса един от моите чайове на сестра й, децата имали лятна треска. Искаш ли да дойдеш с мен.

— С удоволствие, бабо! Ей сега ще извикам едно такси!

В този момент в стаята влезе Захария. Той целуна баба си, която запита:

— Баща ти върна ли се от джамията?

— Сега вкарва колата — отвърна момчето, взе една Маринована чушка от буркана с туршия и я изяде с голям апетит.

Когато Амира излезе от кухнята, Камелия отиде при брат си.

— Носиш ли го, Заки? Успя ли да го намериш?

Преди месец посвети брат си в тайните си планове. Взе да го моли и увещава: „О, Заки, аз трябва да разбера къде живее Дахиба! Трябва да се запозная с нея! Искам тя да ми стане учителка. Научих целия й танц от филма. Напълно съм сигурна, че ще ме вземе за ученичка, ако ме види как танцувам. Но трябва да й науча адреса. Моля те, намери ми го!“

Захария се усмихна и извади едно листче от джоба си.

— Бисмиллах! Струваше ми петдесет пиастъра — каза той, — наложи се да дам бакшиш на едно момче, което работи в Каж д'Ор.

— Имам адреса й! — възкликна Камелия.

— Ходих там — добави той, — тя живее в един мезонет. Има охрана и кара шевролет! Видях я да излиза от къщи. О, Аллах, Египет още има кралица!

— Ще припадна като я видя! — промърмори Камелия. После го целуна и му прошепна: — Заки, признателна съм ти до гроб! Благодаря ти, много ти благодаря!

— А сега какво смяташ да правиш? — запита той, но тя беше вече изхвърчала от кухнята.

— Защо дойдохме тук, бабо? — запита Жасмина и погледна през прозореца на таксито. Намираха се на Улицата на бисерното дърво, в един район на Кайро, където девойката не бе стъпвала.

Амира не ѝ отговори веднага. Тя също гледаше през прозореца.

Първо отидоха при сестрата на Абдел Рахман. Но след това тя нареди на шофьора да ги доведе тук, а не на Райската улица. Сега стояха пред къщата, където преди четиридесет и шест години се бе запознала с Али Рашид.

Чула бе, че са я съборили, но това не бе съвсем вярно. Централната сграда още си стоеше — една величествена постройка в същия стил като дома на Рашидови. Но около нея и на мястото на някогашната ѝ градина бяха построени съвременни сгради с магазини и апартаменти под наем, които плътно обграждаха господарския дом от деветнайсети век. Отвътре наизлязоха ученички в униформа, понесли учебници и чанти. Къщата бе превърната в училище.

Амира оглеждаше красивата фасада и зачака в нея да се пробудят някакви спомени, защото някога бе живяла тук в харема. Сега тук момичетата ходеха на училище и бяха свободни.

Притвори очи и се опита да се завърне назад във времето. Насочи мислите си към мраморните коридори с надеждата, че ще успее да открие там себе си — онова плахо седемгодишно момиченце. Дали би открила в харема и майка си или тя бе загинала още в пустинята?

Защо не мога да си спомня как са ме довели тук? Защо в паметта ми е останал само денят, в който напуснах къщата?

Колкото и да се напрягаше, нищо не можеше да се сети. Но макар че миналото ѝ се изплъзваше, тя осъзна едно: изтръгнаха ме от майка ми и ме доведоха тук. Изскубнаха ме от ръцете ѝ, макар че тя се опитваше да ме защити. После под надзора на едрият мъж с червения тюрбан ме доведоха тук — негърът бе пазител на харема, евнух.

Амира погледна Жасмина и си помисли: „Ето какво са искали да ми подкажат сънищата. Затова трябваше да дойда тук. Сънищата ме предупреждават, че мога да изгубя внучката си. Жасмина ще бъде изгубена за нашето семейство, ако се омъжи за чужд човек. Тя ще ме напусне и вече няма да е мое дете.“

— Какво има, бабо? Защо дойдохме тук?

Амира искаше да ѝ отвърне: „Не се плаши, детето ми. Няма да позволя да ти сторят зло. Няма да те загубя.“ Вместо това рече спокойно:

— Един ден ще ти кажа, но още и аз не знам цялата истина. А сега да се приберем къщи. Трябва да поговоря с баща ти.

Ибрахим стоеше до прозореца и наблюдаваше Алис, работеща в градината. Сламената шапка я предпазваше от жарките слънчеви лъчи. Като гледаше с каква любов изящните ѝ ръце разделят буци и корени, пръскат семена и притискат влажната почва около растенията, копнежът го прониза като физическа болка. Градината се бе превърнала в център на живота ѝ. Всичко започна преди десет години с една малка леха, на която растяха няколко хилави цветя. Сега почти цялата източна част на къщата бе обградена от перуники, рози и алпийски теменужки. Всички те обикновено не се прихващаха в сухата египетска почва. Но със самоотвержената си любов и грижа Алис бе постигнала истинско чудо.

Побиха го тръпки. Толкова му се искаше да обгради и него с такава любов и грижа.

Какво бе станало с брака им? Кога бяха спали за последен път заедно? От толкова време дори не бяха разговаряли като хората. Приказваха си само за всекидневни, банални неща. Как можеше да оправи нещата, за да се сблизят отново, преди животът им да се превърне в отчуждено, стерилно съществуване?

Дълго след освобождаването си от затвора Ибрахим не изпитваше сексуален интерес нито към Алис, пито, към която и да е друга жена. Но когато минаха месеци и раните заздравяха, той се надяваше, че Алис ще се завърне при него като любяща съпруга. Само че тя не дойде доброволно в леглото му. Не можа да го освободи от вцепенението на чувствата. Той също се държеше някак затворено и хладно. Може би бе капитулирала пред любезната му маска, наранената му гордост и нечовешките унищожения, на които бе подложен. Тогава Ибрахим почна да търси ласките на анонимни проститутки. Но те му носеха само кратко удовлетворение. Той копнееше за жена си и искаше да има син.

— Може ли да поговорим, синко? Става дума за важен семеен въпрос. Омар почна да създава проблеми. Не може вече да се владее. Вчера го изненадах момента, когато нападна Камелия...

— Нападнал е Камелия? Каж ми къде е! Ей сега ще го набия!

— Нищо лошо не стана. Но вече му нямам вяра. Трябва да го оженим и аз имам една идея — тя седна на мекия диван, като нарочно се настани точно по-големия портрет на Али, гледащ строго отгоре. — Трябва да сгодим Омар с Жасмина. И да направи час по-скоро сватбата, веднага щом тя свърши училище.

— Нали ти казах тази сутрин, че тя е сгодена вече с Хасан.

— Момичето е много младо за него. Дали ще ѝ позволи да следва? А Омар има още три години до дипломирането си. Двамата ще учат заедно. Това много по-добре за Жасмина, отколкото да я дадем на мъж, трийсет години по-стар от нея.

— Прощавай, мамо, но ти си взела мъж, който е бил с четиридесет години по-възрастен от теб.

— Ибрахим, Жасмина не бива да се омъжи за Хасан.

— За Бога, мамо, не знам какво имаш против Хасан. Той ми е най-близкият приятел. Направо ми е като брат. Освен това е много добра партия. Говори се, че щели да го направят член на Върховния съд. А и няма какво повече да говорим, защото двамата вече подписахме брачния договор. Дал съм му дума.

— Трябваше първо да се посъветваш с мен. А Алис пита ли? Майката няма ли право да каже също какво мисли за бъдещия съпруг на дъщеря си? Наша, женска работа е да намерим мъж за Жасмина. Ти трябва само да подпишеш брачния договор.

— Но какво имаш против Хасан? Така и не разбирам защо не го харесваш.

„За нищо на света не мога да ти кажа това, синко.“ — помисли си тя.

— Тази сватба няма да се състои.

— Не мога да наруша думата си, дадена на такъв близък приятел — той отиде отново до прозореца, дръпна завесите и се загледа в Алис. Амира стана и пристъпи до него. След малко каза:

— Май бракът ви нещо не върви.

— Един син не разговаря за тези неща с майка си.

— Но ако мога да ти помогна...

Той я погледна измъчено и тя си спомни какво ѝ разказа Захария: „Татко се събужда нощем и вика. Толкова силно вика, че чак аз го чувам.“ Ибрахим замълча и загледа ръцете си.

— Не знам защо не се разбираме с Алис, мамо. Но искам да имам син.

— Чуй ме тогава. Ще ти дам едно лекарство — нека го изпие.

Той я погледна недоверчиво:

— Някаква отвара, а? И помага ли?

— Помага, повярвай ми. Алис ще те пожелае и ако Аллах е рекъл, ще си имате син.

Той пусна завесата и се обърна с гръб към прозореца.

— Не е въпросът в церове и отвари, мамо. Не това търся. Уморих се. Ще ида да си почина.

— Трябва да решим за кого ще стодим Жасмина.

— В името на пророка, този въпрос е вече решен!

Амира отвърна спокойно:

— Не е. Трябва да ти кажа нещо, синко, което ще ти причини голяма болка. Пазих го в тайна толкова години, за да не те нараня. Но сега съвестта ме кара да проговоря — тя пое дълбоко въздух. — Синко, много те обичам и затова ще ти кажа, че с нищо не си задължен на Хасан ал-Сабир. Той не ти е нито приятел, нито брат.

— Какво приказваш?

Сърцето ѝ се разтупка. Но вече нямаше връщане назад.

— Хасан ги е накарал да те арестуват и да те хвърлят в затвора.

Той се втренчи в нея.

— Не ти вярвам.

— Истина е, кълна ти се.

— Не може да бъде.

— Заклевам се във Всевишния, Ибрахим.

— Откъде знаеш за Хасан? Някой те е излъгал!

Амира си спомни какво бе обещала на Сафия Раджиб.

— Не ти ли стига това, че знам. Написано е в досието ти. Хасан ал-Сабир те е обвинил в измяна спрямо египетския народ. Откупил се е. Затова направи такава кариера после. Без всякакви задръжки е преминал на страната на революционерите. Ако държиш, мога да уредя сам да видиш досието си.

— Ще питам Хасан.

— Питай го и ако има страх от Бога, ще ти каже истината.

Жасмина и Тахия се опитваха да не хихикат, докато се криеха заедно с Камелия зад празните каси с надпис „Джони Уокър“. Те чакаха Захария да им даде знак, скрити в черния вход на Каж д'Ор. Той бе отишъл в клуба, за да подготви всичко. Въпреки юнската жега Камелия трепереше, защото той се бавеше твърде дълго. Сигурно нещо се е провалило.

Опита се да проникне до дома на Дахиба, но не успя. Първо портиерът не искаше да я пусне в сградата и се наложи да го подкупи. После пиколото отказа да я закара до мезонета, което означаваше още бакшиш. Двамата бодигардове, които играеха карти пред вратата на жилището, също поискаха пари. Когато най-сетне почука на вратата и икономът ѝ отвори, вече не бе ѝ останал нито един пиастър. А и той нямаше да ѝ помогне. Икономът повика секретарката на Дахиба, която заяви, че танцорката не приема посетители. Не проявявала интерес към любителските изпълнения и не давала никакви уроци.

Затова Захария скрои друг план. Каза на Амира, че ще заведе братовчедките си във вариетето да гледат новото танцово шоу на Дахиба, за което говореше целият град. Докато баба ѝ слушаше заедно с другите радио, тримата се измъкнаха от къщи и поеха към нощния клуб, където танцуваше Дахиба.

— Горкият Заки — каза Тахия, без да изпуска от очи вратата, водеща към кухнята на клуба. — За първи път излъга баба.

— Той не я излъга — напомни ѝ Жасмина. — Само ѝ каза, че ще дойде с нас на представлението. Както и направи. Ей, Камелия, иде!

Захария дойде до дървените сандъци и прошепна:

— Всичко е наред! Зад вратата чака една жена. Тя работи в тоалетната. Ще те преведе през кухнята и ще те скрие зад завесата на едно място, където никой няма да те забележи. Да знаеш само колко скъпо ми излезе!

Двете момичета прегърнаха Камелия, целунаха я и ѝ пожелаха късмет. После тя изтича вътре, като старателно прикриваше танцувалния си костюм под мантото. Жената я заведе зад завесата и категорично ѝ забрани да мърда оттам по време на представлението. Захария ѝ бе казал, че сестра му държи на всяка цена да види как танцува Дахиба. Когато Камелия погледна крадешком към залата, сърцето ѝ подскочи. Клубът беше препълнен с жени в официални вечерни рокли и мъже, по чиито униформи блестяха ордени. Тя

замръзна на място, като видя на една маса до самата сцена да седи нисък, набит мъж. Това бе прочутият филмов режисьор Хаким Рауф, мъжът на Дахиба.

Музикантите от оркестъра заеха местата си, светлините угаснаха и прожекторите осветиха празната сцена. Музиката засвири и само след няколко минути зрителите изпаднаха в необходимото настроение. Тогава Дахиба излезе на сцената, посрещната с възторжени викове и ръкопляскания. Жасмина се прехласна. Отблизо танцьорката изглеждаше още по-красива, отколкото на екрана. Тя започна танца си много драматично: понесе се като вихър из сцената, обвита във воал от син шифон, обсипан със звезди. Хореографията бе смесица от класически балет и модерен танц. Само след няколко минути пусна воала и застана пред зрителите по блестящ костюм от турскосин сатен и сребърно ламе. Дългият колан и ханшът ѝ бяха оброчени със сребърни ресни. Тя бавно повдигна ръце и завъртя бедра. Зрителите закрещяха от възторг, защото този кючек бе най-прочутият танц на Дахиба.

Като я видя на живо и отблизо, Камелия изведнъж установи, че Дахиба не бе красива, даже не бе хубавичка. Но тя притежаваше силно излъчване. Умееше да печели сърцата на зрителите, да им влияе, да ги кара да ръкопляскат, да се смеят, да стават изведнъж сериозни и Камелия разбра, че Дахиба не само забавлява публиката, но и ѝ предава своите внушения.

Девојката зачака със затаен дъх. Най-сетне Дахиба отиде напред, до рампата. Винаги правеше така, за да засили контакта с публиката. Когато музиката отново засвири кючек, Камелия свали мантото, огледа набързо златисточервения си костюм и излезе на сцената. Публиката първо се учуди, а после заръкопляска. Дахиба се обърна и видя танцуващото момиче. Забеляза, че музикантите я гледат въпросително и им кимна да продължат.

Сцената бе огромна, но Камелия се съсредоточи върху малка част от нея. Тя не танцуваше с предизвикателни, протяжни извивки, а бавно и сдържано кършеше ханша и бедрата си, като очарователно виеше ръце. Не поглеждаше Дахиба. Насочила бе погледа усмивката си към зрителите, които ръкопляскаха и викаха: „Я Аллах!“

Дахиба даде знак на оркестъра и те подеха друг мелодия. Ритъмът стана по-бавен, докато накрая се понесе само звукът на

флейта, напомнящ музиката на заклинателите на змии. Камелия направи майсторски преход, без да наруши ритъма. В съответствие с променената атмосфера започна да вие снага от корем до гърдите, правейки ситни движения. Зрителите бях заплени. Като разбраха, че това участие не влизаш в програмата, че момичето със светлокафявите очи в дебютантка, няколко мъже скочиха от столовете си завикаха: „Ангел, ангел, пратен от небето!“ Те свиркаха, ръкопляскаха и ѝ хвърляха въздушни целувки. Застанала на края на сцената, Дахиба наблюдаваше зрителите. Забеляза мъжа си, седнал на първия ред. И той беше във възторг.

Когато музиката спря, Камелия хвърли целувка на публиката и изчезна зад завесата. Там директорът на клуба я грабна за ръката и я заплаши, че ще извика полиция. Когато я задърпа навън, до нея внезапно застана Дахиба.

— Защо излезе на сцената? — запита тя. Бурните аплодисменти почти заглушиха думите ѝ. — Нима искаше да ми се подиграеш?

Останала без дъх, Камелия едва можеше да говори. Тя видя силно гримираните очи на Дахиба, черните линии около клепачите и устата. Още по-поразителни бяха суровите ѝ черти, които контрастираха напълно с движенията ѝ.

— О, исках само да ме видите как танцувам! Опитах се да се срещна с вас, но...

В този момент се появи Хаким Рауф. Той се смееше и бършеше потта от зачервеното си лице.

— О, какво шоу беше това! Ела, ела, момиче! Да идем да пием един чай! — той нареди на смаяния директор да пусне Камелия. Отидоха в едно малко помещение, което Дахиба използваше като гардеробна. Дватамата с мъжа си запалиха по цигара и тя я запита:

— Как се казваш?

— Камелия Рашид.

Очите на Дахиба светнаха.

— Да не си роднина на доктор Ибрахим Рашид?

— Той ми е баща. Познавате ли го?

— На колко си години?

— На седемнайсет!

— Ходила си на училище за танци, нали?

— Учих балет.

— И искаш да станеш моя ученичка, така ли?

— О, да, това е моята мечта.

Дахиба я гледа дълго и замислено.

— Аз не танцувам заедно с други. Никоя танцьора не го прави. Щяха да те арестуват заради това излизане на сцената. Но публиката веднага те хареса.

— Това е страхотен трик — каза Хаким и разкопча най-горното копче на ризата си, — може би трябва да включим номера в програмата, мила.

Дахиба го перна шеговито.

— Може да пуснем и дресирана маймуна. Ти ще изпълняваш тази роля!

А на Камелия каза:

— Прекалено си мускулеста. Имаш мъжки рамене и тесен ханш. Ще трябва да понапълнееш. Слабата танцьорка не е чувствена. Танцът ти е старомоден и любителски. Вече не танцуваме само кючек. Ориенталският танц се обогатява с елементи от различни стилове. Но ти си талантива. При една добра подготовка можеш да станеш голяма танцьорка — тя се засмя. — Може би един ден ще се мериш с мен.

— О, благодаря.

Дахиба вдигна ръка.

— Но преди да ми станеш ученичка, искам да те предупредя, че семейството ти няма да одобри това. Изпълнителките на ориенталски танци минават за разпуснати жени. Презират ни, защото насочваме вниманието на мъжете към женската сексуалност и ги караме да забравят Аллах и Корана. Мъжете ни желаят и затова обществото ни отхвърля. Разбираш ли ме, Камелия? Много мъже ще те преследват с любовни обещания, но малцина ще те уважават, а още по-малко ще са онези, които са готови да се оженят за теб. Приемаш ли такъв живот?

Камелия погледна към Хаким Рауф и каза:

— Вие не можете да се оплачете.

Той взе ръката на Дахиба и каза:

— Хвала на дървото, от което е била издялана люлката ти! Аз съм още влюбен в теб!

Дахиба се засмя, а Камелия добави:

— Искам да танцувам, останалото не ме интересува.

— Тогава ще ти кажа защо реших да те взема за ученичка — нещо, което не съм правила за никого досега. Изпълнението не почива само на гола техничност. Ние египтяните, обичаме да има емоции и драматизъм. Добрата танцьорка трябва да ги носи в себе си, да бъде личност. Ти притежаваш такова излъчване, Камелия. Танцът ти бе малко над равнището на посредствеността, но ти грабна сърцето на зрителите със смелостта си. Ти притежаваш способността да ги омагьосваш, а това е половината от въздействието на танца. Близките ти знаят ли, че си тук?

Камелия се поколеба. После каза:

— Не. Не биха ме пуснали. Но това не ме интересува! Няма да им казвам, че вземам уроци при вас!

— Ще трябва да идваш поне три пъти седмично у дома ми. Как ще обясниш отсъствието си от къщи?

— Ще кажа на баба, че съм почнала да вземам допълнителни уроци по балет. Така няма да се наложи дори да лъжа.

— Ами ако тя научи истината?

Камелия не искаше и да мисли за подобна възможност. В момента я интересуваха само едно: Дали бе готова да учи танци и един ден да може да стане също тъй прочута като нея.

Ибрахим почука на вратата на яхтата. Когато никой не му отвори, той решително ги избута настрана и отиде право при Хасан, който седеше на дивана и пушеше хашиш.

— Приятелю! Колко се радвам, че идваш да ми нравиш компания. Ела, седни и...

— Вярно ли е, Хасан? — запита Ибрахим, застанал пред него. — Наистина ли си посочил името ми на Революционния съвет и си ги накарал да ме хвърлят в затвора?

Хасан се засмя.

— За Бога, как можа да ти хрумне такова нещо. Разбира се, че не е вярно!

— Майка ми каза.

Усмивката на Хасан изчезна. Пак онази опасна вещица!

— Просто те е излъгала. Тя никога не ме е харесвала.

— Майка ми никога не лъже.

— Значи някой ѝ е дал погрешна информация.

— Каза, че го пишело в досието ми. Мога проверя.

Хасан остави лулата си, поизправи се, прокара пръсти през косите си и каза:

— Е, добре... времената бяха страшни, Ибрахим Никой от нас не знаеше дали ще доживее до следващи ден. Арестуваха ме. За да спася главата си, аз им каза няколко имена... може и твоето да съм споменал. Вече не помня. И ти щеше да направиш същото, Ибрахим. Кълна се в Аллах, че би постъпил по същия начин.

— И от мен искаха да им назова имена, но аз не се подадох. Минах през ада, изтърпях страшни изтезания, но никого, никого не предадох. Не можеш да си представиш какво правиха с мен, Хасан ал-Сабир — каза спокойно Ибрахим, но очите му се напълниха със сълзи. — Тези шест месеца, прекарани в затвора съсипаха целия ми живот — той замълча. После тихо добави. — Ние вече не сме нито побратими, нито приятели. Ти няма да се ожениш за дъщеря ми.

Хасан скочи и го хвана здраво за ръката.

— За Бога, ти не можеш да нарушиш договора ни!

— Аллах ми е свидетел, че мога и ще го направя.

— Ако го направиш, Ибрахим, горчиво ще съжаляваш. Повярвай ми.

Ибрахим намери майка си в салона. Тя слушаше вечерното четене на Корана по радиото.

— Хасан ал-Сабир вече не ми е побратим — каза той. — Подготви годежа на Жасмина с Омар. Сватбата ще се състои след края на учебната година — после добави: — Дай ми онова нещо за Алис. Трябва да имам син.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жасмина бе радостно възбудена. Утре щеше да се омъжи и да си има собствено жилище! Омар реши да наруши традицията, според която младоженецът отвеждаше жена си в дома на своите родители и нае апартамент близо до Нил. Тъй като бе получил значително наследство от баща си, той държеше да разполага със собствен дом и пълна независимост.

Алис прегърна дъщеря си и каза:

— Радвам се за теб, детето ми!

— И аз се радвам, мамо! — отвърна Жасмина.

После майка ѝ съобщи нещо твърде неочаквано.

— Сега, като се омъжиш, ще си имаш вече собствени доходи, миличко. Дядо ти, херцогът на Пембъртън, ти завеща голяма сума.

— Но нали каза, че той никога не се е примирил с факта, че си се омъжила за татко!

— Баща ми бе човек с твърди принципи. Но имаше силно чувство за отговорност. Когато почина преди две години, той ти завеща значителна част от имуществото си. По негова воля ти ще получиш в деня на сватбата си огромна сума пари, с която можеш свободно да разполагаш. Освен това получаващ и една от къщите на семейството ни — на дъщеря си обаче не бе оставил нищо.

Празникът продължи до късна нощ. След това настъпи моментът, в който Амира трябваше да обясни на внучката си какво ще се случи в сватбената нощ, когато останат насаме с Омар. Те отидоха в спалнята и затвориха вратата, за да не им пречат разговорите и музиката. Когато Амира ѝ описа какво ще направи Омар, Жасмина запита:

— И твоята майка ли ти обясни същото, преди да се омъжиш за дядо Али?

Амира си помисли: „Когато се омъжих за него, аз бях на тринайсет години и няхах майка.“

— Едно от задълженията на съпругата — продължи тя, без да отговаря на въпроса ѝ, защото никой в семейството не знаеше, че е била отвлечена — е следното: преди да заспиш, трябва три пъти да

попитах мъжа си: „Имаш ли някакви желания?“ Когато той не поиска нищо от теб, можеш да заспиш. Но никога не забравяй, че не бива да изразяваш твоите желания. Жена, която иска от мъжа си да я люби, пада в очите му.

Амира ѝ даде някои последни напътствия:

— Добре е в началото малко да се съпротивляваш. Така ще покажеш на мъжа си, че не познаваш любовната страст и той ще се изпълни с уважение към теб. Никога не показвай, че ти харесва, защото ще си помисли, че си разпусната. Редно е да се противиш, но нямаш право да му отказваш. И като влезе в тебе, призови Аллах, защото иначе може да те обладае първо някой зъл дух.

Но Жасмина никак не се страхуваше от първата брачна нощ. Та нали ще се омъжи за братовчед си Омар — какво лошо може да ѝ се случи?

Омар седеше с приятелите си в задименото кафене. Наливаше се с вино, слушаше двусмислените им подмятания и вицовете за първата брачна нощ и си представяше как ще обладае Жасмина.

Той искаше Камелия, а не нея. Баба му му натрапи този брак. В замаяната му от виното глава, роди твърдото решение да си отмъсти на двете жени. Утре ще повърти на шиш и баба си, и жена си...

Карета, теглена от бели коне и окичена с бели цветя, спря пред хотел Хилтън. Младоженецът и невестата слязоха от нея. Многобройните гости вече бяха пристигнали и се подреждаха за процесията, с която щяха да въведат брачната двойка в балната зала. Съпроводени от весели подвиквания и ръкопляскания Омар — облечен във фрак и Жасмина — в бяла булчинска рокля с дълъг шлейф — последваха танцьорките и музикантите. Близките ги обсипаха с дребни монети за късмет и шумното шествие бавно пое през фоайето на хотела, докато стигна в балната зала Омар и Жасмина седнаха на два трона, украсени цветя. Трябваше да не мърдат оттам през цялата вечер, докато гостите им се веселяха, опитваха изтънчените блюда и гледаха изпълненията на певци, комедианти и танцови състави.

Алис седеше от страната на жените и си мислеше учудена, че нямаше никаква религиозна церемония или венчавка в джамията. Изглежда религията изобщо не се намесваше в сватбения ритуал. По

египетски обича трябваше да има само двама свидетели — мъже — от страната на булката и на младоженеца. В случая това бяха Ибрахим и самият Омар, тъй като баща му бе починал. Те подписаха брачния договор и го скрепих с едно ръкостискане. После съобщиха на булката, която чакаше в съседната стая, че вече е омъжена. Нямаше клетви за вярност или целувки пред олтара.

Докато гостите ѝ честитяха сватбата на красивата Жасмина, Алис стисна ръката на повече роднини, отколкото си мислеше, че има. Струваше ѝ се странно и това, че в Египет братовчедите се смятаха за най-подходящи кандидати за женитба. Имаше дори твърди правила. Най-добрият кандидат за момичето бе синът на брата на баща ѝ. Ако той не бе свободен, идваше ред на сина на сестрата на баща ѝ. Момичетата нямаха никакво право на избор. Майката на девойката ѝ избираше съпруг и разговаряше с майката на избрания младеж. Провеждаше се цяла серия от разговори, в които се обсъждаха възможностите и перспективите на бъдещия глава на семейство. Обсъждаха също доколко е здрава девойката и има ли необходимите дадености, за да нареди много деца. Вземаше се предвид статусът и авторитетът на двете фамилии. Най-накрая уговаряха откупа, който ще плати семейството на младоженеца. А родът на момичето съобщаваше какви подаръци ще направи на младата двойка. Накрая мъжете — свидетели се срещаха и съставяха договора. Едва тогава уведомяваха младежа и девойката за предстоящата сватба.

Алис смяташе, че този подход към брака е израз на студена пресметливост. Но може би все пак бе за предпочитане пред женитбата по любов, защото в брака по-голямо значение придобиваха практическите въпроси. Колко ли продължаваше любовта? Тя погледна към Ибрахим, който седеше сред мъжете. Ето, те се взеха по любов, а бракът им се оказа пълна катастрофа.

Как се бе стопила любовта им? Алис не можеше да си отговори на този въпрос. Не знаеше защо престанаха да се чувстват щастливи. Може би всичко свърши в нощта, когато обрязаха Жасмина, а може би и още по-рано — когато завари двете момичета да си играят с фереджетата. Не можеше да си представи, че англичаните ще напуснат страната. А ето че те наистина се изтеглиха от Египет. Както се очакваше, настъпи завръщане към старите обичаи. Но Ибрахим също носеше вина за проваления им брак. След като излезе от затвора, той

стана толкова студен. Алис чакаше и се надяваше отново да пламне старата ѝ страст. Но скоро разбра, че изстиналата любов не може да се съживи от тънките нишки на надеждата. Ден след ден очакваше Ибрахим да я повика в леглото си. През цялото време в ума ѝ се въртеше горчивата мисъл, че вече е бил женен по времето, когато сключиха брак в Монте Карло, а е криел този факт от нея. Някога бе готова да му прости, но вече не можеше.

Ибрахим долови погледа ѝ и очите им се срещнаха за миг. Помисли си за илача, който му бе дала Амира. Смяташе да го пусне в чашата ѝ, след като приключи празненството.

После погледна към Жасмина — неговото хубаво бяло ангелче. Тя му бе легнала на сърцето още от първия миг на своя живот. Той се молеше Омар да я направи щастлива, да ѝ дари пълноценен, богат живот. Радваше се, че се омъжва за сина на сестра му, а не за някой чужд човек. Но най-много се радваше, че не я даде на Хасан — на неговия „побратим“, който го бе предал. Никога нямаше да му прости.

Амира седеше на почетното място — до двамата младоженци. За първи път в живота си се появяваш на публично място без фередже. Тя установи със задоволство, че през цялата вечер Джамал Рашид не сваляше очи от Камелия. Джамал бе четиридесетгодишен ловец с шест деца. Притежаваше много къщи, които даваше под наем, тоест бе твърде заможен. Освен това бе от Рашидовите — внук на чичото на мъжа ѝ. Амира реши да установи контакт с него през близките седмици. За разлика от Жасмина Камелия не беше изпила желанието да следва. Амира знаеше, че само ще се зарадва на такава блестяща партия.

Оставаше свенливата Тахия. И тя бе на седемнайсет и бе завършила обучението си. Не беше отваряла пума за университета и Амира предложи, че послушно чака да ѝ намерят съпруг.

Амира се смяташе за задължена да подsigури и бъдещето на Захария, независимо че не бе от рода Рашид. Тя обичаше момчето и се гордееше с него. Никога нима да забрави какъв празник вдигнаха в деня, когато той можа да каже наизуст всичките 114 глави от Корана. А беше само на единайсет години. Но не знаеше каква жена ще му подхожда най-много. Не беше като другите момчета, него го блазнеше по-скоро духовната страна на живота. Може и да следва, да стане имам и в петък да води молитвата в джамията.

Оставаше и дъщеря ѝ Нефиса. Много големи тревоги си имаше с нея. Тя излизаше вечер сама, връщаше се късно и после спеше по цял ден.

Когато улови погледа на майка си, Нефиса се усмихна горчиво при мисълта как ли щеше да реагира старата, ако научи, че спи с оня келнер, дете бе на годините на Омар. Той беше прекрасен любовник срещу съответното заплащане, разбира се. Беше почнала да го презира, но продължаваше да спи с него, защото просто нямаше сили да се лиши от удоволствието. Обвиняваше за това майка си, съвременното общество и най-вече Хасан. Ако не беше я унижил така, ако бе поискал ръката ѝ, тя нямаше да падне до този келнер.

Амира хвърли поглед на Жасмина: тя се усмихваше и мърдаше насам-натам върху трона. Уморена бе от необходимостта непрекъснато да се усмихва да не става от стола. Жасмина мечтаеше за новото си жилище и за новия живот, който я очакваше. Вече бе омъжена жена, а през следващия месец щеше да стане студентка! Дватамата с Омар щяха да ходят с трамвая на лекции, заедно да се връщат от университета и вече да учат на една и съща маса. Един ден той ще стан държавен служител — президентът Насър бе обещал да осигури служба на всеки, завършил университета — и ще си имат деца. Дватамата с Омар ще бъдат умни образовани и модерни родители, които ще споделя цялата отговорност. При тях няма да цари старомодното неравноправие. Животът бе просто прекрасен. Като видя сестра си, застанала до масата с ястията напитките, тя ѝ махна щастливо.

Камелия си взе голяма порция кебап с ориз, защото искаше да напълнее, както ѝ бе наредила Дахиба, и кимна на сестра си. Но мислите ѝ бяха далеч оттук. Толкова се разочарова, като разбра, че чичо Хасан няма да дойде на сватбата. Така се надяваше да поговори тук с него, да го накара най-сетне да забележи, че вече не е дете. Чудеше се защо той не мисли да се жени наново. Но най-странно от всичко бе отсъствието му днес.

На сцената излезе танцьорка на кючек. Играеше добре, но не бе нищо особено. Камелия се замисли за изминалите два месеца — напрегнати, но неописуемо вълнуващи. Започнала бе да взема уроци при Дахиба. Тя бе строга и много взискателна учителка. Като ѝ кажеше „Сега подхвани този и този ритъм“, Камелия трябваше да танцува без музикален съпровод. Научи се също да носи танцови костюми и да се

гримира, а Дахиба ѝ показва как да флиртува с публиката. Следобедите с нея бяха толкова прекрасни, че Камелия понякога съжеляваше за необходимостта да ходи първо на балетното училище.

Когато Захария мина покрай нея, натоварен с две пълни чинии, тя му се усмихна щастливо. Главно на него, както и на Тахия и Жасмина, дължеше осъществяването на мечтата си. Захария не отвърна на веселия поглед на сестра си и тя си спомни, че днес следобед бе научил нещо ужасно. Един негов съученик се бе самоубил сутринта. „Той беше незаконно дете, Камелия“ — каза ѝ Захария, а сълзите се стичаха по страните му. — „Майка му не е омъжена и той не знае кой е баща му. Момчетата в училище го съсипваха от подигравки, ала досега той понасяше храбро всичко. Влюби се в едно съседско момиче и поиска да се ожени за него, но когато майка му потърсила нейната майка, жената заявила, че и най-бедното семейство не би позволило на дъщеря си да се омъжи за такъв човек. Коя почтена жена би взела мъж, който дори не знае кой е баща му? Той не можеше да води нормален живот и затова избра смъртта.“

Захария отиде до масата и подаде чинията на чичо си Карим, който ходеше вече само с бастун. Когато на сцената излязоха акробати, той погледна към Тахия, седнала до баба им, леля Алис и леля Нефиса. Опасяваше се, че Амира вече търси подходящ кандидат за нея. А той самият бе едва на седемнайсет. Как би могъл да поиска ръката ѝ? Но трябваше все пак да събере смелост и да поговори с баба си.

Появи се един известен комик и всички се разсмяха още преди да каже нещо. Захария забеляза, че чичо Сюлейман, седящ до него, не се засмя. Защо бе толкова потиснат Сюлейман. Мизрахи се тревожеше за фирмата си. Правителството налагаше все по-тежки условия за внос, за да стимулира местните производители. Печалбите спаднаха така драстично, че Сюлейман бе принуден да освободи много от старите си, предани служители. Нещата бяха стигнали вече дотам, че му се налагаше да продаде голямата къща на Райската улица и да се пренесе с жена си в друго жилище. Мъчно им бе, че при това сложно политическо положение се налагаше отново да отложат гостуването на Мириам при децата. Затова и съжеляваше, че на сватбата не сервираха вино, защото предпочиташе да пийне нещо, за да забрави грижите си.

На сцената излезе последната танцьорка на кючек — най-добрата. Тя не танцуваше за гостите, а само за булката. Танцът ѝ

изобразяваше сексуалното пробуждане на девственицата. Костюмът ѝ почти не закриваше нейните прелести и тя танцуваше, кършейки вихрено снага в една хореография, от която бликаш независимост, сексуалност и необузdana женска власт. Всичко това тя показваше на свенливата невеста, която седеше невинна и замръзнала в бялата си рокля на трона и със сериозността си показваше, че този танц не ѝ въздейства.

После празникът свърши. Гостите се сбогуваха и най-близките изпроводиха младоженците с таксите до новото им жилище.

Мъжете останаха в хола, докато жените отведоха Жасмина в спалнята. Там ѝ помогнаха да свали булчинската си рокля и да облече нощницата. Тя легна в брачното ложе и жените ѝ вдигнаха нощницата. Амира я хвана за раменете, а Омар застана пред леглото. Когато омота кърпичката около пръста си, жените се обърнаха с гръб. Амира също погледна настрана.

Омар нарочно не бързаше, правеше се, че нещо не е наред — в тези няколко секунди честта на семейството бе заложена на карта. Искаше баба му да изпита сега такъв страх от него, какъвто той бе изпитвал винаги от нея. Нарочно бутна лекичко пръста си навътре, като не изпускате от очи лицето на Амира и се наслаждаваше на нарастващата ѝ нервност. Най-сетне реши, че баба му е треперила достатъчно и изпълни ролята си. Жасмина извика и от нея потече кръв.

Когато Ибрахим и Алис се прибраха у дома, той поразхлаби папийонката си и каза:

— Хубава сватба направихме, нали, мила?

— Не ми харесва този варварски ритуал с отнемането на девствеността.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще дойдеш ли за малко при мен?

— Уморена съм, Ибрахим — винаги му отговаряше така.

— Предлагам просто да пийнем по чаша за здравето на дъщеря ни, нищо повече. Имам една бутилка коняк.

Тя го погледна учудено. Сватбата бе разбудила много чувства в нея. Спомни си собствената си женитба, състояла се преди толкова години. Тогава тя бе обещала на един привлекателен млад мъж да го

обича и да му е върна до смърт. Но тогава още не знаеш нищо за другата жена, за майката на Захария.

— Моля те — каза той тихо. И тя го последва. Защо да не пийнат за здравето на дъщеря им? Ибрахим не свали очи от Алис, докато тя не пресуши чашата си и с облекчение забеляза, че въобще не забеляза привкуса на билката, която бе сипал вътре. Алкохолът веднага я хвана.

— Отвикнала съм да пия! — засмя се Алис.

Но тя не се разнежи, както очакваше Ибрахим, беше само замаяна. Той я целуна. Тя не отвърна на целувката му, но не се и дръпна. Свали презрамката, на вечерната ѝ рокля и тъй като тя не реагира, той я съблече. Алис лежеше като безжизнена кукла в ръцете му и го гледеше със стъклен поглед. Като че ли не забелязваше какво върши той. По едно време дори се изкиска.

Когато Ибрахим я отведе в спалнята и я положи на леглото, установи, че е силно разочарован. Надявал се бе тя да се държи страстно и влюбено. Но той искаше на всяка цена да има син. Полегна до нея, придърпа чаршафа и я взе в прегръдките си. Срамуваше се повече, отколкото при проститутките.

Захария не можеше да заспи. Мислеше си за своя приятел, който се бе хвърлил в Нил. Дали небето го е приело милостиво в рая? Облян в пот, младежът излезе в градината, защото в тази душна августовска нощ просто не можеше да остане повече в стаята си.

За своя изненада завари там Тахия, седнала на пейката и обляна в лунна светлина. Той забрави за мъртвия си приятел.

— Мога ли да седна до теб? — запита той.

Тя се усмихна и му направи място на мраморната пейка.

Той тихо запя популярната песен: „Ти си светлина в мен“.

Когато девойката изведнъж се разхълца, той запита разтревожен:

— Какво ти е? Какво има?

— Ще ми липсва Жасмина! О, Заки, всички вече пораснахме. Един след друг ще напуснем къщата! Край на щастието ни! Никога вече няма да играем заедно в градината!

Той безпомощно протегна ръка и тя за негова изненада обгърна врата му, притисна лице към гърдите му и заплака. Той я прегърна и ѝ заговори успокоителни думи; каза ѝ, че е красива като капка роса,

погали я по косите и се удиви на мекотата им. Тахия бе така топла, лежеше така доверчиво в прегръдките му, че той не успя да овладее чувствата си.

— Обичам те — прошепна той.

Устните му докоснаха нейните — те бяха меки и леко се отвориха. Искаше му се да стигне и по-далеч, но се ограничи само с тази целувка. Дватамата с Тахия щяха да се любят, но само така, както изискваше Коранът — като съпружеска двойка.

— Ще поговоря с баба — каза той, взе в длани лицето ѝ и омагьосано загледа как луната превръщаше сълзите ѝ в диаманти. — Ще бъдем щастливи като Омар и Жасмина.

— Омар! Почакай! Боли ме...

Всичко потръгна зле. Когато близките им си тръгнаха, Омар легна до Жасмина. Грабна я, грубо се опита веднага да се наслади на удоволствието, но се оказа, че не е готов. Само тя бе виновна — лежеше там и го зяпаше с широко отворени очи. Нахвърли с отново върху нея. Виковете ѝ го възбудиха и най-сетне успя да изпълни задължението си. Всичко свърши бързо. Стана, облече халата си и си запали цигара.

Погледна към Жасмина, която хълцаше в леглото, и каза:

— Ще трябва да свикнеш. Ти си ми жена и си длъжна да го правиш. И още нещо — добави той, — ще си останеш вкъщи да се грижиш за мен. Утре ще се обадя в Университета и ще съобщя, че се отказваш от следването. Науките бяха дотук. Няма да си губиш времето и при ония хора от Червения полумесец!

— Не! Омар, как можеш да говориш така?

Той я погледна предизвикателно. Тя имаше същите бадемови очи като баба му и същия пронизва поглед. Но той знаеше, че неговите черни очи са по силни от сините. И като видя, че е успял да я сплаши той се засмя и каза:

— Ще правиш каквото аз кажа. Отсега нататък си моя жена — като се върна в леглото, той установи, че безпомощността ѝ го кара да се чувства силен и реши, че семейният живот е далеч по-приятен, отколкото си мислеше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато видя мъжа, Камелия си помисли, че е направо красив. След това веднага се запита дали е женен.

Това бе държавният цензор — проверяваше в държавната киностудия дали най-новият филм на Хаким Рауф не показва сцени на бедност или политически протест или не дай Боже — пъпа на Дахиба.

Камелия се опита да отвърне поглед от него. Цензорът стоеше така, че да не пречи на камерите и на екипа, докато Хаким даваше указания на актьорите, но внимателно следеше какво се снима.

За четвърти път Дахиба я бе поканила да присъства при снимането на филм. Седемнайсетгодишното момиче си мислеше, че няма нищо по-вълнуващо от атмосферата във филмовото студио. Но в този студен декемврийски ден Камелия бе по-възбудена от обикновено, защото бе седмицата, в която отбелязваха рождения ден на пророка. Хората си купуваха нови дрехи, правеха си подаръци, палеха фойерверки и изяждаха цели планини от лакомства. Мъжът на Дахиба направи голям жест и нареди в студиото да сложат една маса със сладкиши и бонбони — най-вкусен беше „султанският хляб“. Това бе питка, опечена в масло, напоена с мед и покрита с дебел слой сметана.

Камелия се загледа как красивият цензор си взе фурми, напоени с портокалов сироп и сипа няколко лъжички захар в кафето си. Помисли си дали е забелязал как го гледа.

Естествено, и през ум не ѝ минаваше да отиде при него и да го заговори, макар че много би искала да го стори. Всъщност би се шокирала и дори обидила, ако той би се доближил до нея. Но Камелия искаше да привлече вниманието му. Жалко, че не бе облечена малко по-модерно и екстравагантно. Баба ѝ много държеше момичетата да напускат дома прилично облечени, ще рече с дълги ръкави и рокли до петите. Освен това Камелия трябваше да носи непрекъснато забрадка, която покриваше дългите ѝ черни къдри, защото иначе щяла да въведе мъжете в изкушение и да привлече погледите им. Тя, естествено, махаше забрадката веднага щом свиеше зад ъгъла.

Хаким извика: „Почваме!“ и Дахиба затанцува. Цензорът не откъсваше поглед от нея. Сцената се разиграваше в нощен клуб, Дахиба изпълняваше ролята на танцьорка, която се преструваше, че не забелязва мъжа си, който седеше дегизиран сред публиката и флиртуваше с друга жена. Филмът бе комедиен.

Хаким неведнъж се бе оплаквал, че един толкова умен мъж като Насър — той разпространи из целия Близък изток петдесет хиляди радиоапарата, които могат да приемат само Радио Кайро — подлага на такъв строг контрол филмовото производство. Цензурата непрекъснато се усилваше. Нищо чудно, че зрителите оставаха разочаровани, а провалите се множаха. В последно време мъжът на Дахиба споменаваше, че „ще си вдигне чукалата и ще отиде в Ливан, където има по-голяма свобода и още държат на изкуството“.

Хаким извика: „Стоп“ и каза да оправят нещо в костюма на Дахиба. После отиде при жена си, която бе по-висока от него, а на високи токчета направо го надвишаваше с една глава. Хаким се вдигна на пръсти и ѝ прошепна нещо на ухото. Тя се засмя и го оципа по ръката.

Камелия винаги обичаше да гледа как се отнасят двамата един към друг. Външно не си подхождаха: тя бе висока, елегантна и очарователна, а той — нисък, пълен и небрежно облечен. Но двамата бяха направо един за друг. Родителите на Дахиба бяха загинали при корабкрушение, когато е била само на седемнайсет и тя бе имала възможността сама да си избере съпруг. Спряла се бе на Хаким Рауф. Двамата работеха заедно от двайсет години и още бяха влюбени един в друг.

Искам и аз да живея така, помисли си Камелия и отново погледна към младия цензор. Сама ще си избера съпруг и ще имаме щастлив, невероятен брак.

Естествено, ще си имат и деца. Дахиба я бе уверила, че е напълно възможно да се съчетаят децата с кариерата.

Камелия не можеше да откъсне поглед от черноокия, привлекателен мъж. Изведнъж той също погледна към нея. Очите му се спряха по-задълго, отколкото бе прилично, след което отново се насочиха към танцуващата Дахиба.

Не след дълго сцената бе заснета. Снимачните работи за деня приключиха. Камелия взе чантата и палтото си, като пъкна книгите от

библиотеката под мишница. Видя, че Дахиба разговаря с цензора. Той я запита нещо. Тя се засмя и поклати глава. После мъжът погледна часовника си и кимна.

— Хареса ли ти епизодът? — запита Дахиба, като дойде до Камелия и я прегърна през рамо.

— Вие бяхте прекрасна. Той не ви изпускаше от очи — отвърна Камелия и кимна към цензора.

— Разбира се, мила. Нали това му е работата. Увери се, че не танцувах прекалено възбуждащо. Поканих го тази вечер на чай.

— О! И той съгласи ли се?

— Запита дали си ми дъщеря. Казах му, че си моя ученичка.

— Но ще дойде ли за чая?

— Първо се поинтересува дали и ти ще присъстваш. Като му казах „Да“, веднага прие поканата.

— О, Боже! Наистина не знам какво да правя от радост!

— Ще се видим в четири. И не закъснявай.

Камелия тича почти по целия път до къщи. Какво ли да облече, как да му вземе ума? Знаеше какво ще стане — той първо ще се учуди, че я вижда, а после ще направи всичко възможно, за да не покаже, че се интересува от нея. Ако приеме повторна покана на чая, това означава, че му харесва и ще могат да разменят няколко думи под бдителния поглед на Дахиба. Ще последва трета покана, може би за вечеря; тогава вече Камелия ще може да седне до него и евентуално да си поговорят. Може Дахиба и Хаким да направят пикник или да отидат заедно на концерт. При тези перспективи главата ѝ се замая.

Когато стигна до Райската улица, леко заръмя. Повечето жени от семейството се бяха събрали в голямата кухня, където си бърбяха и работеха, изпълнени с радостно очакване на празника.

Девојката свали забрадката, която си бе вързала пред къщи и поздрави всички, задъхана все още от бягането. После веднага посегна към една от все още топлите портокалови пасти.

— А, дойде ли си вече, съкровище? — каза Амира. — Намери ли книгите, които търсеше?

Камелия беше казала на баба си, че отива да търси в библиотеката книгите, които ѝ трябваха за часовете по литература.

Пропусна да спомене, че след това ще се отбие в киностудиото.

— Слава Богу, намерих ги. Тази вечер ме чакат толкова домашни!

— Взе ли такси, както ти казах?

— Навън е толкова свежо и приятно, бабо! — отвърна девойката.
— Прибрах се пеш. Но нищо лошо не ми се случи — добави тя, като улови неодобрителния поглед на възрастната жена.

— Имам да ти съобщя една чудесна новина — каза Амира и си избърса ръцете в престилката, която бе сложила върху черната пола. — Обади се на учителката ти по балет и ѝ кажи, че днес следобед няма да ходиш при нея. Един много важен гост ще дойде в дома ни.

Камелия замръзна. Часовете по балет бяха само предлог! Тя трябваше по някакъв начин да се измъкне и да отиде на чая при Дахиба!

— Мадам много ще се разсърди — отвърна бързо тя. — Тя най-строго ни е забранила...

— Глупости — каза Амира. — От години не си пропускала нито един час. Веднъж поне може. Искаш ли аз да ѝ се обадя?

— Кой е този гост, бабо?

Амира се усмихна гордо.

— Един далечен роднина, Джамал Рашид. Всъщност той идва, за да поговори с теб, детето ми.

Мириам вдигна чашата с чай и каза:

— Желая ти късмет, момичето ми.

Камелия се вторачи с ужас в баба си и леля Мириам.

После се сети, че напоследък Джамал Рашид почна често да посещава дома им — тя си мислеше, че идва да говори с Амира. Сега обаче разбра, че всъщност е оглеждал нея.

— Вижте я как изгуби ума и дума — каза усмихнатата Мириам. — Имаш късмет, момиче. Джамал Рашид е богаташ. Известен е със своята набожност и с щедростта си към вдовици и сираци.

— Но лельо — извика Камелия, — аз нямам никакво намерение да се омъжвам!

Амира я погледна шокирана.

— Да не съм чула такова нещо! Джамал Рашид е добър мъж. И е доста заможен. Има даже бавачка за децата, тъй че няма ти да се грижиш за тях.

— Не е въпросът за Джамал Рашид, бабо! Все едно кой е! Не искам да се омъжвам!

— И защо, в името на Аллаха?

— Не мога, това е! — извика Камелия — Не му е сега времето!

— Какво те прихвана? Разбира се, че ще се омъжиш за Джамал Рашид! Баща ти вече подписа договора за годежа!

— О, бабо! Как е могъл да направи такова нещо!

И смаяните жени видяха как Камелия затръшна вратата на кухнята, малко, след което се хлопна и къщната порта.

Камелия хукна под дъжда към дома на Дахиба, блъсна входната врата и профуча покрай втрещения портиер. Като я видя да тръгва към стълбите, той извика подире ѝ:

— Спри се! — но вече бе твърде късно. Камелия не видя жената, която миеше мраморното стълбище, подхлъзна се на мокрите стъпала и падна; кокалчето ѝ се заклеци в железния парапет и тя увисна разкрячена. Портиерът и чистачката се опитаха да ѝ помогнат, някой извика и Дахиба. След няколко минути момичето вече куцукаше като замаяно към мезонета на учителката, опитвайки се да преглътне сълзите си.

— Милото ми дете — каза Дахиба и ѝ помогна да седне на дивана. — Какво стана? Да извикам ли лекар?

— Не, нищо ми няма.

— Но какво има? Портиерът каза, че си профучала през фойето като че ли джин те гони.

— Просто не бях на себе си. Баба каза, че ме е сгодила за един стар мъж, който има шест деца! Каза, че трябвало да се омъжа за него. А аз искам да стана танцьорка!

Дахиба я прегърна през раменете и каза:

— Ела. Ще пийнем чаша чай и ще си поговорим — но когато Камелия стана, тя видя кърваво петно на дивана. — Да не си в мензис? — запита учителката.

Камелия се замисли.

— Не.

— Иди в банята и провери.

Малко след това момичето се върна и каза:

— Нямам нищо, но кървя.

— Я ми разкажи пак как падна — Камелия разпери пръсти като ножица и Дахиба и рече:

— Чуй ме, детето ми. Иди веднага къщи и разкажи на баба си какво е станало. — Кажй й, че си паднала.

— Не мога да й призная, че съм била тук.

— Тогава й кажи, че си паднала на улицата. Но трябва да й го съобщиш веднага. Хайде, побързай.

— Но защо? Нали ви казах, че нищо ми няма. Не ме боли. А и цензорът ще дойде всеки момент!

— Забрави за него. Направи каквото ти казвам. Бабата ти трябва да знае.

Камелия се прибра разтревожена и объркана у дома. Амира стоеше с чадър на двора и я чакаше.

— Съжалявам, бабо — каза Камелия. — Не биваше да бягам от къщи, прости ми.

— Само Аллах прощава. Влез вътре, цялата с мокра. Къде си се научила да се държиш тъй?

— Съжалявам, бабо, но не мога да се омъжа за Джамал Рашид.

— За това ще си поговорим по-късно — каза Амира и се отправи към къщата. — Не смятай въпроса за приключен.

— Бабо — проплака Камелия, — случи ми се беда.

— Какво? Каква беда?

Девойката й описа блъсканицата на улицата, хлъзгавия тротоар.

— Краката ми бяха така — тя разпери пръсти — и после се появи кърваво петно на паважа. — Амира също я попита за мензиса като Дахиба и когато внучката й каза, че го чака след две седмици, възрастната жена я погледна с тревога.

— Какво има, бабо? — запита тя. — Какво е станало?

— Уповавай се на Аллаха, детето ми. Има начин да те спасим. Но не бива да казваш нищо на баща си.

След историята с Хасан Ибрахим бе изпаднал в такава дълбока депресия, че Амира не искаше да го тревожи.

Знаеше какво трябва да се направи. В Кайро имаше хирурзи, специалисти по тези проблеми. Те умееха да пазят тайна — срещу високо заплащане.

Къщата се намиреше на улица „Двайсет и шести юли“. Бяха казали по телефона на Амира да дойдат след вечерната молитва и да носят пари в брой. Двете с Камелия се качиха по една тъмна, тясна стълба и застанаха пред врата, на която нямаше табелка с име. Амира стисна ръката на внучката си и почука. Отвори жена на средна възраст с мръсна касапска престилка и Амира прошепна:

— Кажете на доктор Малаким, че сме тук.

За тяхна изненада жената заяви, че тя била доктор Малаким и ги покани вътре. Минаха през някакъв хол. Амира видя очукани мебели, окъсани тапети и семейни снимки, поставени върху телевизора. Миришеше силно на пържен лук и печено агне, но и на дезинфекционни средства. Жената ги заведе в спалнята, оградена със завеса вместо с врата. На леглото имаше чист, добре опънат чаршаф; под него се подаваха краищата на гумена подложка.

— Кажете ѝ да легне, госпожа — доктор Малаким отиде до малка масичка, на която имаше памук, инжекция и метални кутии с хирургически инструменти, покрити със зеленикава течност. — Достатъчно е само да си свали гащичките.

— Няма ли да боли? — запита Амира — По телефона казахте, че било напълно безболезнено.

— Ще ѝ бия успокоително. Носите ли парите? Добре. Изчакайте отвън.

Но Амира седна на ръба на леглото и хвана ръката на Камелия.

— Всичко ще се оправи — каза тя на уплашената си внучка. — След няколко минути ще се приберем у дома.

Лекарката придърпа едно столче до леглото, насочи лампата и каза:

— Разкажете ми как стана.

Амира повтори онова, което бе чула от внучката си, а лекарката се усмихна многозначително.

— Значи не е била с мъж, така ли? Сигурна ли сте? Бисмиллах. Всички така разправят. Е, госпожице, сега ще ви бием инжекция. Кажете една молитва, но много бавно...

— Какво ми направи лекарката, бабо? — запита Камелия, когато се качиха в таксито. Още бе замаяна и усещаше притъпена, пулсираща

болка между краката си. Амира ѝ помогна да влезе в къщи и да се качи в стаята си. Радваше се, че не срещнаха никого.

— Като си паднала — рече тя, докато ѝ слагаше нощницата, — ти си загубила девствеността си. Случват се такива работи. При някои момичета онази ципа е съвсем тънка. Има лекари, които я възстановяват, тъй че в брачната нощ да е пак цяла — така се спасява честта на семейството. Това направи и доктор Малаким.

Камелия се срамуваше, но не знаеше от какво.

— Нищо лошо не съм направила, бабо. Просто паднах, нищо повече. Още съм девствена.

— Да, но нямаше доказателство. В сватбената нощ нямаше да потече кръв и щяхме да се опозорим. А сега ти се оправи и няма нужда да казваме на никого къде сме ходили. Заспи, детето ми. До утре ще забравиш всичко.

Но Камелия още дълго остана будна. Болката не намаляваше. Посред нощ дори се усили, но тя не се обади на никого, от страх да не издаде тайната. На другата сутрин вдигна температура, ала пак не се оплака, за да скрие позора си. Но когато припадна в кухнята и Амира пипна горещото ѝ чело, веднага повикаха Ибрахим.

Ще не ще, майка му трябваше да каже какво е станало. За миг в очите му блесна такъв гняв, че заприлича на някогашния Ибрахим. Но това бе само проблясък. Депресията от ново го завладя и той запази спокойствие.

— Тя има остра инфекция. Ще я настаня в болница.

Камелия прекара почти две седмици в Казър Ел Айни. Когато кризата бе преодоляна, почнаха да ѝ идват на свиждане. Семейството така и не научи за падането и за нелегалната операция, с която бе възстановена девствеността ѝ. Знаеха само, че има някаква инфекция с висока температура. Лелите и чичовците, братовчедите и братовчедките ѝ донесоха много цветя и лакомства. Стояха по цял ден в стаята ѝ и дори отвън в коридора.

Жасмина донесе вестта, че е бременна. Изглеждаше радостна, затова Камелия не забеляза, че сестра ѝ бе всъщност напласена и нещастна, не видя и синината, която младата жена бе прикрила с грим.

Дахиба ѝ изпрати цветя и картички и ѝ се обади по телефона.

— Няма да дойда на свиждане, защото на семейството ти няма да му е приятно някаква танцьорка да те посещава в болницата.

Оздравявай бързо, миличка. Хаким много се тревожи за теб. Цензорът разпитва непрекъснато как си. Между другото, името му е Сайджид.

На сутринта след изписването ѝ от болницата Ибрахим каза на Амира:

— Инфекцията е нанесла големи поражения. Камелия никога няма да има деца — нямаше сили да погледне дъщеря си в очите. Все още се надяваше, че Алис ще му роди син. А сега си помисли: „Нима ще съм лишен и от внуци?“

Когато Камелия се прибра вкъщи, там цареше погребална атмосфера. Едва не я задушиха със състраданието си: Джамал Рашид бе разтрогнал годежа. А това означаваше, че едва ли ще успее някога да се омъжи. Лелите и братовчедките заоплакваха бедното момиче, за което нямаше вече място в обществото, защото никога нямаше да стане съпруга и майка. Тя бе осъдена да вегетира като стара мома. Нямаше право даже на секс, а трябваше да запази девствеността до края на живота си.

Настъпи Светата нощ, напомняща за часа, в който пророкът се понесъл на крилат бял кон над Арабския полуостров към Ерусалим. Там небето се отворило пред него и той получил от Бога петте всекидневни молитви, петте стълба на исляма. Пустинният вятър духаше и виеше по улиците на Кайро, покриваше лампите и фаровете на колите с пясък, старите прозоречни решетки в дома на Рашидови скърцаха и трещяха, а старинните газови лампи от бронз, в които отдавна бяха монтирани електрически крушки, бавно се полюшваха на тънките си вериги. Двадесет и шестте души, живеещи в къщата — семейни и слуги — се бяха събрали в големия салон и се молеха. Молитвата се водеше от Ибрахим.

Амира седеше, забулена в черно фередже и се вслушваше в мелодията на стиховете от Корана. Не можеше да се съсредоточи върху молитвата. Питаше се къде ли бяха Омар и Жасмина в тази вечер, свята за всички мюсюлмани, в която семействата се сливаха в една духовна общност.

Жасмина се бореше с вятъра. Тя вървеше пипнешком, опирайки се на сградите и се страхуваше да не се изгуби. По опустелите улици почти не се виждаха коли. Младата жена имаше чувството, че е съвсем сама сред хаоса на вселената. Вятърът бе толкова бурен, че едва не я събори. Но тя продължаваше да върви упорито. Прихлупила бе плътно палтото около наедрялото си тяло и притискаше воала към лицето си, за да предпази носа и очите от бодливите пясъчни зрънца. Едва вървеше от болка.

Свикнала бе вече с побоите. Примирила се бе с мисълта, че Омар не може да спи с нея, без преди това да я напляска. Но този път се уплаши, че може да убие и нея, и нероденото бебе. Затова избяга. Сега се влачеше в призрачната нощ; всяка крачка ѝ се струваше като цял километър, при всяко поемане на дъх изпитваше още по-остра болка и тя се молеше само да издържи до Райската улица. Знаеше, че там я очакват светнали прозорци, сигурност и сърдечно посрещане.

Семейството продължаваше да се моли. Внезапно звънецът на входната врата издрънча. Една слугиня излезе и след миг се върна заедно с Жасмина. Тя се свлече на дивана. Всички се струпаха разтревожени около нея.

Алис прегърна потресена дъщеря си:

— Малкото ми момиче, мъничката ми — извика тя. — Какво ти се е случило?

Жасмина изхълца „Омар“ и зави от болка. Амира се обърна към Ибрахим:

— Извикай веднага Омар тук.

Но Жасмина се примоли:

— Недейте! Не искам да идва тук! Моля ви...

Ибрахим седна до нея и каза:

— Разкажи ми какво се е случило. Да не те е бил?

Амира видя гнева в очите на баща си и изведнъж се уплаши за Омар. Обезумяла от болка, тя прошепна:

— Не... чак дотам не стигна... Съжалявам, татко.

Малко по-късно пристигнаха полицаи. Те заявиха, че са дошли да арестуват Жасмина Рашид, защото е напуснала мъжа си.

Обвинението събуди шумни протести, ругатни и упреци. Но на младата жена не ѝ оставаше нищо друго, освен да се прибере у дома.

Те имаха правото да закарат насила провинилата се съпруга при мъжа ѝ.

Жасмина отказа да ги последва.

— Щом не искаш с добро... — каза един от полицаите и посегна да я дръпне от дивана.

Тя се надигна, плачейки и в следващия момент нададе силен вик и падна на колене. Хания каза:

— Молете се за нея! Родилните ѝ болки започнаха!

— Но още е много рано! — възкликна Алис.

— Аллах определя кога е ударил часът — каза спокойно Амира и помогна на внучката си да стане. — Ела, трябва да побързаме. Прати някого да извика Квета.

Раждането продължи кратко и детето видя бял свят под балдахина на широкото легло, в което се бяха родили поколения от рода на Рашид. Беше момче и Квета обяви, че се е родило под знака на Антарес, двойна звезда от съзвездието Скорпион, в шести дом. Семейството устрои истински празник, а Ибрахим се усмихна за пръв път от няколко седмици насам. Като гледаше с любов детето си, Жасмина забрави за побоите на Омар.

— Толкова се надявах, че ще поизчака и ще се появи на рождения ми ден — тя щеше да навърши скоро седемнайсет години.

Застанали до леглото ѝ, Алис и Ибрахим се усмихваха със сълзи на очи.

— Не мога да повярвам, че съм станала баба — каза Алис. Аз съм само на трийсет и осем, а вече имам внуче! Ще ти издам една тайна, миличка, всъщност ще ви я кажа и на двамата. — Тя погледна мъжа си и рече.

— И аз ще имам дете. Бременна съм.

— О, любима моя — каза Ибрахим и я прегърна. — Безкрайно съм щастлив! — той приседна на ръба на леглото, взе ръката на дъщеря си и ѝ каза: — В нощта на твоето раждане Господ наистина ме е благословил, защото ти ми роди внук — после погледна Алис с грейнало лице. — Ако е по волята на Аллага, може да си имам и син. И двете ме направихте много щастлив.

Алис се усмихна храбро. Помисли за нощите, в които Ибрахим я бе напивал с коняк. Добре знаеше, че спи с нея не от любов, а за да има

син. Алис не искаше да има повече деца. Но сега все пак се зарадва и реши: ако е момче, ще го нарека Едуард.

Жасмина седеше до отворения прозорец на апартамента си и гледаше към Нил, вълнуващ се бурно под напора на пустинния вятър. Люлееше в ръце бебето и усещането на топлото му телце, на малките ръчички и крачета, на мекото коремче, както и видът на сладкото личице я караха да забрави мъката си. Омар ѝ бе позволил да остане на Райската улица, докато се посъвземе след раждането, но веднага след като се върна с детето у дома, той я преби. Оттогава обаче изминаха вече две седмици, през които не беше я докосвал. Жасмина се молеше бебето да го вразуми: дано престане да се държи така брутално с нея. Може би детето щеше да събуди у него чувство за отговорността, която носеше вече за тях двамата, може би ще започне да уважава Жасмина, задето му е родила син.

Тя погледна часовника си. Мъжът ѝ щеше да се прибере едва след няколко часа. Хрумна ѝ една идея. Можеше да увие детето в одеяло и отиде с такси до Райската улица. За първи път щеше да влезе там като майка с бебето си. Облече се набързо и развълнувано си представи как ще я посрещнат, ще я запрегръщат, каква радост и веселие ще настъпи. Вече няма да я приемат като младо момиче, а като уважавана съпруга и майка.

Но като се опита да излезе, тя установи, че вратата на апартамента заяжда. Учуди се, защото не бе естествено вратите в едно ново жилище да набъбват. Тя дръпна още веднъж дръжката с всички сили и тогава разбра, че вратата не заяжда, а е заключена. Явно Омар я бе залостил, като е отивал тази сутрин в университета.

Потърси ключовете първо в дамската си чанта, после из цялото жилище. Никъде не успя да ги намери.

Много се ядоса, че ги е забутала някъде и реши да се обади на домакиня, в който имаше резервни ключове. Но като вдигна слушалката установи, че няма сигнал. Загледа се втрещена в апарата. Изведнъж я побиха студени тръпки. Нима Омар нарочно я бе заключил и бе прекъснал телефона? Не, изключено. Колкото и да бе жесток и брутален, никога не би стигнал дотам. Просто бе заключил вратата от разсеяност, а телефоните в Кайро и без това работеха, когато си искат.

Тя остави Мохамед в леглото и отиде в кухнята да направи вечерята. Утешаваше се с мисълта, че като се върне у дома, Омар ще се извини и двамата ще се посмеят на глупавата му разсеяност. Жасмина реши да сготви любимото му ястие: пълнена агнешка плешка.

Но страхът ѝ нарасна, когато Омар не се върна за вечеря. Тя го чака будна до зори. Когато той не се появи и на следващия ден, страхът ѝ прерасна в ужас. Омар беше я заключил и просто си бе отишъл. Опита се да разбие ключалката, но от паника ръцете ѝ така се разтрепериха, че успя само да измъкне дръжката. Внезапно вътрешната ѝ част се оказа в ръцете ѝ, а външната тупна в коридора.

Отчаяно се опита да отвори с чук и отвертка, надявайки се поне да извади вратата от пантите, но и това не успя. Заудря с юмруци и завика за помощ, макар че не вярваше някой да я чуе. Те живееха на най-горния етаж, а наемателите на останалите две жилища обикновено не си стояха в къщи. Но те и бездруго нямаше да ѝ помогнат. Никой не се намесваше, когато мъжът решише да накаже жена си.

Когато Омар най-сетне се завърна на третия ден вечерта, Жасмина вече бе почти обезумяла от тревога и страх. Той бе пиян, ритна вратата и хвърли падналата дръжка върху нея.

— Какво си направила! Тия неща пари струват, мръснице!

— Теб те нямаше и ме беше страх...

Посегна да я удари, но тя се дръпна. Той изкрещя:

— Сега ще те науча аз тебе. Ти ме опозори! Ти избяга от къщи! Всички съседы знаят. Смеят ми се зад гърба. Аллах ми е свидетел, че ще те науча аз да се покоряваш!

Той обиколи жилището и изпочупи електрическите крушки. Жасмина го следваше по петите и се молеше само бебето да не се събуди.

— Какво смяташ да правиш, Омар?

— Ще ти дам такъв урок, че никога няма да го забравиш.

— Няма вече да бягам, обещавам ти... — искаше да го успокои и да се помири с него, но той я отблъсна, дръпна телевизора от стената и изтръгна кабела. Същото направи и с радиото. След като изпочупи всички крушки и жилището потъна в пълен мрак, той се запъти към вратата.

— Почакай! — примоли се Жасмина. — Не си отивай. Моля те, не ме оставяй сама. Нямаме почти нищо за ядене. Детето има нужда от...

Но Омар захлопна вратата зад себе си и тя чу как превъртя ключа.

Жасмина се събуди, защото на вратата се чукаше. В първия момент не можа да осъзнае къде се намира. Беше тъмно, тя бе гладна, главата я болеше. После разбра, че е заспала на пода на хола. Накрая си спомни, че Омар я заключи — но кога бе това?

Опипом стигна до спалнята и когато взе Мохамед от креватчето му, той веднага потърси гърдата ѝ.

Докога ли ще има кърма? От два дена не беше яла. Отново се почука. Тя се опита да стигне до вратата на апартамента.

— Заключено е — извика жената. — Кой е?

— Отдръпни се — чу тя гласа на Захария и в следващия момент вратата се отвори.

На прага стояха Камелия и Тахия.

— Бисмиллах! — възкликнаха те, като я видяха.

— Какво става тук?

— Той ме заключи! — каза тя и Тахия я прегърна.

— Опитахме се да ти позвъним — рече Камелия и се огледа в тъмното жилище. — Омар дойде вкъщи и като го попитахме как си, отговори, че си била прекалено заета с детето и затова не си можела да ни дойдеш на гости. Сетих се аз, че нещо не е наред.

— Идваш с нас — каза Захария. — Пригответи детето.

Грабнаха бързо едно одеяло, взеха палтото на Жасмина, но когато тръгнаха да излизат, на прага застана Омар.

— Какво правите тук? — запита той, побеснял от гняв.

— Взехме сестра ни, ще си я заведем вкъщи — каза Камелия. — И да не си посмял да ни попречиш, свиня такава!

— Изчезвайте от дома ми! Жена ми остава тук! — той стисна Жасмина за ръката, но Камелия събу обувката си и здравата го халоса по главата. Омар извика от болка, препъна се и падна на земята. Четиримата побягнаха заедно с детето.

Щом пристигнаха на Райската улица, там избухна буря от възмущение. Семейството бе ужасено от вида на Жасмина. Жените отидоха с Жасмина и детето в салона; всички говореха в един глас, ругаеха и твърдяха, че на Омар трябва да му се тегли един хубав бой.

Когато малко по-късно се появи Омар и поиска да види жена си, Ибрахим го отведе в стаичката до салона, затвори вратата и със спокоен глас му забрани да заключва жена си.

Омар се изсмя.

— Това си е мое право, чичо. По закон мъжът има правото да заключи жена си, за да ѝ попречи да избяга от него. Не можеш да ми се месиш.

Ибрахим отвърна с леден глас:

— Законът може и да не защитава Жасмина. Но аз ще я защитя. Ако още веднъж извършиш нещо подобно, ако я заключиш, заплашваш, биеш и изобщо я караш да се чувства нещастна, аз ще те прокълна, Омар. Ще те отлъча от семейството и вече няма да си ми племенник — той впи в него пронизващите си очи. — Ти вече няма да си от рода Рашид.

Омар се стъписа и пребледня като платно. Знаеше, че чичо му има правото да направи това; тогава Омар щеше да престане да съществува за семейството. Той се разтрепери от гняв и страх, опитвайки се трескаво да запази самообладание.

— Да, чичо — каза младежът потиснато.

— Нямам ти никакво доверие и затова ще се обаждам всеки ден по телефона на Жасмина. Ще ѝ идвам на гости веднъж седмично, а тя ще има правото да идва тук с детето, когато пожелае. Ти няма да ѝ пречиш или да я тормозиш заради това. Разбра ли ме?

Омар наведе глава:

— Да, чичо.

Камелия се загледа след Омар и Жасмина, които излязоха от салона и сърцето ѝ се сви при мисълта за сестра ѝ. Тя бе вече заклеямена дори пред закона — станала бе нашиз, непокорна съпруга. Камелия изведнъж осъзна, че двете бяха в сходна ситуация. И аз бях заклеямена заради един нещастен инцидент, помисли си тя. И аз съм пленница на невежеството и предразсъдъците.

Камелия усети как в нея се зароди едно доскоро непознато, ново чувство. То приличаше на пробуждане: сякаш през миналите четири месеца бе спала и едва сега си отваря очите. Поиска ѝ се да настигне сестра си и да я върне. Но законът бе на страната на Омар. Чувството за пълна безпомощност я накара да потърси баба си. Намери я в спалнята ѝ.

— Бабо, позволи ми да поговоря с теб — заговори почтително тя.
— Много се тревожа за Жасмина и Омар.

Амира въздъхна.

— Ако е рекъл Аллах, ще си решат проблемите.

— Но законът е несправедлив спрямо жените, бабо — каза Камелия и седна на края на леглото. — Погрешно е да се принуждава една жена да търпи такъв брак.

— Законът закриля жената.

— Закриля ли я? Прощавай, бабо, но вестниците са пълни с истории на измъчвани жени. Наскоро четох, че мъжът на една млада жена си взел друга и напуснал страната заедно с нея. Първата му жена останала сама с детето си. Мъжът нямал никакво намерение да се връща в Египет, но не ѝ давал развод. Жената се опитала дори да издейства развода чрез жалба до съда, за да може отново да се омъжи, но съдът не предприема нищо, докато не получи съгласието на съпруга. Написала му безброй писма, на които той не отговаря. И така тази млада жена била осъдена да живее в самота, само защото мъжът ѝ е безогледен и брутален.

— Това е изключение — отвърна Амира, докато четкаше черните си коси.

— Не е вярно, бабо. Чети вестниците. Ти слуша само радио, а вестниците са пълни с такива истории. Четох и за един мъж, който умрял неотдавна. На погребението се разбрало, че освен първата си жена имал и още три в различни райони на града и никой от тях не е знаела за останалите. Всяка от вдовиците се надявала, че тя ще наследи всичко, а вместо това им се наложило да си поделят нищожното наследство, което им бил оставил.

— Явно не е бил свестен мъж.

— Точно това ти казвам и аз, бабо. Той не е би свестен човек, а законът му позволява да има няколко съпруги, без те самите да знаят една за друга! Законът е несправедлив спрямо тях, както е

несправедлив спрямо Жасмина. Помисли си само за всички бедни жени, които нямат голям род като нашия да ги защитава и да забрани на садистичния им съпруг да ги бие.

— Милостиви Боже — каза Амира и остави на тоалетката четката за коса. — Не съм те чувала досег да говориш по този начин. Кой ти е напълнил главата с такива идеи?

Камелия с учудване установи, че бе повторил кажи-речи буквално думите на Дахиба. Докато вземаше при нея уроци по танци, тя бе възприела политическите възгледи и убеждения на учителката си.

Амира каза:

— Не ги разбираш още тия неща. Много си млада. Законите ни почиват на закона на Аллаха. А той желае само добро.

— Каж ми къде е писано, че жените трябва да търпят повече мъки и унижения.

Амира отговори рязко:

— Забранявам ти да критикуваш Божието откровение!

— Но законът не почива на Божието слово, бабо! Пророкът казва, че нито една жена не бива да бъде принуждава да се омъжи против волята си.

— Пише също, че жената трябва да се подчинява на мъжа си.

— Това е закон за жените. Но има и други заповеди, които се отнасят за мъжете, мамо. А в нашето общество те не се зачитат.

— Какви ги приказваш!

Камелия потърси някакъв пример.

— Добре, ти искаш от нас да се обличаме и да се държим прилично, защото така пишело в Корана. Затова пък Омар и Заки имат право да обличат каквото си искат и да правят каквото им хрумне.

— Те са мъже и имат право на това.

— Така ли? — Жасмина посегна към Корана, който бе сложен пред портрета на Али Рашид.

— Виж, бабо, прочети тук. Двайсет и четвърта сура, трийсети стих.

Амира погледна книгата.

— Виждаш ли какво имам предвид?

Баба й каза тихо:

— Не мога да го прочета.

— Но тук е написано съвсем ясно — Камелия прочете пасажа:

„Кажете на вярващите мъже, че трябва да свеждат погледи и да не забравят що е срам. Това е по-добро за тях. Аллах знае какво вършат.“

— Виждаш ли? Същото е като при жените, само че единствено нас ни карат да го изпълняваме — Камелия установи, че отново цитира Дахиба и продължи: — Божиите закони са справедливи, бабо. Но хорските закони, с които са подменили заповедите на Корана, са несправедливи. Виж, ето още един пример.

Камелия почна да прелиства книгата, но Амира отново каза:

— Не мога да го прочета.

— Да ти донеса ли очилата?

— Камелия, аз не мога да чета. Никога не са ме учили.

Внучката ѝ я изгледа смаяна.

— Това е моят скрит позор — каза баба ѝ и отиде до прозореца. — Това е... единствената измама, която съм извършила. Но дядо ти ме научи на Божието слово. Благодарение на него познавам и Божиите закони.

— Няма нищо позорно в това, че не можеш да четеш — каза нежно Камелия. — Дори и пророкът не е можел да чете и пише. Но прощавай, бабо, струва ми се, че дядо не ти е казал всички закони.

— Кажете бързо една молитва, дете. Каза лоша дума за дядо си. А той беше добър човек.

Като видя изражението на баба си, гордостта, която проблесна в черните ѝ очи и внушената ѝ представа за върховен авторитет, тя съжали за думите си. Но баба ѝ сама бе казала, че като ти се изплъзне някоя приказка, не можеш да си я вземеш обратно. Камелия рече меко:

— Почитам Божиите закони, но човешките закони са несправедливи. Аз съм само на осемнайсет години, а те ме осъдиха на живот, който е истинска смърт, защото не мога да имам деца. Наказана съм за нещо, което не бе под мой контрол, за нещо, което няма нищо общо с честта, а само с човешката физическа слабост. Винаги си ни учила, че Всевишният бил милостив и мъдър. Нали е казал: „Искам да сте щастливи.“ Бабо, би трябвало Жасмина да има правото на развод с Омар.

— Жена, която иска развод от мъжа си, опозорява цялото си семейство.

— И затова трябва да страдаме в името на честта и да бъдем нещастни? Заради някаква си семейна чест Жасмина трябва да търпи онзи страшен тормоз? А аз трябва да се чувствам излишна на този свят, само защото онази ужасна жена на улица „Двайсет и шести юли“ спаси честта ни, като ми лепна страшна инфекция, така ли?

— Честта е над всичко — отвърна тиха Амира с треперещи устни. — Животът в безчестие не е живот.

— Бабо — каза Камелия. — Ти ми беше като майка, ти ме възпита. Никога не съм се съмнявала в теб. Но не може честта да е най-важното нещо в живота.

— Щом младите почнаха да възразяват на старите и да извъртат Божието слово, светът не е тръгнал на добре. Ти ме засегна дълбоко.

Камелия прехапа долната си устна. После каза:

— Моля те да ми простиш и да ме благословиш, бабо. Трябва да намеря своя път в живота... Още днес напускам този дом. Трябва да разбера къде ми е мястото. Моли се за мен.

Амира стоя до прозореца дълго след като Камелия бе излязла от стаята. Видя как пристигна едно такси, внучката ѝ излезе от къщата с куфар в ръка влезе в колата и изчезна от погледа ѝ. А тя си мислеше за малкото момиченце, което се роди с нейна помощ преди осемнайсет години в една бурна нощ като тази. В същата нощ Ибрахим прокле Бога.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Захария видя ангели.

Поне така му се струваше. Но очарователните жени, които плуваха в златисто сияние, бяха всъщност Амира и готвачката Сара.

Усети една длан да прихваща главата му и по устните му да се разлива топла, сладникава течност.

— Изпий това — че той гласа на баба си. След няколко глътки главата му се избистри. Като видя угриженото лице на Амира, той запита:

— Какво става?

— Падна в несвяст, Заки.

Видя чашата в ръката на баба си и разбра, че е пил чай. Изправи се с усилие и запита:

— Колко е часът?

— Не се безпокой — отвърна меко тя. — Чай е позволено да се пие. Слънцето вече залезе. Семейството се събра на вечеря в салона. Хайде, ела долу...

Захария установи, че е на леглото в своята стая. Погледът му падна върху Сара, която стоеше зад баба му и чакаше нареждания.

— Вие паднахте в кухнята, млади ми господарю — каза тя. — После ви пренесохме тук.

Амира го погали по косата и запита:

— Да не си прекалил с постенето, Заки?

Той падна на възглавниците. Не постя достатъчно, помисли си момчето и съжали, че е изпило чая. Рамазанът, месецът на постите и покаянието, скоро щеше да свърши. Оставаше му малко време, за да спаси душата си.

Седемнайсетгодишният младеж се бе опитвал през всеки ден от месеца на постите да изпълни изискванията на четвъртия стълб на вярата, като не ядеш и не пиеше от изгрев до залез, отказа се от тютюна дори от одеколона, за да победи своите страсти оръжията на сатаната. Освен това трябваше да пречисти и мислите си, да ги

отклони от земните грижи да ги насочи към Бога. А в този ден той бе наруши духовния пост.

Амира каза:

— Мисля, че си прекалено суров спрямо себе си, синко. Забранено е да се пости непрекъснато. От залез до изгрев можем да ядем и пием колкото си искаме. Какво ти е, момчето ми? Виждам, че нещо те мъчи да нямаш проблеми в училище?

Зелените му очи се впиха в Амира и той каза глухо:

— Искам да се оженя, бабо.

Амира го погледна учудено.

— Но ти нямаш още осемнайсет, Заки. Няма професия — как ще изхранваш жена и деца.

— На Омар как позволи да се ожени — той още следва.

— Омар получи наследство от баща си. Освен, това само след година ще получи диплома и ще го назначат като инженер. При него нещата са съвсем други.

— Тогава Тахия и аз можем да останем да живеем при теб, докато завърша училище.

Амира се дръпна назад.

— Тахия ли? За нея ли искаш да се ожениш?

— О, бабо, — отвърна страстно той — умирам за нея! Обичам я! Сърцето ми изгаря!

Амира въздъхна. Ах, тези млади мъже! Непрекъснато изгаряха от страст. Къде бяха останали търпението и самообладанието?

— Още си много млад — каза тя и се замисли. Захария не бе истински потомък на Рашидови. Невъзможно бе да му дадат Тахия.

Захария и Тахия седяха на мраморната пейка в градината, на която преди близо една година се бяха целунали за първи път. Тахия бе сгодена и щеше да се омъжи за Джамал Рашид още преди края на този месец. Не беше особено въодушевена от тази перспектива, но за разлика от Камелия и Жасмина никога не би посмяла да се противопостави на решението на баба си.

Седяха умълчани под звездите и тънкия лунен сърп, държаха се за ръце и вдъхваха аромата на жасмин. Накрая Захария каза:

— Винаги ще те обичам, Тахия. Никога няма да обикна друга жена. Щом не мога да се ожения за теб, ще посветя живота си на Аллах — той каза това, без да подозира, че повтаря думите, с които баща му преди близо осемнайсет години се бе сбогувал със Сара.

Тахия положи глава на рамото му и тихо заплака.

Ибрахим погледна жената в леглото си и реши, че за последен път спи с проститутка. Ходил бе при три ясновидки. И трите го увериха, че Алис чака син; така той стигна до извода, че в затвора е изкупил греха си, че Аллах му е простил греховете и му дава възможността да започне наново.

Мъжът бе рус. Косите му бяха вече оредели, но той бе истински блондин. И всеки път, когато погледите им се срещаха в препълнената зала, Нефиса се опитваше да установи какъв бе цветът им — сив или син?

Намираха се на прием при един известен журналист. Нефиса бе поканена на него, защото бе близка с домакинята — светска дама, която някога посещаваше често двора на крал Фарук. Тя искаше да се запознае с този мъж и тъкмо се чудеше как да го направи, когато приятелката ѝ застана до нея. Тя бе жена с набито око, която обичаше да посредничи между хората и затова бе забелязала, че двамата ѝ гости не откъсват очи един от друг.

Сега тя ѝ прошепна тихо:

— Професор е в Американския университет. Мисля, че е доста симпатичен, а освен това не е и женен. Да те запозная ли с него, скъпа?

Камелия оправяше в гримьорната на Каж д'Ор бялата сатенена галабия, с която щеше да дебютира тази вечер. Помисли си колко хубаво би било цялото семейство да присъства на първото ѝ представление. А когато излезе на сцената за съвместното изпълнение с Дахиба, ѝ се стори, че се носи над облаците. Публиката заръкопляска, завика „Я Аллах!“, Камелия се усмихна и затанцува.

Жасмина притискаше Мохамед към гърдите си и четеше учебника по биология, който Заки ѝ бе подарил за рождения ѝ ден. Тя почти не вдигна поглед, когато Омар излезе от спалнята в облак от одеколон. А когато ѝ каза, че отново излиза, тя само кимна и обърна страницата. Вече не се страхуваше от него. Не знаеше какво му е казал баща ѝ на четири очи, но ефектът бе осезаем. Омар започна да прекарва вечерите си с приятели, но това не я измъчваше. Тя си имаше Мохамед, синът ѝ бе за нея центърът на вселената, а освен това разполагаше и с книги. Жасмина бе твърдо решена някой ден да стане студентка. Така ще придобие независимост. Поради тази причина тя използваше предпазни средства срещу забременяване, които бе взела от новите центрове за контрол върху раждаемостта.

Мириам Мизрахи хвърли печален поглед върху товарната кола, в която качваха и последните мебели. Сюлейман бе продал голямата къща на Райската улица и сега двамата се местеха в апартамент на площад Талаад Харб. Тя мина бързо покрай камиона и влезе в градината на Рашидови, където Амира тъкмо береше билки за мехлеми и отвари.

Мириам тайно плачеше за приятелката си, която така се бе отчуждила от сина и дъщеря си, та даже и от внуците. Много ѝ се искаше да ѝ разкаже какво е станало с третото ѝ дете, със сестрата на Ибрахим и Нефиса. Но Али я бе отлъчил и затова Мириам ѝ се закле, че никога не ще споменава името на дъщеря ѝ.

Затова сега съжаляваше, че случайно е научила какво е станало с Фатима.

Много ѝ бе трудно да запази тази тайна.

— Горкият Ибрахим — каза Алис и взе чашата кафе, която ѝ подаде Мириам. — Опасявам се, че единственото нещо, което си спомня за Англия, е отказът на баща ми да се запознае с него. Еди, разбира се, бе много мил с мъжа ми. Едуард приличаше на мама. И тя обожаваше всичко екзотично. Но баща ми си мислеше, че съм се омъжила за човек, който е на по-ниско социално стъпало от нас — тя се заслуша в музиката, която долиташе от съседния апартамент. Това бе арабска музика, а тя така и не успя да свикне с нея. — Толкова се

радвам на предстоящото пътуване — продължи тя — Почти имам чувството, че може и да се преместим там!

— Най-важното нещо е семейството — каза Сюлейман. Той си бе поотдъхнал от напрежението през последните няколко години и явно се наслаждаваше на рентиерството си. — Двамата с Мириам много бихме искали да отидем да пообиколим децата. Но те са пръснати из цял свят, а ние вече нямаме сили за такава одисея — той погледна Амира. — Синът ти е добър съпруг. Готов е да затвори кабинета си, за да отиде с жена си в родината ѝ. Съжалявам, че и аз не направих същото, докато бях още млад. Защо ли не обиколих света, за да видя децата си...

— Благодаря на Аллаха, че Ибрахим стигна до това решение — каза Амира и си сложи захар в кафето. Зад дребните ритуали при пиенето на кафе се опитваше да прикрие страховете си. Не можеше да овладее безпричинния си страх, че ако синът и напусне сега страната, тя никога вече няма да го види. Но се стараеше да не ѝ личи. — Дано да мине пътуването леко и да се върнат скоро.

Ибрахим предложи да направят това пътуване, след като Алис роди преждевременно и детето умря — оказа се, че наистина е момче. Тя сякаш не можеше да преодолее травмата и бе загубила всякакъв интерес към света. Перспективата да се завърне в родината ѝ подейства обаче като чудотворен лек и тя си възвърна радостното настроение.

Алис не споделяше с никого истинската причина, поради която искаше да се върне в Англия, но тъкмо тази тайна изпиваше силите ѝ. След преждевременното раждане забеляза у себе си изразена склонност към депресивни състояния. Сякаш някаква мъртва земя се простираше в душата ѝ, сякаш леденостудена, подземна река течеше из дълбините на съществуването ѝ, без да излиза на повърхността. Алис все по-често се сещаше за майка си и се питаше дали и тя е чувствала подобно подмолно течение у себе си. Затова въпросът, какво точно бе тласнало лейди Франсиз към самоубийството, придоби за нея особена важност.

Искаше да се завърне в Англия, за да получи ясен отговор на този въпрос. Леля Пенелопи бе най-добрата приятелка на майка ѝ. Алис трябваше да разбере дали е имало външна причина за самоубийството или склонността към самоунищожение им е вродена,

генетично заложена. Алис искаше да знае това със сигурност, защото догодина навършваше четиридесет и две години. На същата възраст се бе самоубила майка ѝ.

На вратата си почука силно.

— Кой ли може да е? — каза Мириам и си избърса ръцете в престилката. Но още преди да отвори нещо силно изтрещя и вратата зейна. В жилището нахлуха мъже в униформи.

Сюлейман скочи:

— Кой сте вие? Какво искате?

— Сюлейман Мизрахи? — запита един офицер.

— Аз съм.

— Обвиняват ви в изменнически изявления.

Амира захлупи лице с длани. Нима сънуваше? Все едно че се повтаряше мистериозното арестуване на Ибрахим.

Чували бяха за нощните посещения на военната полиция и се носеха слухове, че пращали хората в лагер, без съд и присъда. Но арестуваха главно членове на нелегалните Мюсюлмански братства или на други дисидентски групи. Какво може да иска военната полиция от двама стари евреи?

— Станало е грешка — каза Мириам, но я избутаха брутално настрана. Тя падна върху витрината с порцеланови съдове, усети остра болка и нададе приглушен вик.

Алис отиде бързо при нея, а Амира застана пред офицера.

— Нямате право да вършите такива работи — каза тя. Но той изобщо не ѝ обърна внимание. Нареди на войниците да претърсят жилището. Униформените мъже взеха да изхвърлят дрехите от гардероба, да изпразват чекмеджета на пода, да тъпчат джобовете си с бижута и пари. Един от тях се пресегна и хвърли на земята сребърната менора и поставените в рамки портрети на децата и внуците. Менората, рамките, от които бяха скъсани снимките и старинното сребро на Мириам изчезнаха в един чувал, който замъкнаха към изхода.

— Алис — каза Амира тихичко, за да не я чуят войниците, — обади се веднага на Ибрахим.

Накрая мъжете застанаха пред Сюлейман.

— Не-е-е! — извика Мириам.

— Вие сте арестуван — заяви офицерът с режещ глас. — Обвинявам ви в подривни действия срещу правителството и египетския народ.

Сюлейман погледна жена си с неразбиращи очи.

— Моля ви — каза тя. — Станала е грешка. Та ние нищо не сме...

Но един войник изви ръцете на Сюлейман, друг го блъсна в гърба и той политна през вратата към антрето. Старецът се хвана за сърцето, нададе вик и се строполи на пода.

Мириам изтича до него.

— Сюлейман? Сюлейман!

— Внимавай, Жасмина. При толкова дълбока рана може да възникнат проблеми — каза Ибрахим на английски, за да не уплаши с думите си майката на детето — фелахка, която живееше отскоро в града.

— Как е станало? — запита младата жена. Тя бе дошла в кабинета на баща си, за да замести медицинската сестра, която имаше почивен ден. Омар бе командирован в Кувейт и тя можеше да помага на баща си — нещо, което винаги правеше с удоволствие.

— Срутила се една стълба... Така, добре — каза Ибрахим и премина отново на арабски — Ти си храбро момче. Още минутка и сме готови.

Докато баща ѝ промиваше внимателно раната Жасмина се усмихваше окуражително на момчето. Наоколо гъмжеше от деца като него. Родителите им бях напуснали селата си и бяха надошли в градовете търсене на по-добър живот. Блъскаха се в жилища, които бяха предназначени за десет пъти по-малко обитатели; понякога ношуваха на покривните тераси ил по тесните улици. Подслоняваха се, където завареха: зеленчукови градини, в кокошарници и обори, по стълбища и в развалени асансьори. Затова и непрекъснат имаше нещастни случаи. В крака на момчето се бе забил пирон и Ибрахим току-що го бе извадил.

— Е, Жасмина — обърна се той към нея пак на английски, — почистихме раната и я промихме с калиев перманганат. Сега какво

трябва да направя?

Младата жена бе облякла бяла престилка и си бе вързала косите с бяла кърпа също като медицинската сестра на баща си. Тя му подаде купичка с виолетова течност, която току-що бе приготвила:

— Гентианавиолет — отвърна тя, — ако няма нужда от антибиотик.

— Умно момиче си ми ти — каза Ибрахим внимателно намаза кожата на момчето с разтвора под мълчаливото наблюдение на майката, жена на неопределена възраст, облечена в черен шал до земята. — Както знаеш, при такава голяма рана има опасност от инфекция. Момчето е имало късмет, че майка му е събрала смелост да го доведе тук. Когато не тече много кръв, тези хора смятат нараняванията за нещо безобидно и не им обръщат внимание. Понякога се стига до отравяне на кръвта и човекът умира.

Докато превързваше мършавото краче, Жасмина си помисли, че момчето е на възрастта на сина ѝ. Но беше по-дребно от тригодишния Мохамед и бе явно недохранено.

Ибрахим би инжекция против тетанус на момчето, което веднага избухна в сълзи и каза на майката:

— Доведи го пак след три дена. Слагай често ръка на челото му. Като го усетиш, че е горещо, ела веднага тук. Ако забележиш, че кракът му се вкочанява или че е нещо неспокоен, пак го доведи. Разбра ли ме?

Жената кимна, гледайки плахо над ръба на памучното фередже, което притискаше през цялото време пред лицето си. Бръкна под черния шал, извади няколко монети, но Ибрахим махна с ръка:

— Молитвите са по-ценни от парите. Помоли се за мен — когато жената си тръгна, той отиде до умивалника и си изми ръцете. — Може би няма да ги видим повече, Жасмина. Ако раната се инфектира, тя ще го закара при някой знахар да прогони джиновете от него — той погледна дъщеря си, която почистваше инструментите и купичката. — Сигурна ли си, че си готова цял живот да се занимаваш с такива неща? Да бъдеш съпруга и майка — да, това е прекрасна професия. Защо искаш да станеш лекарка? Както виждаш, лекарската практика може понякога да те доведе до отчаяние.

Жасмина го погледна със закачлива усмивка:

— А ти защо си станал лекар, татко?

— Нямах кой знае какъв избор. Дядо ти доста точно бе предначертал моя път.

— А ти какво би предпочел?

— Ако сега можех да избирам — отвърна Ибрахим и си подсуши ръцете, — щях да отида да живея на някоя от нашите памукови плантации по делтата на Нил. Едно време исках да стана писател. Още като съвсем млад. Може би всички млади хора мечтаят да пишат?

Жасмина го наблюдаваше внимателно как четка косите си. Реши, че макар да приближава петдесетте, все още изглежда добре. Малко бе пуснал коремче, но това му придаваше повече достолепие. Не се учудваше, че майка ѝ се е влюбила в него.

Тя хвърли в кошчето гумените ръкавици и мръсния памук, като с ъгълчето на окото си гледаше как баща ѝ нанася някакви бележки със златната си писалка на едно картонче. Той приближаваше възрастта, в която арабите според Жасмина ставаха най-привлекателни. Тогава жената може би отново можеше да открие в тяхно лице един другар и партньор — когато бяха надраснали младежките си изпълнения, когато вече не робуваха единствено на суетата и характерът им достигаше известна зрелост. Забелязала бе тези черти и в професорите си, във възрастните мъже по кафенетата; дори старите просяци по улиците излъчваха особено достойнство. Тя се запита дали естественото благородство, което рано или късно се проявяваше у арабите, бе расов белег, наследство от пустинните племена, които в хода столетията се бяха научили да устояват и на най-суровите изпитания. Дори при Омар забелязваше първите обнадеждаващи признаци, макар че бе едва на двайсет и пет. Вероятно сега в общуването с бизнесмени и висшестоящи се научаваше на онова, което не бе научил в детството си: на дисциплина, скромност и съобразяване с другите.

Ибрахим се обърна и погледна към Жасмина, която подреждаше инструментите му в белите метални шкафове. Свалила бе забрадката си и русата ѝ коса падаше свободно на раменете. „Прилича на Алис“ помисли си той. — „Притежава същия чар, същите изящни движения. Но интереса към науката, твърдата решимост да стане независима и да придобие професия, не бе наследила от майка си. Може пък да съм ѝ ги предал аз, помисли си той. Може би притежавам воля, но не си давам сметка за това.“

Всъщност нямаше нищо против тя да стане лекарка. Вече си представяше как превръща съседното помещение, където преди се срещаше с проститутките, във втори кабинет. Усмихна се виновно при спомена за своите „прегрешения“ и реши, че вероятно е редно да помогне на дъщеря си да осъществи своите мечти. Като стане лекарка, ще я вземе при себе си в кабинета. Тя ще лекува жените и децата, а той — мъжете. Ще работят в екип, ще се консултират, ще разменят мнения: доктор Ибрахим Рашид и доктор Жасмина Рашид. Ще бъде всеки ден край него, ще изпълни кабинета му с живот и радост.

— Но ти имаш син — каза той. — Не трябва ли да му посветиш всичките си сили и време?

— Само да можем! Леля Нефиса не се откъсва от него. Сега са на куклен театър и бих се радвала, ако успея да си го взема поне довечера.

— Е, да, докато Тахия не роди дете, Мохамед ще е единственото внуче на сестра ми.

Жасмина се обърна и го погледна в очите:

— Татко, докато стоях къщи, се подготвих за следването. След две години Мохамед тръгва на училище и тогава бих искала да стана студентка.

— Не си ли много млада за лекарка?

— Като се дипломирам, ще бъда на двацет и шест.

— Тогава ще си вече стара жена — отвърна сухо той и се учуди, че макар вътре в себе си да подкрепяше плановете ѝ, всъщност каза онова, което се очакваше от него като баща. — Не знам, струва ми се, че за млада жена от твоята класа и с твоето възпитание не е много подходящо да следва медицина. Помисли си пак. Бих предпочел да ми народиш много внуци. Мохамед е вече почти на четири. Има нужда от братчета и сестричета.

Жасмина се засмя:

— Синът ми има повече братовчеди и братовчедки, отколкото му трябва. Появата на братче или сестриче само ще го обърка!

Знаеше, че семейството вече се пита защо не забременява отново. Никой не знаеше, че използва песар. Преди три години бе решила твърдо да се разведе с Омар. Но като проучи внимателно въпроса, разбра, че това е свързано с огромни трудности. За разлика от мъжа жената получаваше развод само при определени условия: например ако мъжът ѝ е осъден на доживотен затвор, ако страда от

нелечима болест, ако е душевно болен или така малтретира жена си, че тя е вече осакатена за цял живот.

Една възрастна жена, която като нея работеше като доброволка при Червения полумесец, ѝ даде добър съвет: „Адвокати! Съдилища! Жалби! — рече презрително тя. — Всяка жена с малко акъл знае как да накара мъжа си да се разведе с нея. Аз успях да го направя даже два пъти. И двамата ми мъже се случиха егоисти и идиоти. Голяма грешка беше, че се омъжих за тях. Но всяка жена може да разкара мъжа си. Майка ми му викаше «пресоляване на супата»: занемаряваш домакинството, вдигаш шум до Бога, когато приятелите му дойдат на гости, а като покани някои важни хора, гледаш яденето да не стигне, а децата да беснеят пред очите им. Това ранява жестоко мъжкото му честолюбие. Ако това не помогне, има едно безотказно средство: изсмей му се, докато те чука. Ако тогава не прогони жена си, става импотентен.“

Но тогава Жасмина не бе отчаяна чак дотам, защото Омар започна да се държи по-човешки. А като завърши, го назначиха в правителствената администрация и често ходеше на дълги командировки в чужбина. Отсъствието му, тайното използване на песара и подготовката за следването правеха живота ѝ поносим. Дори отношенията им като че ли се подобриха. Омар се отнасяше с повече уважение към нея, а от последното ходене в чужбина ѝ донесе дори подарък. Тя се надяваше, че ще успеят да се сблизат и след време може и да се обикнат — затова се стремеше да се сдобри с Омар.

— Но това не ми е достатъчно, татко — каза Жасмина. — Да, прекрасно е да си майка. Но тази роля някак ме ограничава. Когато слушам лекции или идвам тук да ти помагам, аз се чувствам съвсем друг човек. То е като пробуждане. Все едно че откривам истинското си „аз“. Знаеш ли, завиждам на Камелия, че направи кариера като танцьорка.

— Дядо ти не би одобрил идеята жени да стават лекарки.

— Но аз се обръщам към теб, татко, а не към дядо си Али.

— Така е — каза той бавно — аз не съм като баща си — той ѝ се усмихна. — Е, добре, момичето ми. Щом се върнем с майка ти от Англия, ще си поговорим за това.

Жасмина го прегърна и като я притискаше към себе си, той се зарадва, че дъщеря му е смела и има достатъчно доверие в него, за да

му говори открито за плановете си. „Ех, да имах твоя кураж — помиял си той, — да можех и аз да поговоря откровено с Алис.“

Телефонът иззвъня. Ибрахим отиде в съседната стая. Когато се върна след приключването на разговора в кабинета, лицето му бе бяло като платно.

— Какво има? — попита уплашена Жасмина.

— Сюлейман е мъртъв. Ченгетата са нахлули у Мизрахи. Майка ти и баба ти били случайно там...

На вратата се почука. Жасмина отвори и с учудване видя на прага Джамал Рашид, мъжа на Тахия.

— Прощавай, че ти се изтърсвам така неочаквано, Ибрахим — каза Джамал, — но работата е спешна. Може ли да вляза?

Гостът не се впусна в обичайните любезности и това изненада Жасмина. Ибрахим поздрави Джамал, даде му стол да седне и запита:

— Да не идваш заради Тахия? Да не е болна?

След женитбата си племенницата му бе напуснала дома на Райската улица, но често посещаваше семейството си. Жасмина знаеше, че напразно се опитва да забременее.

— Жена ми, слава Богу, е добре. Ибрахим, дойдох да те предупредя, че военната полиция беше при мен. Задаваха ми разни въпроси.

— Какви въпроси?

— За теб. За политическите ти възгледи, за банковата ти сметка, за инвестициите ти.

— Как така? Защо?

— Не знам. Но тази сутрин научих от един приятел — не мога да ти кажа името му, — че името Рашид било в списъците.

— В какви списъци?

— По които отвеждат хората в лагерите.

Ибрахим отиде до вратата на кабинета, огледа празния коридор, заключи, върна се, заключи вратата на стаята, в която седяха и каза:

— Как е възможно да попаднем в този списък? Семейството ми не е имало никакви проблеми с правителството на Насър. Ние сме мирни хора, Джамал!

— Заклевам се, че е истина. Внимавай, Ибрахим. Знаеш каква власт има военната полиция. Всички се страхуват от министър Амер. Откак той контролира армията, почнаха да арестуват всеки, който е

имал неблагоприятието да критикува скапаните телефони на Кайро и конфискуват имуществото му в полза на държавата.

Джамал се огледа, сякаш някой от шпионите на Насър би могъл да се скрие в кабинета.

— Ибрахим, нали познаваш сестра ми Мунирах, дето е омъжена за един богат индустриалец. Снощи са били при нея. Изкарали я заедно с децата на улицата, а войниците конфискували и къщата, и всичко в нея. Взели й пръстените от ръцете и верижките от шиите на дъщерите й. Отвели мъжа й и най-големия им син. Нищо не се пише за тези неща, защото вестникарите знаят какво ги чака. Обаче едно е сигурно: чистката този път е насочена срещу богатите.

— Току-що научих, че са ходили в жилището на Мизрахи и така брутално пребили Сюлейман, че починал на място. Бисмиллах, как можем да се опазим?

— Ще ти кажа аз какво направих. Преди да дойда тук, прехвърлих къщите, дето ги давам под наем, на Тахия и на братовчедките ми. После си изпразних банковата сметка и скрих парите. Ако нахлуят у дома, нищо няма да намерят. Повярвай ми, Ибрахим, към никого не можеш да се обърнеш, на никого вяра да нямаш. Свалиха даже някои от големците в правителството.

— Но как е попаднало името ми в този списък? Аллах ми е свидетел, че откак Фарук напусна Александрия, аз си живея мирно и тихо. Не могат да упрекнат в нищо нито мен, нито семейството ми! Какво има против мен този Амер?

— Ибрахим — отвърна Джамал, — не те преследва Амер. Това е работа на държавния му секретар. Той стои в сянка, но притежава огромна власт. И като сложи някое име в списъка, няма измъкване.

— И кой е той?

— Един твой бивш приятел: Хасан ал-Сабир.

Ибрахим реши да си отмъсти, но искаше първо да види майка си и Алис, които бяха заедно с Мириам над починалия Сюлейман и затова отиде в синагогата. Жилището на Мириам бе конфискувано и запечатано. Позволиха й да вземе само дрехите на гърба си и практически я изхвърлиха на улицата. Затова щеше да остане по време на седемдневния траур в дома на равина. После трябваше да си търси

ново жилище. Амира горещо я помоли да дойде при тях в дома на Райската улица, но приятелката ѝ отказа. След смъртта на Сюлейман нямала сили отново да се върне там, където била прекарала толкова щастливи години.

Амира смяташе да се обърне към Сафия Раджиб, която преди близо петнайсет години бе издействала освобождаването на Ибрахим. Но мъжът ѝ бе изпаднал в немилост. Преди време го бяха пенсионирали тихомълком.

— Мамо, семейството ни е в опасност. Военната полиция ще дойде рано или късно. Искам да се приберете час по-скоро с Алис у дома. Още тази вечер скрийте всичко по-ценно и обяснете на жените, че трябва да запазят спокойствие, когато ония пристигнат.

Обърна се към Алис, застанала до Амира, и каза:

— Съжалявам, мила. Отново ще трябва да отложим пътуването си до Англия. Не знам как можем да се справим със ситуацията, но в момента не мога да зарежа всичките си близки. Искаш ли да отидеш сама?

— Не — отвърна Алис, — ще отидем, когато положението се оправи.

Мириам също дойде до вратата:

— Какво има, Амира? Ибрахим, какво става?

— Моите съболезнования, лельо Мириам. Прощавай, но майка ми трябва да се върне веднага вкъщи.

— Да, разбира се. В тези несигурни времена човек трябва да е при семейството си.

— Ще се върна веднага щом мога — каза Амира.

Мириам сложи ръка на рамото на приятелката си и каза:

— Знам, че искаш да ми помогнеш. Но не се тревожи повече за мен. Реших да отида при сина си в Калифорния. Заминавам веднага след като... — гласът ѝ изневери — след като се сбогувам със Сюлейман.

Ибрахим каза:

— Мамо, вземете моята кола. Трябва да побързаме.

— Толкова ли е голяма опасността?

— Дано се лъжа...

— А къде отиваш ти?

— В Кайро има само един човек, който може да ни спаси. Дано успее да поговоря с него.

— Ах, здравей — каза Жасмина на малкия си син, когато спряха пред дома на Рашидови. Тя притисна радостно към себе си Мохамед, който я чакаше пред вратата и се усмихна, за да скрие страха си. Нефиса притича до тях, взе Мохамед на ръце и възкликна.

— Слава на Аллаха! Сега вече всички се събрахме. Надявам се, че не си забравила?

Слугите отнесоха багажа на Жасмина вътре. Когато влязоха на хладно, Нефиса ѝ каза:

— По нареждане на Ибрахим се опитваме да скрием каквото можем. Ако си донесла някакви бижута, трябва да ги приберем на сигурно място, за да не ги намери военната полиция.

В къщата цареше голяма суматоха: под ръководството на Амира се семаха картини от стените, порцеланът и кристалът изчезваха от шкафовете и масите.

Жасмина се зарадва, като видя в салона Джамал и Тахия. Младите жени се прегърнаха, но от погледа на Жасмина не убягна тревогата, която се четеше в очите на братовчедката ѝ.

Алис имаше за задача да събере скъпоценностите. Тя ходеше от стая на стая и вадеше бижутата от чекмеджета, ковчезета и ръчни чанти. Дизайнерските тоалети, ценното копринено бельо, кожените палта и обувките от крокодилска кожа се събираха и натъпкваха в чували за брашно и картофи. Слугите ги отнасяха в кухнята и Сара им даваше указания къде да ги сложат в голямото помещение, така че войниците да не се досетят какво има вътре. Хания излезе заедно с Алис в градината и двете изкопаха дупки, в които да скрият скъпоценностите. Всички работеха съсредоточено и мълчаливо. В къщата вече не се носеше смях. Смрачаваше се. Военната полиция можеше да се появи всеки момент. Но им трябваше още доста време, за да изпразнят къщата и да приберат всичко ценно или поне да го поприскрият.

Малко по-късно в салона влезе Захария, с не си очилата със златните рамки и потърка очи. Жасмина го прегърна.

— Татко къде е? — запита я той.

— Не знам, Заки...

След посещениято на Джамал Рашид в кабинета баща ѝ я изпрати вкъщи. Омар бе в чужбина и тя трябваше просто да си събере багажа и да изчака при семейството опасността да отmine. Когато стигна с таксито до тяхното жилище, видя пред входа кола на Министерството на отбраната. Шофьорът ѝ връчи писмо. И сега се разтреперваше като си спомни как поиска от нея да се подпише, че го е получила и заяви, че в случай на отказ имал нареждането да я отведе незабавно при Хасан ал-Сабир. Хасан бе написал едно-единствено изречение:

„Мила Жасмина, очаквам те още днес.“

Къщата, разположена край Пътя на пирамидите, бе обградена от полета със захарна тръстика и палмови горички, така че почти не се виждаше от улицата, високи платани обрамчваха добре поддържаните алеи. Тежките, затворени капаци на прозорците пазеха обитателите ѝ от чужди погледи.

Когато Ибрахим слезе от таксито и мина през разкошната градина, той си помисли: Тук живее един изключително богат човек.

Почука с тежката хлопка на вратата. Портата беше украсена с прекрасна дърворезба, която по би подхождала на някоя джамия. Слуга в ослепително бяла галабия му отвори и го въведе в хола. Полираният до блясък под бе застлан със скъпи килими и тигрови кожи. Вентилаторите, разположени в ъглите, осигуряваха приятна прохлада.

Слугата се оттегли и миг по-късно се появи Хасан. Ибрахим си помисли, че приятелят чу почти не се е променил за четирите години, изминали от последната им среща. Може би изглеждаше само по-уверен в себе си и по-спокоен от онази вечер, когато Ибрахим анулира едновременно и брачния договор, и тяхното приятелство. Той демонстрираше богатството си с дълъг, украсен с разкошни бродерии кафтан, златен ръчен часовник и дебели златни пръстени.

— Добре дошъл в бедняшката ми колиба — каза той подигравателно и добави с усмивка: — Очаквах те.

Ибрахим се огледа и сухо отвърна:

— Бедняшка ли? Не виждам никаква следа от прехвалената скромност, която бих очаквал от един палач на Насър.

— Военна плячка, приятелю. Това е просто отплата за моя принос в изграждането на социализма. Слугата ми ей сега ще донесе кафе. Или предпочиташ чай? Може би ще пийнеш с мен чаша уиски, за да отбележим днешния празник? — Ибрахим махна нетърпеливо с ръка. Хасан отиде до една махагонова масичка за сервиране, отрупана с кристални гарафи и чаши и си наля едно уиски.

Ибрахим мина веднага на въпроса.

— Предупредиха ме, че ще ме споходят неканени гости. Вярно ли е?

— Така ли трябва да се срещат двама стари приятели? Къде са добрите ти маниери?

— Защо семейството ми е включено в списъка?

— Защото аз го сложих там.

— Защо?

Хасан погледна чашата си, отпи една глътка и каза:

— Много направо го подкара. Това никак не е характерно за теб. Е, добре, щом така предпочиташ... — той отпи още една глътка и се засмя самодоволно. — Да, аз добавих името ти в списъка, като целях само едно: да дойдеш при мен и да ми предложиш някакъв подкуп, срещу който съм готов да го махна оттам.

Ибрахим посочи луксозно обзаведеното помещение:

— Едва ли съм по-богат от теб.

— Аз не ти искам пари.

— А какво тогава?

— Не можеш ли да се сетиш?

Ибрахим плъзна поглед по скъпоценните предмети: огромните слонски бивни, кръстосани над камината, поставките за цигари от копито на антилопа, кожата от зебра върху лъскавия под. Под една шотландска гайда, окачена на стената, видя древноегипетска статуя на пиедестал. Ибрахим не се съмняваше, че е истинска, макар и придобита нелегално. „Плячката на Хасан“, помисли си той и се запита дали и сребърната менора на Мириам не е попаднала в колекцията на ненаситния Хасан.

— Искам друг трофей — рече домакинът, тъй като забеляза накъде се насочи погледът му.

— Какво имаш предвид?

— Искам си само онова, което по право ми принадлежи. Ти ми го отне, като не спази брачния договор. Дай ми го и пращинка няма да падне върху твоето семейство.

Ибрахим го погледна мрачно:

— Какво искаш?

— Жасмина.

Куфарите на Жасмина бяха в стаята, където някога спяха заедно с Камелия. Единият бе отворен върху леглото. Нефиса дойде при нея и каза:

— Тази вечер братовчедът Ахмед от Асиут ще пристигне с жена си и децата. Къщата ще се напълни с народ.

— Лельо, налага ми се отново да изляза. Би ли гледала през това време Мохамед? Всички са толкова заети, че ме е страх да не го изпуснат от очи.

Нефиса седна на леглото и взе малкия в скута си.

— На драго сърце — рече тя, извади един бонбон и му го даде. — Но мога ли да те попитам защо се налага да излизаш в тоя късен час? Да не си забравил нещо?

Жасмина изведнъж се разтрепери и изпусна дамската си чанта. Като се наведе с пламнало лице и започна да събира нещата си, свекърва ѝ рече:

— Щом те е страх толкова от полицаите, не е ли по-добре да останеш тук?

— Имам една среща, която не мога да отложам, лельо.

Нефиса бе обзета от любопитство.

— И с кого... — запита тя, но Жасмина се обърна, без да каже нищо и изтича навън.

Мохамед се размърда неспокойно. Тя го пусна на земята и реши да разопакова багажа на снаха си. Започна с вече отворения куфар на леглото. Извади нощниците и бельото. В бързината Жасмина не бе затворила добре тоалетната си чантичка. Съдържанието ѝ се бе пръснало в куфара. Като се зае да го събира, тя попадна на странен предмет. Огледа го по-внимателно, установи, че е песар и се смая.

Значи се пазеше от забременяване? Ето защо нямаше други деца след Мохамед. Но Омар сигурно не знаеше това.

Като стана, забеляза едно червило, което се бе изтърколило под леглото. Вдигна го и видя до него къс хартия, изпаднал вероятно от дамската чанта на снаха ѝ. Върху него Жасмина бе написала с разтреперана ръка един адрес.

— Какво каза? — запита Ибрахим и пристъпи към Хасан.

— Казах, че искам Жасмина. Ако ми я дадеш, ще зачеркна името ви от списъка.

— Как смееш!

— Че тя си е моя. Ти ми я обеща, но не удържа на думата си. С това доказа, че не си мъж на честта. В този ден приятелството ни умря. Но не е необходимо да враждуваме. Кажи на дъщеря си да ми дойде на гости и ще можем...

— Върви по дяволите!

— Не мислех, че си чак толкоз опърничав. Нима си готов да рискуваш живота на всичките си близки?

Ибрахим сви пестниците си в юмрук.

— Целият ни род ще се надигне срещу тебе. Казваш, че не знам що е чест. Значи не ме познаваш, защото предпочитам семейството ми да остане на улицата, вместо да погубя честта ни. Нищо не можеш да ни направиш, Хасан.

— Не забравяй, приятелю, че веднъж вече лежа в затвора — за престъпления срещу египетския народ.

— Само ако пипнеш дъщеря ми...

Хасан се засмя.

— Още си спомням какъв бе като млад, Ибрахим Винаги си бил мекушав. Със собствените си очи съм те виждал как стоеше с наведена глава пред баща си и повтаряше като смъртен ученик: „Да, татко“. Страхуваше се от него и му се подчиняваше. Така че не ми се прави на герой. И те моля, не ставай смешен, защото после ще съжаляваш.

— Вярно е, вършил съм в живота си и неща, за които сега съжалявам — отвърна Ибрахим. — Направих ги в пристъп на слабост и не се гордея с тях — той погледна Хасан и сам се учуди на себе си, че говореше така спокойно, без никакво чувство за вина. — Но вече не

съм слаб. Спомена за баща ми. Той беше силен човек и в сравнение с него аз бях едно нищо. Но сега той е при Аллаха, а тук, на земята, аз се оправям сам. И нося отговорност за всичко. Повярвай ми: ако се наложи да се боря с теб, ще го направя.

Той се приближи плътно до Хасан и го погледна в очите, усети познатия одеколон на приятеля си, който му напомни за отминалите времена в Оксфорд и за побратимяването им.

— Остави семейството ми на мира! — каза заплашително Ибрахим — И да не си припарил до Жасмина, че ще съжаляваш!

Устните на Хасан се изкривиха в усмивка.

— Аз командвам полицаите, а не ти. Не забравяй, че веднъж вече те пратих в затвора.

— Не съм забравил.

— В досието ти пише, че... са те разпитвали. Вярно ли е?

Ибрахим стисна зъби.

— Не ще успееш да ме изкараш от нерви. Няма да се сбия с теб тук и сега.

— Не искам да се бия с теб. Искам Жасмина.

— Никога няма да я имаш.

Хасан вдигна рамене:

— Така или иначе тя ще бъде моя. И тогава ще трябва волюневолю да признаеш, че не можеш да ме правиш за смях. Не можеш да сключваш с мен договори, а после да ги нарушаваш. Ти ме унижи, Ибрахим, и аз ще ти го върна тъпкано.

Когато пристигна с таксито пред къщата на Пътя на пирамидите, Жасмина не забеляза как друго такси се отправи в обратната посока. Не видя и пътника в него — баща си. Нарочно слезе малко по-далеч от дома на Хасан. Искаше да се поразтъпче, преди да се изправи пред него. Какво да му каже? Какво ли иска от нея? Защо настоява да дойде още днес?

Тя бавно тръгна по настланата с плочи алея между дърветата и храстите и най-сетне достигна до богато резбованата входна врата на голямата вила.

Чичо Хасан явно бе станал вече влиятелен и много богат мъж. Но защо се бе нахвърлил върху тях? Защо искаше да унищожи

семейството им? Сигурно бе грешка или недоразумение. Тя ще поговори открито с него и сигурно всичко ще се оправи...

Тя се спря колебливо пред входа и усети как губи вътрешната си увереност.

Чичо Хасан не бе стъпвал на Райската улица от четири години. Не дойде нито на сватбата ѝ, не присъстваше на рождените ѝ дни, не се появи и на абитуриентския празник на Захария. Баща ѝ дори не споменаваше за него, но това не бе толкова странно, тъй като напоследък той се бе отдръпнал от всичките си стари приятели. И все пак двамата с Хасан бяха някога толкова близки, че децата му викаха „чичо“. Той бе кажи-речи член на семейството им. Защо бе престанал да идва у тях?

Жасмина пое дълбоко дъх и почука. Отвори ѝ един слуга и я отведе в хола, който приличаше на музей и Хасан седеше на дивана. Като се надигна да я посрещне, тя осъзна, че за първи път остава насаме с него.

— Жасмина, прекрасна моя! — каза той и се отправи към нея с разтворени обятия. — Каква изненада. Господи, колко си пораснала. Вече си истинска жена! — той сърдечно ѝ стисна ръка и се засмя. — Добре дошла. Аллах да те благослови.

— Желая същото и на теб, чичо Хасан.

Той се усмихна сърдечно.

— А, все още ми викаш чичо, така ли? Моля заповядай.

Жасмина погледна кожения диван, покрит с леопардова кожа и се озърна с широко разтворени очи.

— Както виждаш, мила, в момента не съм съвсем изпаднал.

Една снимка, поставена на перваза на камината, привлече вниманието ѝ и тя отиде да я разгледа. На нея се виждаха двама млади мъже в бели панталони и ризи, които се усмихваха срещу обектива.

— Тук сме двамата с баща ти в Оксфорд — каза Хасан, застанал зад нея. — Нашият отбор по поло спечели турнира. Това бе един от най-хубавите дни в живота ми.

— Чичо Хасан, дойдох да поговоря с теб за баща ми.

Той я прегърна през рамо и я отведе до кожения диван. Двамата седнаха и той продължи да говори, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Без баща ти щях да се чувствам извънредно самотен в университета — рече тихо той. — Знаеш ли, бях останал съвсем сам на света. Баща ми току-що бе починал, майка ми бе умряла още преди години, нямах братя или сестри. Ако Ибрахим Рашид не беше се сприятелил с мен, щях да се чувствам безкрайно самотен в Оксфорд. Англия бе съвсем чужда за мен. Не можех да свикна с хората и с техните нрави. Направо се бях отчаял — той погледна Жасмина. — Много обичах баща ти — мисля, че той самият не знаеше колко държах на него.

Жасмина видя, че очите му се навлажниха. Изглеждаше така разочустван и някак умислен. Тя събра кураж и запита:

— Чичо Хасан, знаеш ли за какво съм дошла?

— Каж ми първо какво правят близките ти. Добре ли са всички? — той се примъкна по-близо до нея. — А, как реагира всъщност баба ти на нещастieto, сполетяло Мизрахи?

— Мизрахи ли? Ох, баба ужасно се разстрои всички сме толкова смаяни и опечалени, че чичо Сюлейман умря по такъв трагичен начин. Но защо...

— Чух, че баба ти обърнала къщата наопаки, опитвайки се по този начин да изпревари събитията.

Жасмина сбърчи чело.

— Откъде знаеш?

Той не отговори на въпроса ѝ, а добави с тиха усмивка:

— Знаеш ли, винаги съм наричал баба ти „вещицата“. Тя не можеше да ме търпи. Намрази ме от първия миг, в който влязох в Райската улица заедно с Ибрахим. Това бе много преди ти да се родиш, хубавице — той духна от лицето ѝ една паднала руса къдрица и после я прекара през пръстите си. — Прочетох го по очите ѝ, когато той ме представи. Тя се усмихна, но изведнъж замръзна като лед. Без никаква причини миличко — той отново се изсмя, но този път така цинично, че тръпки я побиха... — Ти въобще знаеш ли, че исках да се оженя за теб? Двамата с баща ги бяха подписали вече брачния договор. Но вещицата накара Ибрахим да се дръпне, защото реши, че не съм достоен за теб.

Когато понечи да я погали по косите, Жасмина бързо скочи и в смущението си се препъна в една зеброва кожа.

— Чичо Хасан, снощи чух нещо, което не мога да повярвам. Свързано е с нощните нахлувания с домовете и с един списък.

— Ах, да, онзи списък. И какво?

— Научих, че и моето семейство е в него.

— И какво от това?

— Чичо Хасан, имаш ли нещо общо с ченгетата?

— Естествено, миличкото ми. Те са пряко подчинени на министъра на отбраната, а аз съм дясната му ръка. Така че всичко, което вършат, става по моя заповед — той също стана, доближи се плътно до Жасмина и я погледна предизвикат едно. — За да ти спестя следващия въпрос, мило ми дете, ще ти кажа, че аз наредих да обискират и конфискуват жилището на Израхи. Аз пратих войниците.

— Ти! Но защо? Какво са ти направили?

— Нищо. Те бяха невинни. Аз ги използвах просто за стръв.

— Какво искаш да кажеш?

Той се обърна и отиде до количката с напитките, наля си чаша уиски, вдъхна аромата му и с наслада отпи една глътка.

— Искам нещо съвсем определено. Да, аз сложих името на Рашидови в списъка. По мое нареждане войниците ще пристигнат в дома ви на Райската улица. И те уверявам, че ще я обърнат наопаки и ще конфискуват всичко. Вече знам повечето скривалища, които е измислила хитрата ти баба. Имам шпиони навсякъде. Лесно мога да си представя как гордата Амира ще остане на улицата заедно с цялата ви фамилия. Освен ако не получи онова, което искам.

Жасмина се разтрепери.

— Какво искаш?

— Теб, естествено — Хасан остави чашата и се приближи до нея. — Мога да зачеркна името Рашид от списъка. Мога да опазя дома ви от ченгетата. Но всичко си има цена. Ти можеш да я платиш... тук и сега.

Тя се втренчи с ужас в него.

— Всъщност баща ти е виновен за всичко. Той стъпка приятелството ни и те даде на Омар, а не на мен. През цялото време чаках сгоден случай, за да си отмъстя. И сега ще го сторя чрез теб, защото този път баща ти не може да ми попречи да осъществя желанието си.

Жасмина прехапа устни. После попита едва чуто:

— А ако не ти позволя?

— Тогава ченгетата ще пристигнат на Райската улица. И те уверявам, че няма да пощадят никого.

— Няма да ти дам това, което искаш.

— Ще ми дадеш — той я хвана и я привлече към себе си. Когато младата жена се опита да го отблъсне, Хасан хвана двете ѝ китки с една ръка и разкъса блузата ѝ. — На никого няма да разкажеш как сладко сме си прекарвали. Това ще си остане нашата прекрасна тайна — той вдигна сугиена ѝ и се опита да я целуне по гърдите.

Жасмина се изскубна с вик и изтича към вратата. Блъсна се в една маса и вазата се строши на пода. Хасан я настигна, прихвана я и я избута до стената.

— В крайна сметка една такава история позори жената, а не мъжа — той прошепна в ухото ѝ: — Не забравяй, че дойде тук доброволно. Ще правиш всичко, каквото ти казвам, а аз истински ще ти се наслаждавам, защото отдавна копнея за теб, твърде отдавна. Няма да чакам повече. Моят час удари, мила Жасмина — той я целуна по врата. — Кой знае? Може и на теб да ти хареса?

Нефиса хвана Мохамед за ръка и обеща да му купи сладолед.

— Ще излезем още веднъж на разходка, миличък! Искаш ли?

Тя слезе с него в гаража и изкара автомобила на улицата. Купи му сладолед и докато малкият го ближеше с наслада, тя сви по улицата, която водеше към моста. В края на Кайро се намираще пътят на пирамидите с грейналата от светлини вила. Видя един слуга да мете входната алея. Нефиса свали прозореца на колата и запита:

— Бихте ли ми казали кой живее тук?

— Хасан ал-Сабир — отговори тихо мъжът. — Той е голям човек.

Хасан ал-Сабир!

Какво търсеше Жасмина при този Сатана?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Зрителите в препълнения Каж д'Ор наскачаха местата си и завикаха:

— Я Аллах! Камелия! Дахиба! Последва солото на Дахиба под съпровод на барабан — кулминацията на представлението. Камелии благодари на публиката като й хвърли въздушни целувки и се оттегли, за да предостави отново сцената само на Дахиба. Макар че бе есен, вечерта бе още доса топла. Затова нямаше търпение да свали костюма си — семпла памучна галабия, препасана с червена копринена кърпа на ханша. „Новият дух на Египет“, за който пледираше Насър, изискваше скромност в облеклото. Затова двете с Дахиба, както и всички други естрадни изпълнители в страната, прибраха разкошните костюми, махнаха блестящите пайети и предлагаха на публиката повече фолклорни мотиви, вместо възбуждащите „ориенталски танци“. Независимо от тези ограничения обаче залата бе винаги пълна до последния стол и зрителите реагираха въодушевено.

За своя изненада тя завари зад кулисите Жасмина. През последните месеци почти не се бяха срещали! Уплаши се, като видя разстроеното лице и разплаканите очи на сестра си. Беше дошла сама, без сина си, когото водеше навсякъде. Но щом вдигна очи, тя са усмихна и прегърна Камелия.

— От ден на ден ставаш все по-добра — рече той с възхищение, — видя ли какво пишат за теб?

Камелия поклати глава:

— Не! Прочети ми го.

„Очарователната Камелия, новата звезда на небосклона на Кайро, е танцьорка с изключителен талант. Тя е гъвкава като змия, прелестна като газела и красива като пеперуда. Още отсега е ясно, че един ден тя ще надмине дори своята учителка — великата Дахиба.“

— Яков Мансур направо те е възпял.

Камелия чуваше това име за първи път. Жасмина се засмя:

— Не знам кой е, но явно е влюбен в теб, Камелия!

Танцърката имаше вече много почитатели. Те разпитваха Хаким Рауф за ученичката на жена му. Понякога ѝ пращаха на сцената цветя и картички с възторжени комплименти. Но двайсет и една годишната Камелия нямаше намерение да се влюбва. Тя бе съсредоточила всичките си усилия към една цел: да стане най-добрата танцърка на Египет. В плановете ѝ за бъдещето не бе предвиден нито съпруг, нито любовник. Престана да тъгува дори за цензора. Той вече се бе оженил и имаше едно дете.

Камелия забеляза колко е потисната сестра ѝ, забеляза как ѝ треперят ръцете и разбра, че едва се сдържа да не заплаче. Затова отиде с нея в гримьорната, поръча чай за двете по телефона и запита:

— Какво има, Жаси?

— Направих нещо... не, по-скоро ми се случи... — тя заби поглед в пода и после добави едва чуто: — Стучи се в деня, когато умря Сюлейман Мизрахи. Досега не съм го казвала на никого, даже и на мама. Даже и на теб не знам как да ти кажа...

— Кажи го направо, както си говорехме като деца. Тогава няхахме тайни една от друга...

— Камелия, аз съм бременна.

Винаги, щом чуеше, че някоя жена е забременяла, Камелия се изпълваше с тъга. Може би щеше да преуспее в живота, може да достигне целта си и да се прослави, но никога нямаше да бъде майка. Но тя прогони веднага тази мисъл и каза:

— Защо не се радваш? Това е прекрасно!

— Не, Камелия, никак не е прекрасно. Не чакам дете от Омар.

Жасмина ѝ разказа за неочакваното посещение на Джамал Рашид в кабинета на баща им, за предупреждението и за това, че е разбрал кой е сложил името им в списъка. Разказа ѝ и за писмото, в което ѝ се нареждаше да отиде в дома на Хасан ал-Сабир.

— И аз наистина отидох. Мислех си: „Чичо Хасан не може да направи такова ужасно нещо!“ Но той си призна всичко и заяви, че го сторил нарочно, защото искал да ме има. Твърдеше дори, че сме били сгодени, но татко нарушил договора.

— Боже господи — промърмори Камелия. — Не може да бъде! И какво стана после?

— Като разбрах, че съм се напъхала в бърлогата на лъва, аз се опитах да избягам, но той ме спря. Съпротивлявах се, но той бе по-силен от мен.

Камелия притвори очи и промълви:

— В ада да иде дано. Ох, милата ми! И ти не каза на никого, така ли?

Жасмина поклати глава.

— Чичо Хасан... — повтори смаяно Камелия. — Като си помисля, че като малка го обожавах. Дори си мечтаех да се омъжа за него! А ти казваш, че бил чудовище и че те е изнасилил!

— Да, и сега чакам дете от него.

Двете постояха безмълвно, докато Камелия се надигна и каза решително:

— Жаси, чуй ме! Не бива да казваш на никого. Ще те прокълнат. Ти си се жертвала, Жасмина, но много добре знаеш, че ще те накажат — тя прегърна сестра си и се замисли. После каза: — Слушай, Омар ще помисли, че детето е негово. Толкова е самоуверен, че суетата ще го заслепи. Дори и пред себе си няма да признае, че детето не прилича на него. А и другите ще си мислят, че е негово. Защо да не повярват? Не бива на никого да казваме истината, Жасмина. Ще ти съсият живота, скандалът ще унищожи цялото ни семейство. Трябва да помислим за баба и татко, но преди всичко — за теб. Тази тайна ще си остане между нас.

— Говориш като баба.

— Ако беше отишла при нея, и тя би ти казала същото. Знаеш ли, след представлението ще ходя на вечеря с приятели. Искам да дойдеш и ти. Не ми отказвай. Толкова рядко излизаш навън, а те са мили, свестни хора. Ще си имаш дете — какво по-хубаво от това. Завиждам ти за това и ще се постарая да забравиш за Хасан ал-Сабир.

Когато си легна късно през нощта и се загледа в меката лунна светлина, падаща върху сатенената завивка, Камелия си спомни думите на сестра си: „Говориш като баба.“ И установи, че Амира е била права

за много неща. Трябваше да се пазят някои неща в тайна, за да не се накърни семейната чест.

Спомни си с угризение как грубо се бе скарала нея, преди да напусни дома. Ще я помоля да ми прости, реши тя, ще се сдобря с нея. Как може да се сърдя на човек, който ме е гледал, пазил и обичал откакто съм се родила?

„Калифорния е толкова особена. Чудя се дали някога ще свикна. Но ми е безкрайно приятно да ходя отново в една препълнена синагога! Сюлейман би се радвал също. Сърцето ми остана в Египет, при теб, сестро, и при Сюлейман.“

Амира поиска да ѝ дадат писмото на Мириам, което Зубайда току-що ѝ бе прочела, и се загледа в почерка. Усещаше духа на Мириам, въплътен в мастилото и хартията. Това ѝ носеше утеха в тия тежки времена.

Насилниците още не бяха споходили дома им, но семейството бе нащрек: салонът бе изпразнен, жените не носеха грим, бижута и скъпи дрехи, а яденето се правеше по скромните селски рецепти на Сара. Всички спяха зле и при всяко почукване на вратата сърцата им се свиваха. Само Ибрахим се бе променил до неузнаваемост. Той сякаш не се страхуваше от военната полиция и вдъхваше на всички увереност и надежда. Синът ѝ започна да става рано, да чете много медицински книги и да се отдава напълно на лекарската си професия. Предоставяше лекарските си умения на всички, които се нуждаеха от тях и често се връщаше късно вкъщи, но дори и като си идваше капнал, пак изглеждаше доволен, а не потиснат. Амира сгъна внимателно писмото на Мириам и го пъхна в джоба си. Като вдигна глава, не повярва на очите си: Камелия се приближаваше към нея.

— Бабо?

— Милата ми внучка! Слава на Аллаха!

— О, бабо! Страхувах се, че няма да искаш да ме видиш! Ужасно съжалявам, че ти наприказвах такива неща!

Амира се засмя през сълзи.

— Ти беше само на осемнайсет, а на тази възраст младите си мислят, че са по-умни от всички — тя разтвори обятия и Камелия я прегърна. — Пораснала си и си се позакръглила.

— Сега съм танцьорка, бабо.

— Да — кимна Амира. — Жасмина ми каза.

— В изпълнението ми няма нищо неприлично, бабо. Танцувам в красива галабия с дълги ръкави, която ми стига чак до кокалчетата. Бабо, да знаеш колко са щастливи зрителите като ме гледат!

— Радвам се, че Аллах ти посочи мястото в живота. Може би като ти взе нещо с едната ръка, ти го върна с другата.

— Искам да се запознаеш с учителката ми Дахиба.

— Оная жена, при която живееш?

— Жасмина сигурно ти е разказала за нея! Дахиба е почтена жена, бабо. Гледала ли си филмите ѝ?

— Не, не съм.

— Бабо, искам да я видиш. Защо не дойдеш с мен да ти покажа къде живея. Ще я харесаш, сигурна съм.

Амира сбърчи чело.

— Едва ли ще се чувствам добре в компанията на една такава жена — каза тя, но внучката ѝ усети, че може и да я склони.

Подобно на всички заможни хора в Кайро Дахиба и мъжът ѝ бяха възприели по-скромнен начин на живот, като избягваха да демонстрират богатството си. Наистина, Хаким имаше приятели в правителството и Дахиба бе една от любимките на режима, но и двамата се чувстваха несигурни — както всички останали. Затова Дахиба заключи в дрешника кожените си палта и бижутата, заедно с прекрасните си театрални костюми, а Хаким освободи шофьора. Той караше сам шевролета, а Дахиба не се държеше като звезда.

Този следобед двамата седяха в хола, пиеха кафе и ядяха портокали, докато четяха новите сценарии. Изведнъж на прага се появи Камелия.

— Доведох ви един човек, с когото трябва да се запознаете!

— Боже господи! — възкликна Хаким — Да не си довела президента Насър?

Камелия се засмя:

— Ти все ме поднасяш. Не, не е президентът, а баба ми. Тя е отвън във фойето.

Усмивката на Хаким се стопи и той се спогледа с Дахиба.

— Мила Камелия — каза тя, като се надигна от дивана. — Страхувам се, че е малко неудобно. Нали сама каза, че баба ти не харесва жени като мен.

— Да, но ние говорихме надълго и нашироко и накрая тя каза, че иска да се запознае с теб! Знаеш колко исках да се сдобря с нея. Направих го заради Жасмина... тя дойде преди време в клуба и ми разказа нещо и аз реших да се сдобря с баба ми. Само да видиш как се зарадва, че съм се върнала у дома, Дахиба! Тя може да не одобрява живота на танцьорките, но те моля да ѝ дадеш един шанс. Толкова е важно за мен.

Дахиба погледна Хаким, който стана и каза:

— Ами, аз трябва да ходя в студиото. Ще мина през кухнята.

— Трябва да те предупредя обаче, че баба ми е много старомодна — каза Камелия, когато двете останаха насаме. — Не ходи нито на кино, нито на вариете и затова дори не е чувала за теб. Моля те, не я вини за това — тя излезе и след малко се върна, като отвори вратата пред Амира.

— Дахиба — рече младата жена, — имам честта да те запозная с моята баба. Бабо, това е учителката ми Дахиба.

В стаята изведнъж настъпи мълчание, нарушавано единствено от приглушените улични шумове. После Дахиба каза с тъжна усмивка:

— Добре дошла в моя дом.

Амира не отговори. Тя стоеше на прага, замръзнала като статуя и се взираше мълчаливо в Дахиба. Танцьорката въздъхна:

— Няма ли да ми кажеш поне добър ден, мамо?

Амира безмълвно се обърна, хвърли унищожителен поглед на Камелия и си тръгна, без да каже дума.

— Чакай! — извика внучката ѝ и изтича след нея. — Не си отивай, бабо!

— Остави я да си върви — каза Дахиба. — Не я спирай.

— Не разбирам. Защо си тръгна? Какво стана?

— Ела тук и седни...

— Защо ѝ каза „мамо“?

— Защото Амира ми е майка. Истинското ми име е Фатима Рашид. Аз съм ти леля.

Меката ноемврийска светлина падаше през завесите, а от каната се надигаше ароматът на ментов чай. Фатима наля първо на Камелия, а после и на себе си. Тя се облегна назад и заговори:

— Сърдиш ли ми се, че не ти казах по-рано?

— Не знам, съвсем се обърках. Нали твърдеше, че родителите ти са загинали при корабокрушение?

— Измислих си го. Единствено Хаким знаеше кои са истинските ми родители. Но не ти го казах, Камелия, защото нямах представа какво би ти наприказвала майка ми за мен. Страхувах се, че ще ме презреш и няма да искаш да танцуваш вече с мен.

— Но как така никой от фамилията не е разбрал, че ти си прочутата Дахиба?

— Изгониха ме още като съвсем малка. Когато станах прочута и почнах да се снимам във филми, аз се промених и външно. Бях вече по-зряла, а ти знаеш как се променя човек от грима и костюма. А и никой не очакваше да ме види на екрана или на сцената. Веднъж срещнах случайно Мириам Мизрахи. Излизах от балната зала на Хилтън, а тя купуваше цветя от магазинчето във фойето. Не знам дали ме позна и дали забеляза, че аз съм танцьорката от плаката, окачен при входа. За момент ми се стори, че ще дойде при мен и ще ме заговори. Но тя си остана вътре и лицето ѝ не трепна.

— Всъщност защо са те прогонили? — запита Камелия. Тя остави чашката си и се наведе напред. — Баба нищо не искаше да разкаже.

Фатима отиде до прозореца и се загледа в удължаващите се сенки върху паважа. Мъж с мръсна галабия тикаше двуколка, отрупана с найлонови сандали.

— Бях само на седемнайсет — рече тихо тя, — на колкото бе и ти, когато се промъкна на сцената и затанцува пред мен — запали цигара и издуха дима към бледия слънчев лъч. — Аз бях любимката на мама и тя положи големи усилия, за да ме омъжи за богат паша, наш далечен роднина. В сватбената нощ не потече кръв. Майка ми побесня и ме обвини, че съм имала нещо с някое момче. Но аз ѝ казах, че в

нощта преди сватбата съм паднала в банята. Показах ѝ петното от кръв върху нощницата ми и тя разбра какво е станало. Бях още девствена, но също като теб... не ставах вече за омъжване — засмя се горчиво тя.

Камелия възкликна:

— Значи затова ми каза да отида веднага при баба и да ѝ разкажа как паднах на стълбата!

— Знаех, че веднага ще реши да те оперират, за да възстановят химена. Още тогава правеха такива неща и тя искаше да ме прати на лекар. Но баща ми заяви, че това било измама и безчестие. Оттогава взе да се нахвърля върху мен с повод и без повод. Присъствието ми бе позор за семейството. Мама бе сърдечна и ме разбираше, но аз не можех да понасям тази несправедливост и се бунтувах. Смятах, че обществото греши, като превръща невинни момичета в жертва на абсурдни морални изисквания и ги лишава от женско достойнство. Не исках да се примиря с това и почнах да излизам от къщи без фередже. Сприятелих се с една танцьорка, която взе да ме води по разни интересни и опасни места — из кафенетата по улица Мохамед Али. Там... — въздъхна Фатима — сред веселата компания на танцьорки и музиканти срещнах Хосни. Той бе невероятен. Изглеждаше фантастично, беше вежлив и светски мъж, но без пукната пара. Хосни свиреше на барабан и като всички безработни музиканти висеше от сутрин до вечер по кафенетата. Една вечер ме видя да танцувам и реши, че можем да направим състав. Ожени се за мен и се закле, че ще ме обича вечно, наехме едно малко жилище, висяхме заедно с останалите музиканти и танцьорки по кафенетата и чакахме да ни наемат за някоя сватба или празник. Като научи за това, татко побесня. За него танцьорките бяха чисти проститутки и затова ме прокле. Не се трогнах особено. Двамата с Хосни бяхме на най-ниското стъпало на обществената йерархия. Хората гледаха на нас отвисоко, но ние бяхме безкрайно щастливи.

Фатима замълча. Мъчителни спомени се разбудиха у нея. Отново се разтвориха незаздравели рани. Явно ѝ бе трудно да продължи.

— И после... една година след сватбата ни, Хосни замина за Александрия, а аз случайно срещнах една позната танцьорка при шивачката, където поръчвах костюм за представлението. Тя ме запита много ли страдам за Хосни и така нататък, защото мислена, че разводът бил тежък удар за мен. От нея научих, че той бил произнесъл

три пъти пред свидетели официалната фраза на развода и че се е разделил с мен, без дори да ме уведоми. Повече не го видях.

— Но защо се е разделил с теб, след като сте били толкова щастливи?

— Мила Камелия, мъжът се интересува от жената само докато е недостъпна. След като стане негова, той рано или късно загубва интерес към нея. Виж, ако роди дете, ако има син, тя може да го задържи при себе си. Всеки знае, че мъжът може и да не обича жена си, но за децата си умира. Хосни ме напусна, защото не забременях. По този начин поставих под съмнение неговата мъжественост, а той не можеше да изтърпи такова унижение.

— И какво направи след това?

— Не можех да се върна на Райската улица. Затова се опитах да си изкарвам хляба като танцьорка. Известно време животът ми бе направо непоносим, Камелия. Не искам да навлизам в подробности, но извърших неща, от които сега се срамувам. И тогава Хаким Рауф ме видя случайно да танцувам на една сватба. Предложи ми роля във филма, който снимаше. След време се влюби в мен и макар да му казах, че вероятно не ще мога да имам деца, той се ожени за мен.

— Възхищавам се на чичо Хаким. Той е толкова умен, толкова добър и сърдечен.

— О, той е нещо много повече — Фатима смени темата: — Като изскочи тогава на сцената, първо помислих, че отнякъде те познавам. Като ми каза как се казваш... Божичко, не можеш да си представиш какво изпитах. Ти се оказа дъщеря на брат ми! Очите, устата... така ми напомняше за Амира! Толкова ми беше трудно да премълча истината. Исках да те прегърна, да те целуна — ти единствена от цялото семейство бе дошла при мен, възхищаваше ми се и искаше да станеш моя ученичка. Но се страхувах, че ще избягаш, ако научиш коя съм всъщност. Не се съмнявах, че къщи се разказват ужасни истории за мен, пропадналата танцьорка.

Камелия поклати учудено глава:

— Не, никой не споменаваше за теб, дори бяха махнали снимките ти от семейния албум.

— Затова и никой от младите не ме позна. Дори Ибрахим и Нефиса сигурно едва си спомнят каква съм била.

Фатима изгаси цигарата в пепелника и каза:

— Значи мама е почнала да излиза от къщи. Мислех, че никога няма да го направи.

— Излезе за пръв път, когато татко бе в затвора. Никой не знае къде ходи тогава и...

— Ибрахим е лежал в затвора? Боже, колко неща не знам... Кажеш ми, и ти ли си се родила в голямото легло с балдахина?

— Ти познаваш ли майка ми? — запита Камелия.

— Не.

— Лельо — каза девойката и се усмихна смутено, защото още не можеше да привикне с това обръщение. — Защо не се сдобриш с баба? Защо не отидеш да ѝ разкажеш всичко?

— Милото ми дете, повече от всичко на света искам да се помирят с тях. Но когато се омъжих за Хосни, баща ми ми наговори ужасни неща и мама не ме защити. Тогава аз бях още почти дете, а тя бе зряла жена. Тя трябва да направи първата стъпка — Фатима замълча и отпи от чая. После каза — Камелия, може би трябва да ме напуснеш и да се върнеш при баба си. Мисля, че ако не се отдръпнеш от мен, тя може и теб да прокълне. Ако останеш тук, може никога вече да не я видиш.

— Не, ще остана — отвърна Камелия. — Ти си ми леля, тук е моето семейство и аз никога няма да се откажа от танцуването.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Движението по пътя за летището бе натоварено и хаотично. Нефиса ловко маневрираше с фиата сред колоната от коли и се чудеше каква ли е причината за задръстването.

От няколко седмици се говореше, че може да избухне война. Откакто Израел нахлу в Сирия, египетската армия бе в състояние на бойна готовност. Също като в дните на революцията в Кайро цареше напрегната атмосфера; хората се трупяха около радиоапаратите в кафенетата и възбудено четяха военно пропагандистките статии във вестниците. Нефиса се запита дали Израел не е обявил война на Египет. Натисна копчето на радиото, за да чуе новините, но после го изключи. Не искаше и да чува за война. Днес синът ѝ се връщаше у дома и тя се радваше, че може да го изненада с прекрасни вести.

Когато най-сетне стигна до сградата на летището, тя с разочарование установи, че много от полетите бяха отменени. Пасажерите седяха и чакаха, а посрещачите се ядосваха.

Нефиса си пробиваше път през тълпата и се молеше самолетът от Кувейт да се приземи преди напълно да прекратят всякакви полети. Доколкото подочу от оживените разговори край нея, предположението ѝ бе правилно. Президентът Насър бе обявил извънредно положение. Масово мобилизираха запасняците. Египет бе на прага на война.

Внезапно пред нея застана висок рус мъж. Държеше в ръка дипломатическия си паспорт, който замислено пъхна в портфейла си. Облечен бе в английски шлифер. Очите им бегло се срещнаха. И двамата промърмориха „Извинете“ и се разминаха.

След няколко крачки Нефиса спря и се обърна. Видя го да изчезва сред множеството. За миг ѝ заприлича на... Тя поклати глава и продължи напред.

Преди да стигне до изхода от фоайето, мъжът в шлифер се спря и погледна през рамо назад. Жената, която неочаквано изникна пред него... очите ѝ... Напомняха му за онези очи, в които се бе влюбил преди двайсет и две години, по време на Втората световна война, когато служеше като млад лейтенант в Кайро... Очите зад

фереджетото... онази загадъчна жена, която стоеше зад решетката на прозореца и го чакаше. След няколко месеца страстна любов, изразяваща се само в размяна на погледи, те бяха прекарвали приказна нощ в един стар харем...

Шофьорът го чакаше до колата, той бе дошъл тук с важна дипломатическа мисия. Усмивайки се меланхолично, мъжът с шлифера излезе от летището.

Нефиса се спря и пак се обърна, но повече не го видя. Възможно ли бе? Той ли беше? Тези сини очи, тънкият прав нос, дългите, изящни пръсти — никога няма да го забрави!

Но когато реши да го настигне, по високоговорителя обявиха, че току-що е кацнал самолетът от Кувейт. Нефиса погледна още веднъж натам, където бе изчезнал чужденецът. После поклати глава. „Не може да е той“, помисли си тя и се обърна към изхода от залата за митническа проверка.

Когато най-сетне видя сина си да излиза, тя му замаха и го извика. Сега вече можеше да му разкаже всичко. Прегърна го и отвори уста да му каже голямата новина, но шумът в залата погълна думите ѝ.

Реши да изчака, докато седнат в колата и поемат към Кайро. Ще го остави първо да ѝ разкаже за работата си по петролните полета на Кувейт. Едва тогава ще му съобщи онова, което си бе повтаряла безброй пъти наум: „Реших да се преместя при теб и Жасмина. Мястото на майката е при сина ѝ и при внуците. Не е редно да оставам повече при майка си. Заслужавам да имам собствен дом.“ Омар естествено ще се съгласи. В края на краищата той сам бе нарушил традицията и се бе оттеглил с жена си в собствено жилище. Нейно право бе да ръководи домакинството на сина си — всяка жена в Кайро би потвърдила това.

Нефиса си бе наумила да поеме изцяло грижата за Омар и Мохамед. След една продължителна, но завършила с разочарование любовна история с професора от Американския университет и безрезултатния флирт с един английски бизнесмен тя в крайна сметка се примири с факта, че никога вече няма да изпита онази любов и страст, която бе преживяла в прекрасната нощ в харема. Каза си, че е глупаво да търси в други мъже онова, което обичаше в своя английски лейтенант. В лудостта си бе стигнала чак дотам, до се припознава в

чужди хора на летището! Не, тя смяташе да се прости с този блян и да го замести с друг.

— Толкова се радвам, че си отново у дома — каза тя, като седна на мястото отпред и остави Омар да кара колата. — Работата ти е хубава, но твърде дълго отсъстваш от къщи.

— Как са нашите, мамо? Какво прави Жасмина? Толкова се радвам, че скоро ще роди.

Вместо да отговори на въпросите му, Нефиса го посъветва да избегне задръстената улица и да мине по шосето през пустинята. Слънцето вече залязваше.

На изток, в посока към Синай, се движеха танкове. Нефиса не искаше да говори за Жасмина. Снаха ѝ бе единственото тъмно петънце в нейния прекрасен план. Вече бе намерила по-голямо жилище и бе набавила красиви порцеланови съдове и сребърни прибори, защото смяташе веднага да изхвърли семплата кухненска посуда, която използваша Омар и Жасмина. Купи нови мебели, завеси, килими и картини. Но снаха ѝ бе като заплашителна сянка по пътя към щастието.

Нефиса не можеше нищо да докаже, но подозираше, че Жасмина е бременна не от нейния син, а от Хасан ал-Сабир. Не бе забравила песара, който откри сред тоалетните ѝ принадлежности. Ако Омар знаеше, че тя се предпазва от забременяване, сигурно много щеше да се учуди на факта, че чака дете. Да не говорим за мистериозното посещение на Жасмина в дома на Хасан. Върна се на Райската улица чак след часове и каза, че уж била ходила в жилището си. Но защо се прибра посред нощ в съвсем други дрехи?

Нефиса затаи подозрението си, защото се опасяваше, че то може да провали плановете ѝ да се премести с Омар в новото жилище. Ако се разведе, той няма да има нужда от самостоятелно жилище, тъй като живее предимно в чужбина. Отново ще се върне на Райската улица и Нефиса така и ще си остане в сянката на Амира.

А тя искаше да си има свое домакинство, свое семейство, в което тя да доминира. Какво значение има кой е баща на детето — важното е само истината да не излезе наяве. Тя можеше дори да се възползва от тази тайна, като намекне на снаха си, че знае кое как е и ѝ обещае да не казва на никого. Стига Жасмина да я слуша във всичко.

Появиха се първите сгради край пътя, жълтеникавокафяви нови блокове, населявани от семейства с ниски доходи. Време е да разкрия

плана си пред Омар, помисли си Нефиса. Но той първи ѝ заговори:

— Знаеш ли какво, мамо? Жасмина много ми липсваше. По време на работата си там се научих на много неща, разбрах колко ценно нещо е добрата съпруга. В началото на брака ни страшно ме ядосваше. Тя не ме разбираше и аз не я разбирах. Трябваше първо да стане истинска жена и майка. И двамата бяхме още много млади и разглезени. Но сега — каза той и се облегна назад, като се усмихна — мисля, че можем да си имаме хубаво семейство и щастлив брак.

Нефиса се засмя. Я, колко мъдро взе да говори синът ѝ! Сякаш е вече на четирийсет години, а не на двайсет и пет!

— Жасмина отново забременя — продължи Омар. — Вече бях започнал да се питам защо толкова време все не зачеваше... — той се засмя. — Мамо, нося много хубави новини! Предложиха ми поста на инженер с ръководни функции в петролната компания!

— Прекрасно, Омар! — рече тя. Видя го как гордо вирна брадичка. Пуснал си бе тънки мустачки и носеше скъпа риза. А в представите на Нефиса той бе все още едно малко момче. За първи път бе принудена да признае, че синът ѝ бе станал вече мъж. — Ами тая война с Израел? Сигурно ще те мобилизират...

— Колко може да продължи? Ако изобщо се стигне до война. Мисля, че в последния момент ще намерят някакво политическо решение. Както и да е, вече наех едно жилище под наем в Кувейт и дадох предплата. Не е кой знае колко голямо, но ще стигне за мен, Жасмина и децата. Фирмата обеща, че през следващите години непрекъснато ще ми повишава заплатата, така че рано или късно ще успея да си купя и къща. Тогава ще можеш да ни идваш за по-дълго време на гости. Какво ще кажеш, а, мамо?

Но тъй като тя замълча, Омар попита учудено:

— Мамо, какво има?

— Значи смяташ да останеш в Кувейт? Това означава ли, че се отказваш от държавната си служба?

— Частните фирми плащат по-добре, мамо. А аз искам да живея нормално и щастливо с жена ми и с децата, без да имам финансови проблеми.

— А... аз?

Той се засмя.

— Ти ще ни идваш на гости, когато поискаш. Но се обзалагам, че като дойдеш, децата така ще те изтормозят, че ще ти се иска час по-скоро да се върнеш в Кайро.

Нефиса имаше чувството, че пропада в бездна. Омар я изоставяше. Тя ще трябва да остане до края на живота си да кукува на Райската улица, заедно с ония изкуфелници, за които се грижеше Ибрахим.

Денят, който ѝ се струваше така сияен и слънчев, изведнъж притъмня и посивя. Нефиса видя как плановете ѝ се разбиват на пух и прах. С ужас си представи годините на самота, които я чакаха и твърдо реши, че не бива да допуска това.

Жасмина помагаше на майка си да подреди цветята за празника по случай завръщането на Омар. Изведнъж усети как детето рита в нея. Скоро щеше да се роди и ѝ се искаше Камелия да е в този миг при нея.

Но тя снимаше с Дахиба и Хаким Рауф някакъв филм в Порт Саид.

През изминалите месеци Жасмина на няколко пъти се канеше да поговори с баща си и да му каже истината. Съвестта я измъчваше. Ибрахим трябваше да узнае, че Хасан я изнасили.

Но в миговете на малодушие и съмнение Камелия винаги ѝ помагаше да спази предварително взетото решение. Сега се радваше, че намери сили да си замълчи.

Като работеше при баща си в кабинета и виждаше с каква гордост говори, че ще ѝ помага при следването, сърце не ѝ даваше да му нанесе такъв ужасен удар. Тогавя ѝ бе по-леко да затаява дълбоко в себе си тайната за своето посещение при Хасан, за когото оттогава не бе чула нищо.

Сара донесе една чиния лозови сарми с ориз и агнешко месо, от които се вдигаше пара. Зад нея вървяха две от помощничките ѝ и носеха зелена салата и печени яйца, които апетитно миришеха на риган и лук.

Всички жени от рода се бяха събрали в салона. Те се смееха, шушукаха си и си правеха комплименти една на друга. Тахия бе довела Тасмахан, двумесечния си син. Опитваха се да създадат весело

настроение. Вече не се страхуваха толкова от внезапните нападения на военната полиция, защото министърът на отбраната бе насочил вниманието си към заплахата от израелска агресия. Въпреки това в дома на Рашидови все още липсваха всякакви признаци на охолство и лукс.

Амира стоеше с малкия Мохамед до прозореца и чакаше да зърне колата, с която баща му щеше да се върне у дома.

В салона влезе Ибрахим, който каза на майка си, че Насър държал много важна реч по телевизията. Включиха апарата и се скупчиха около него.

— Аз не искам да воювам — заяви Насър, — но ще се бия за честта на всички араби! Европа и Америка говорят за правата на Израел, но кой мисли за правата на арабите? Никой не говори за правото на палестинския народ да притежава собствена държава. Единствено ние ще се застъпим за нашите братя!

— Аллах е велик! — извика Дория. Всички заговориха едновременно. На екрана се появи лицето на Ум Калсум. Тя изпя египетския национален химн. Повечето жени в салона се просълзиха. Племенникът на Амира Тефик скочи и извика:

— Ние трябва да ги унищожим още преди те да са ни нападнали!

Чичо Карим, който поради късогледството си почти се бе залепил за екрана, удари гневно с бастуна си по пода и извика:

— Войната не е никакво решение, момчето ми! Войната само ще засили омразата и ще се пролее кръв!

— Прощавай, чичо, но нали Израел нападна миналия месец Сирия. Не сме ли длъжни да се подготвим, за да отмъстим за всички араби? Целият свят е срещу нас, чичо. Войските на Обединените нации са разположени от единайсет години на египетския бряг на канала. Когато Насър предложи да се преместят за известно време в Израел, те отказаха да ги приемат. Това справедливо ли е? Мисля, че трябва да натикаме израелците в морето!

— Хайде, хайде! — усмири ги Амира. — Да не почваме война и у дома! — малкият Мохамед избухна в сълзи и тя изключи телевизора. — Само ще наплашим децата. Но всъщност си помисли: „Ако войната наистина е неизбежна, ще трябва да се приготвим добре.“

Тя нареди на жените да занимават децата, после отиде в стаята си и затвори вратата. Коленичи преди един нисък шкаф, отвори най-

долното чекмедже и извади бялата поклонническа одежда. Тя бе сгъната грижливо в очакване на деня, когато най-сетне ще се отпрати към Мека. Под нея имаше дървено ковчеже със седефена инкрустация. В него бе прибрала нещата, с които не искаше да се разделя за нищо на света: перлената огърлица, която Али ѝ подари, след като роди Ибрахим; древноегипетска гривна, дар от крал Фарук, който вярваше, че дължи сина си на билковата отвара, която тя му прати, и още един рубинен пръстен с изрязан в него смокинов лист, също от съпруга ѝ. Най-отдолу лежеше един плик. Тя го отвори и извади снимките, които преди много години бе махнала от семейния албум. Скътала ги бе с любов под поклонническите дрехи. Вгледа се в усмихнатото лице на младата Фатима и отново преживя шока от срещата им преди шест месеца. Какви спомени нахлуха в съзнанието ѝ в мига, когато влезе в стаята при Дахиба, оказала се всъщност нейната дъщеря! И тогава я обзе безумен гняв заради това, че се бе сприятелила с Камелия, без да ѝ каже коя е. Но гневът ѝ бързо бе изместен от мощно избликнала любов и желанието отново да я приобщи към семейството. Камелия я молеше да прости на дъщеря си, но Амира не отстъпи: „Тя трябва да дойде и да моли за прошка.“ Но Дахиба, която бе не по-малко твърдоглава от майка си, отказа да го направи и сега Амира съжеляваше, че прояви такава суровост.

На вратата тихо се почука и когато тя каза „влез“, на прага се появи Захария. Амира се стресна, като го видя във военна униформа.

— Как е възможно? — запита тя. — Нали те бяха върнали?

— Опитях пак — каза той — и този път ме приеха — той не ѝ каза, че всъщност бе подкупил наборната комисия. — Направих го заради татко — заяви момчето. — Искам той да се гордее с мен. Да беше го видяла само как му се промени лицето, като му съобщих, че са ме обявили за негоден за военна служба. Като че ли само се разочарова от мен, бабо. Не си спомням като малък да съм седял на коленете му и той да ми е разказвал приказки, както прави сега с Мохамед.

— Затворът променя човека, Заки.

— Нима го е накарал да престане да обича сина си?

— И баща му се отнасяше точно така с него. Али бе убеден, че строгостта и дистанцията са най-доброто средство, за да се превърне

детето в истински мъж. Знам, че понякога Ибрахим много страдаше от това. Но аз като майка нямах право да се меся. Да ми прости господ, ама сега си мисля, че Али понякога е грешал. Прости на баща си, Заки, той просто не може да се държи по друг начин.

— Омар си дойде! — чуха те вика на Зубайда. — Слава на Аллаха!

— Баща ти ще се гордее с теб, Заки — каза тихо Амира, когато двамата излязоха от стаята. — Даже и да не дава израз на чувствата си, ти трябва да знаеш, че той много се гордее с теб.

Близките се нахвърлиха върху Омар, запрегръщаха го и го разцелуваха. Когато Захария влезе в салона и видяха, че е в униформа, жените нададоха учудени възклицания и обявиха, че този ден е благословен, защото Бог е избрал двама от синовете на рода да станат герои на Египет.

Докато всички се скупчиха около двамата братовчеди, Нефиса дръпна брат си настрана и му каза:

— Трябва да поговорим, Ибрахим, и то веднага. Важно е.

Застанала до Омар, Жасмина видя как баща ѝ и леля ѝ излязоха от салона. Като съзря преbledнялото лице на Нефиса, изведнъж се уплаши. Дали не знаеше тайната ѝ?

Но после реши, че предположението ѝ е глупаво. Напоследък толкова често ѝ се свиваше сърцето — все си мислеше, че всички знаят истината. Баща ѝ и Нефиса сигурно имаха да обсъждат разни важни въпроси. Откъде ще знае тя за Хасан и детето?

Но когато малко по-късно баща ѝ се появи на вратата, сърцето ѝ се разтупка бясно. Той ѝ заповяда с рязък жест да дойде при него, а после извика също Амира и Омар.

Затвори вратата на малката стая до салона, обърна се към Жасмина и я запита:

— Имаш ли да ми кажеш нещо?

Стоеше само на крачка от нея. Тя видя в очите му огънче, от което потръпна.

— Какво имаш предвид? — запита тя.

— За Бога, Жасмина! — рече тихо Ибрахим. — Искам да зная истината.

Амира запита:

— Ибрахим, за какво става дума? Защо ни извика тук?

Той не откъсваше поглед от дъщеря си и тя видя, че с мъка запазва самообладание.

— Кажи ми от кого е детето — заповяда Ибрахим.

Жасмина се обърна към Нефиса:

— Откъде научи?

Ибрахим притвори очи:

— Господ да ми е на помощ! Защо трябваше да доживея такъв позор!

Омар се намеси:

— Какво става тук? Мамо, кажи! Чичо?

Жасмина наведе глава.

— Аз ще ви обясня всичко. Моля те...

Ибрахим се отдръпна от нея.

— Как си могла! — извика той така гръмко, че всички се сепнаха. — За Бога, дъще, знаеш ли какво си направила?

— Отидох при Хасан — каза тя, — защото се надявах, че ще успея да го накарам да зачеркне името на нашето семейство от списъка...

— И отиде сама при него? Защо не остави на мен да уредя този въпрос? Нямахте ли ми доверие? Съзнаваш ли какво си направила?

Тя протегна умоляващо ръце към него.

— Той ме принуди! Аз се опитах да се съпротивлявам, исках да избягам!

— Това няма значение. Ти си отишла при него. Никой не те е вкарал насила в къщата на Хасан.

— Ибрахим! — извика Амира — Какви ги приказваш?

— Аллах! — простена Омар.

— Защо ми причини това — прошепна Ибрахим, — по-добре нож да беше забила в сърцето ми. Той спечели, разбра ли? Ти помогна на Хасан ал-Сабир да спечели. Ти ме опозори.

— Опитах се да спася семейството ни — отвърна Жасмина. Тя се обърна към Омар. — Не исках да ти изневерявам.

— Детето не е ли от мен? — запита той.

— Ужасно съжалявам, Омар — рече разтреперана Жасмина. Тя се обърна към Нефиса. — Откъде си разбрала? — прошепна тя. И си помисли: „Единствено Камелия знаеше тайната ми... А обеща да не казва никого...“

Със сълзи на очи Омар каза:

— Това ли трябваше да науча вкъщи? О, Боже! — той стисна юмруци и рече глухо: — Разделям се с теб... Разделям се с теб... Разделям се с теб.

Нефиса се разплака.

Ибрахим им обърна гръб и каза с глас, който сякаш не бе негов:

— Хасан заяви, че ще ме унижи и успя да го направи. Аз съм обезчестен. Името на семейството ни е окаляно.

— Но татко! — възкликна Жасмина. — Как така? Та той нищо не ти е разказал за моето посещение при него. Не го е доверил нито на теб, нито на когото и да е друг.

— Не беше необходимо. За Бога, момиче, не разбираш ли, че в това е неговата сила? С мълчанието си доказва колко е властен. Той знаеше, че ще се почувствам по-дълбоко унижен, когато го узная от някой друг. През цялото време е потривал ръце и е чака да настъпи часът на неговия триумф.

Жасмина хвана баща си за ръката.

— Никой не бива да научи за това. Не бива да излиза от стените на тази стая.

Но той се дръпна.

— Аз го знам, дъще. Това е достатъчно — той вдигна очи към тавана. — Какво ли си мислиш сега за мен, татко? — промърмори той. — После впи очи в Жасмина и каза. — В нощта, когато ти се роди, домът ни бе прокълнат. Аз единствен бях виновен за Божието проклетие. Но днес съжалявам, че ти изобщо се роди.

— Недей така, татко!

— Ти вече не си ми дъщеря.

Амира захлупи лицето си в шепи. Изведнъж ѝ се стори, че вижда преди себе си не Ибрахим, а баща му. Представи си и нещо друго. Малкото момиченце, откъснато от майчините си обятия. Изпита безкрайна болка. Ужасното предсказание бе взело нова жертва...

— Сине — каза тя и застана пред Ибрахим — Не го прави, моля те.

Но той заяви на Жасмина:

— От този момент нататък ти си отлъчена от семейството. Вече не си част от нас и името ти няма да се споменава в тази къща. За нас ти си мъртва.

Жасмина и Алис стигнаха най-последно на летището. Хората се мъчеха да напуснат страната с последните редовни полети. Шумотевицата и виковете бяха оглушителни. Чужденците седяха върху опакованите си набързо куфари и размахваха билети и паспорти. Двете жени си пробиваха с мъка път към изхода, от който излизаха пътниците за последния полет на „Бритиш еървейз“ за Лондон. Никой от близките им не дойде да я изпрати. През трите седмици, изминали от отлъчването ѝ, тя нямаше никакъв контакт с тях.

Родилните болки започнаха още същата вечер. Алис и Захария я откараха в болницата. Там тя се събуди след осем часа от упойката и видя майка си да седи на леглото до нея. Алис ѝ каза през сълзи, че детето се е родило мъртво. И добави тихичко, че това било всъщност най-добрият изход, защото било ненормално.

Следващите дни тя се движеше като в мъгла. Алис ѝ каза, че Омар бил мобилизиран. Тя можеше да остане в жилището. Тялото ѝ укрепваше, но духът ѝ бе като вцепенен — тя изпитваше замаяност, парализа и пустота.

Но сега, докато хората я блъскаха и удряха, Жасмина усети как притъпеността на сетивата ѝ изчезна и болката изплува в съзнанието ѝ. Тя бе изгубила и двете си деца. Имаше чувството, че ще умре от мъка.

Алис се бе наела да ѝ уреди билета и паспорта.

— Ще има война, детето ми — рече тя. — Ако сега не вземеш най-правилното решение, ще останеш тук до края на живота си. Не забравяй, че те отлъчиха от семейството. За тях ти си мъртва. Вече нямаш нито име, нито своя същност, нито място, където да се подслониш. Трябва да напуснеш Египет, Жасмина. Потърси щастието си другаде. Ти си млада, още можеш да започнеш отначало и да се спасиш. В Англия ще получиш и къщата, и ценните книжа, които дядо ти завеща. Леля Пенелопи ще ти помогне.

— Но как мога да изоставя сина си? — запита Жасмина. Но нямаше никакви илюзии. Знаеше, че Омар не ще ѝ позволи да го види повече.

Пред гишето за граничен контрол тя каза на майка си:

— Добре, че поне ти оставаш. Ако бяхме си тръгнали и двете, щях завинаги да загубя Мохамед. Моля те, разказвай ми за мен,

показвай му всеки ден снимките ми. Обещай ми, че няма да допуснеш да ме забрави.

„Да, помисли си Алис, ще се погрижа за Мохамед. Както и за новородената си внучка. Тя не е мъртва, а лежи в люлката на Райската улица.“

— Мамо — рече Жасмина, — не знам от кое ме боли най-много: дали защото детето ми умря, дали защото татко ме отлъчи от семейството, или защото разбрах, че Камелия ме е предала. Но поне знам, че ти ще пазиш жив спомена за мен в сърцето на Мохамед.

— Така ми се иска да дойда с теб — отвърна Алис. — Но баща ти няма да ме пусне за нищо на света. Той е горд човек и ако го напусна, ще го изживее като огромно унижение. Освен това знам, че тук ми е мястото. Така или иначе трябва да завърша онова, което съм започнала. Защо ли не те отведох оттук, докато беше още малка и аз се страхувах от Египет? Може би тогава щях да променя хода на съдбата. Никога не съм принадлежала истински към този свят, както и ти, Жасмина. Но искам поне ти да се спасиш.

Алис прегърна дъщеря си и я притисна здраво към себе си. Завладя я буря от противоречиви чувства. Но тя си повтаряше с желязна воля: „Заради теб, любимо дете, излъгах за бебето. Искан да напуснеш страната, която ме държи в плен. Ако знаеше, че дъщеричката ти е жива, ако един-единствен път я бе взела на ръце, ти нямаше да намериш сили да си тръгнеш оттук. А това би бил краят. Дано ми прости Господ...“

Тя усети, че дъщеря ѝ трепери, и в сърцето ѝ отново се надигна студената омраза към Хасан ал-Сабир. Този изверг беше съблазнил първо брат ѝ, бе го довел до самоубийство, а после бе злоупотребил по най-долен начин с дъщеря ѝ.

— Ще ти пиша и ще ти разказвам за Мохамед — рече Алис и се отдръпна от Жасмина. — Всеки ден ще му разправам за теб и за Англия, нашата истинска родина. Няма да допусна да те забрави.

Младата жена гледеше майка си през пелената на сълзите. Хората ги блъскаха отвсякъде. Не можеше повече да отлагат раздялата.

— Не знам кога ще се видим отново, мамо. Никога няма да се върна в Египет. Щом ме обявиха за мъртва и за мен вече няма място между живите, ще трябва другаде да започна нов живот. Но ти се заклевам, мамо, че повече няма да допусна да ме превърнат в жертва.

Ще бъда силна и сама ще определям съдбата си. И когато отново се съберем, ти ще се гордееш с мен. Обичам те.

Когато влезе най-сетне в самолета, Жасмина се отпусна изтощена върху седалката. Напращелите ѝ гърди я наболяваха. Нямахше кой да суче от тях. Копнееше да вземе в обятията си бедното, недъгаво дете, да го оплаче и да се прости с него. То бе заченато в онази ужасна нощ на бруталното изнасилване и след необяснимото предателство на сестра ѝ, жестокото разобличение на Нефиса и окончателната присъда на баща ѝ не бе могло да преживее мъчителното раждане.

Тя искаше да забрави тази страна и нейния народ и се закле никога вече да не се връща тук.

Жасмина искаше да спи, да спи до края на света, тя отпусна глава и притвори очи.

Затова погледът ѝ не падна върху вестника, подаващ се от джоба на мъжа, който седна от другата страна на пътеката. На първа страница с едри червени букви бе написано:

„ОБЕДИНЕНАТА АРАБСКА РЕПУБЛИКА МОБИЛИЗИРА 100 000 ЗАПАСНЯЦИ!“

Не видя и по-дребното заглавие под обградената в черно каре снимка на един представителен, самоуверено усмихнат мъж:

„ХАСАН АЛ-САБИР, ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР В МИНИСТЕРСТВОТО НА ОТБРАНАТА, БЕ НАМЕРЕН УБИТ В ДОМА МУ.“

Издание:

Барбара Ууд. Прокълната любов. Том 1. Арабски ноци

ИК „Атлантис“, София, 1993

Редактор: Милко Петров

Коректор: Мария Димитрова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.